

Giới thiệu Võ Đạo Bá Chủ

Dịch: Nhóm Liêu Trai Mãi Mực

Trong thiên địa này, phàm là người thì đều có ba hồn bảy vía. Bảy phách tráng có thể đánh một trận với giao long, ba hồn trắng có thể hái nhật nguyệt.

La Phong là một thiếu niên si tình nhưng không ngờ sự si tình của hắn chỉ đổi lại được một châu phản bội.

Hắn đoạt xá sống lại, trong cơ thể có năm hồn mười bốn phách, trở thành đệ nhất yêu nghiệt trên thế gian.

Hắn mang theo sự bá đạo, cuồng vọng, từng bước tiến lên đỉnh cao của thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiệp nhân!

Chân Vũ đại lục, học viện Tử Dương.

Học viện này là một trong tứ đại học viện của vương triều Thương Lan - Lư Vân Lĩnh, địa vị cực cao. Trong đó học sinh không giàu sang thì cũng cao quý.

Bây giờ là giữa hè, mặt trời chói chang, tại cửa học viện có hai người trẻ tuổi đang đứng đối diện nhau.

"La Phong, ta và ngươi không có khả năng! Ngươi đừng vọng tưởng nữa." - Thiếu nữ tay cầm hộp gấm đàn hương bằng gỗ, ánh mắt chán ghét nhìn thiếu niên trước mặt. Không khí vô cùng nóng bức, nhưng giọng nói của nàng lại làm người khác lạnh sống lưng.

Thiếu niên khuôn mặt tuấn tú, giờ khắc này hai mắt nhắm nghiền, xanh cả mặt, không giống người sống.

Nghe thấy âm thanh, mí mắt La Phong khẽ động một chút, mở hai mắt ra, sắc mặt tái nhợt dần dần hồng hào.

Nhìn bốn phía một chút, cuối cùng tầm mắt rơi trên người thiếu nữ, ánh mắt La Phong có chút phức tạp.

"Không nghĩ tới chủ nhân thân thể này cũng gọi là La Phong, ta vậy mà chuyển kiếp rồi..." - La Phong thất thần trong chốc lát.

Hắn nhớ rằng mình đang trên đường đi học thì xảy ra tai nạn xe. Sau khi tỉnh lại thì đã đứng ở nơi này, trong đầu có rất nhiều ký ức xa lạ.

La Phong đã dung hợp tất cả ký ức của chủ nhân trước, hồi tưởng cận kề.

Trong trí nhớ, hắn là thiếu gia của một gia tộc quyền quý ở Lư Vân Lĩnh, ba năm trước vào học tập tại học viện Tử Dương, sau đó được phân cùng ban với Lâm Tiêu Tiêu, coi như vừa gặp đã yêu, bắt đầu từ đó điên cuồng theo đuổi.

Biết được nguyện vọng của Lâm Tiêu Tiêu là tiến vào Thánh Địa võ học, chủ nhân cũ thậm chí không tiếc đem tài nguyên của mình cho đối phương tu luyện.

Lần này chủ nhân cũ dùng tài nguyên ba tháng tích trữ, mua một viên nhất phẩm linh dược Ngưng Nguyên Đan, muốn tặng cho đối phương, nhưng không ngờ đối lấy là những câu nói tuyệt tình muốn cắt đứt mọi thứ của Lâm Tiêu Tiêu!

Chủ nhân cũ tức giận quá mức, cứ như vậy một hơi đã tiêu tan trong đất trời.

Biết rõ ngọn nguồn, La Phong không thể không liếc nhìn Lâm Tiêu Tiêu một chút.

Nàng ta mặc một bộ đồ cổ điển đồ tươi, bộ dáng yếu đuối, tác phong nhanh nhẹn. Mái tóc suôn dài thả ở sau gáy, buộc nhẹ bằng một chiếc băng xanh, mặt mũi tinh tế. Dưới ánh mặt trời, giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ chói mắt, đúng là một mỹ nhân hiếm có, nhưng cặp chân mày đầy vẻ kiêu căng, làm cho sắc đẹp diễm lệ này giảm đi vài phần.

"Tại sao?" - La Phong dừng ở Lâm Tiêu Tiêu, chậm rãi mở miệng nói.

Trong trí nhớ, ngày thường Lâm Tiêu Tiêu thái độ đối xử với mình vẫn tính là thân mật, La Phong không nghĩ ra vì sao đối phương lại thay đổi lớn như vậy.

"Ta..." - Lâm Tiêu Tiêu bị ánh mắt chăm chú, sâu lắng của La Phong nhìn làm trong lòng chợt bối rối, trước đây trên người La Phong chưa từng xuất hiện

ánh mắt như thế, tròn miệng, trong lúc nhất thời càng không có cách nào trả lời.

"Hừ! Để ta nói cho ngươi biết tại sao!" - Một tiếng quát lớn đột nhiên truyền tới từ phía bên cạnh, một thiếu niên trẻ tuổi khuôn mặt chữ điền, tai vành, bộ dáng giàu có hùng hăng hổ hổ (*) bước đến bên cạnh Lâm Tiêu Tiêu.

La Phong nhắm mắt lại, nhận ra đối phương, người này là biểu ca của Lâm Tiêu Tiêu - Lâm Huy, ba người cùng ban Ngân Nguyệt ở học viện.

Lâm Huy thân cao chín thước, cao to lực lưỡng, cặp mắt màu hổ phách nhìn La Phong mang đầy vẻ châm chọc.

"Tiêu Tiêu chính là con gái thành chủ thành Thiên Suong, sao có thể vừa ý một tên phế vật đến từ một thành nhỏ ở biên giới như ngươi chứ. Nàng chẳng qua là lợi dụng ngươi để sớm đột phá cảnh giới thôi! Hết lần này đến lần khác không rõ thân phận của mình, tin là thật! Cốc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!"

La Phong lông mày nhếch lên, khuôn mặt đầy tức giận.

Nhìn La Phong, Lâm Huy biểu hiện châm biếm, chấp hai tay sau lưng, cười ha ha:

"La Phong, không sợ nói cho ngươi biết, người yêu của Tiêu Tiêu là Đoàn Mộc công tử của nội viện! Bây giờ Tiêu Tiêu đã mở ra Mạch Luân Cảnh tứ trọng, mấy ngày nữa, sẽ tiến vào Kim Dương, về sau nhất phi trùng thiên (*)! Một tên phế vật Mạch Luân Cảnh nhị trọng như ngươi mà cũng muốn so với nàng, so với con kiến cũng chẳng bằng!"

Đoàn Mộc công tử... Đoàn Mộc Ngọc!

Trong đầu La Phong hiện ra ký ức liên quan với cái tên này, mọi thứ hiện lên rõ ràng, hán không khỏi cảm thật chặt song quyền, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Đoàn Mộc Ngọc là thiên tài nổi tiếng của học viện, mười bốn tuổi bước vào Mạch Luân Cảnh tứ trọng, mười lăm tuổi tiến vào Mạch Luân Cảnh ngũ trọng, thiên phú dị bẩm, là một trong mười học viên tinh anh của ban Kim Dương của nội viện.

Mặt khác, gia tộc Đoàn Mộc Ngọc cũng không đơn giản!

Đại bá là một trong những trưởng lão Thiên Kiếm Điện trong Thập Nhị Kim Điện của vương triều Thương Lan, đại ca cũng là cao thủ nổi danh hiển hách của Thiên Kiếm Điện, đồn đại rất có thể tiến vào cửu đại võ học trong Thánh Địa của vương triều Thương Lan để tu hành! Vì lẽ đó tiếng tăm của Đoàn Mộc Ngọc ở học viện Tử Dương rất lớn.

La Phong giờ khắc này nổi giận như vậy, cũng không phải không có nguyên nhân.

Ngoại viện của học viện Tử Dương chia thành hai ban: ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt.

Trong đó, ban Kim Dương đều là học viên thiên tài có thiên phú khá cao, còn ban Ngân Nguyệt thì dành cho học viên thiên phú thường thường.

Học viên muốn từ ban Ngân Nguyệt tiến vào ban Kim Dương căn bản là chuyện không thể nào.

Lâm Tiêu Tiêu có thể tiến vào ban Kim Dương, nguyên nhân tất nhiên là nhờ Đoàn Mộc Ngọc!

"Khó trách ngươi đột nhiên trở mặt, nguyên nhân là ngươi nhờ vào Đoàn Mộc Ngọc! Tiệt nhân!" - Biết rõ mọi ngọn nguồn, vẻ mặt La Phong đầy tức giận nhìn về phía Lâm Tiêu Tiêu.

Bây giờ hán dung hợp ký ức thân thể chủ nhân cũ, tuy hai mà một, mặc kệ người La Phong nào bị sỉ nhục, đều sẽ khiến hán nổi giận.

Chính mình si tình ba năm, đối phương lại xem hán như đũa ngọc để lợi dụng, bây giờ kiếm được người cao hơn, lập tức trở mặt không quen biết, La Phong chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng vào đầu, hán không thể tại chỗ cho Lâm Tiêu Tiêu một bạt tai!

"Ngươi muốn chết!" - Lâm Huy thấy La Phong nhục mạ Lâm Tiêu Tiêu, giận tím mặt, khí thế Mạch Luân Cảnh tam trọng nhập vào cơ thể, liền muốn động thủ giáo huấn La Phong. Đột nhiên, trong học viện truyền đến ba tiếng tiếng chuông du dương.

"Đồng đồng đồng..."

Đây là tiếng chuông bắt đầu việc học, theo tiếng chuông vang lên, chung quanh học viên đều chạy đến học viện, không ít người chú ý tới La Phong, mắt lộ ra nghi hoặc.

"Được rồi, biểu ca, đi học. Chúng ta đi vào thôi." Lâm Tiêu Tiêu không muốn làm lớn chuyện, thấy có người đi tới liền ngăn cản Lâm Huy, xoay người nhìn La Phong, vẻ mặt lạnh lùng, khinh thường nói: "La Phong, ngươi đã mười lăm tuổi rồi, khó khăn lắm mới đến tu vi Mạch Luân Cảnh nhị trọng hậu kỳ, một phế vật! Ta bây giờ tiến vào ban Kim Dương, tất nhiên sau đó có thể tiến vào bên trong nội viện, sau đó thì vào Thập Nhị Kim Điện! Ngươi và ta đã là người của hai thế giới, sau này đừng quấy rầy ta nữa. Bằng không, đừng trách ta không khách khí!"

Nói xong, Lâm Tiêu Tiêu cùng Lâm Huy liền đi đến học viện, đi mấy bước, Lâm Tiêu Tiêu lại xoay người, "đùng" một cái cầm hộp gấm trong tay ném xuống chân La Phong.

"Đây là Ngưng Nguyên Đan của ngươi, loại này là đan được cấp thấp, ta đã không cần. Ngươi giữ lại dùng đi!" - Để lại một câu nói lạnh lùng, Lâm Tiêu Tiêu nhẹ lướt đi.

Chung quanh học viên nhìn thấy tình cảnh này, đồng tình nhìn La Phong, bắt đầu thấp giọng nghị luận.

"E sợ là tiểu tử này không biết tự lượng sức mình, làm người ta chê cười."

"Vừa nãy nữ học viên kia ta biết, là Lâm Tiêu Tiêu ban Ngân Nguyệt, khoảng thời gian này nàng cùng Đoan Mộc công ở nội viện tử rất thân cận."

"Đoan Mộc công tử! Chà chà, cái này không kỳ quái. Cái tên đáng thương này chỉ là học viên ban Ngân Nguyệt ở ngoại viện, còn thực lực chỉ có Mạch Luân Cảnh nhị trọng, so với Đoan Mộc công tử là một trời một vực, chẳng trách bị đá. Thực sự là đáng thương..."

Chuyện như vậy không phải lần đầu tiên mọi người nhìn thấy, với lại lập tức phải vào học nên nghị luận vài câu rồi giải tán.

La Phong không để ý đến ánh mắt xung quanh, trực tiếp cảm hộp gắm trên mặt đất lên.

Xem hộp gắm trong tay, trong mắt hắn lộ ra từng tia ý lạnh.

"Nếu không phải ba năm qua, ta đem hết tài nguyên tu luyện đưa cho ngươi, giúp ngươi tu luyện, thì sao ta còn dừng lại ở Mạch Luân Cảnh nhị trọng!"

La Phong tuy rằng thiên phú không xuất chúng, nhưng cũng không kém, mười lăm tuổi vốn đã sớm bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng.

Chỉ là ba năm qua, hắn đem tài nguyên tu luyện đưa cho Lâm Tiêu Tiêu, nên cảnh giới mới trì trệ không tiến.

"Mẹ nó! Tệ nạn, mối thù này La Phong ta nhớ rồi!" - Nghĩ đến Lâm Tiêu Tiêu, ánh mắt La Phong hung ác, đáy lòng âm thầm thề, nhất định phải có thành tựu, đem nhục nhã hôm nay, trăm lần, ngàn lần trả lại đối phương!

Hít một hơi thật sâu, tầm mắt La Phong lần thứ hai rơi vào hộp gắm đàn hương bằng gỗ trên tay, ánh mắt dần dần tỉnh táo lại.

"Ngưng Nguyên Đan, nhất phẩm linh đan, ẩn chứa lượng lớn nguyên khí! Ta đã dừng lại ở Mạch Luân Cảnh nhị trọng đã lâu rồi, Ngưng Nguyên Đan này vừa vặn giúp ta đột phá cảnh giới!"

La Phong thu hồi Ngưng Nguyên Đan, chỉnh sửa lại một chút quần áo, nhanh chân tiến vào học viện.

Kiếp trước hắn là thiên tài khoa học nổi tiếng khắp phương, từng trước mắt hàng triệu người bộc lộ tài năng! Phần tự tin này vẫn chưa từng theo thân phận mới mà biến mất. Hắn tin chắc mình nhất định có thể ở thế giới cường giả vi tôn này, lần thứ hai đứng trên chỗ cao nhất!

Bên trong sân luyện võ của học viện, dưới ánh mặt trời chói chang, mấy trăm người thiếu nam thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang đứng.

Trên người bọn họ mặc đồ tập luyện màu trắng, sau lưng thêu một vàng mặt trời chói chang, viền màu vàng óng, đây là đồng phục bắt buộc của ngoại viện học viện Tử Dương. Mà ở vị trí ngực của bọn họ, có một hình trăng khuyết màu bạc, chính là học viên ban Ngân Nguyệt.

Mấy trăm người ban Ngân Nguyệt đứng thẳng ở sân luyện võ, eo lưng thẳng tắp như là một cây kiếm, cây trường thương.

La Phong đứng ở đầu ban, trước mặt là thiếu nữ trẻ tuổi.

Nữ hài tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt vừa có chút anh vũ vừa có chút ngang bướng, vô cùng xinh đẹp, trên người mặc một bộ đồ da thú màu đỏ, vóc dáng nóng bỏng. Tóc phía sau buộc cao, có chút khí khái, người này chính là giáo tập võ kỹ ban Ngân Nguyệt - Cơ Vô Nguyệt.

Cơ Vô Nguyệt hai tay khoanh ở trước ngực, không hề chú ý đến các nam học viên xung quanh, ánh mắt như có thể phun ra lửa, nhìn mọi người, âm thanh mang theo mười phần uy hiếp vang lên bên tai mọi người:

"Người có ba hồn bảy vía, ngoại trừ nhân hồn ở ngoài, còn lại hai hồn bảy phách hóa thành chín đạo Mạch Luân giấu bên trong thân thể chúng ta. Mạch Luân ẩn chứa sức mạnh vô cùng huyền bí! Võ giả tu luyện, luyện Mạch Luân trong cơ thể!"

"Chín đạo Mạch Luân phân biệt dựa vào Nguyên Quan Huyệt, Thần Khuyết Huyệt, ngũ tạng, địa phủ đan điền, Thiên Đình Thiên môn! Chín đạo Mạch Luân ứng với cửu trọng trong Mạch Luân Cảnh!"

"Nhất trọng Dưỡng Sinh, nhị trọng Cường Thể, tam trọng Luyện Lực, tứ trọng Cương Nhu (*), ngũ trọng Thiết Cốt, lục trọng Thần Dũng, thất trọng Giấu Tinh, bát trọng Địa Phủ, cửu trọng Thiên Đình! Mỗi lần mở ra một đạo Mạch Luân, thân thể nhận được sự lột xác cực lớn, thu được năng lực khó tin. Lực đạt đến vạn cân, mình đồng da sắt, thần thức trăm dặm..."

Những thứ này đều là kiến thức căn bản của Mạch Luân Cảnh, rất nhiều học viên nghe được đều hững hờ, chỉ có La Phong chăm chú nghe Cơ Vô Nguyệt nói ra từng một chữ.

Hắn biết rõ những kiến thức căn bản này mới là kiến thức trọng yếu, không cho phép sơ sẩy chút nào.

"Hiện tại các ngươi bắt đầu tu luyện!" Cơ Vô Nguyệt giảng giải xong, đưa tầm mắt nhìn qua, phân phó nói: "Nhắm hai mắt lại, vứt bỏ hết mọi tạp niệm, thủ dùng nguyên khí trong cơ thể uẩn dưỡng Mạch Luân."

Mỗi ngày đều phải tu luyện, mọi người nghe vậy, nhao nhao nhắm hai mắt lại, xung quanh hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

La Phong cũng rất mau chìm vào trạng thái tu luyện.

Ý thức chìm vào thể nội, hắn đang chuẩn bị dựa theo Cơ Vô Nguyệt nói, dùng nguyên khí uẩn dưỡng Mạch Luân, hắn mới vừa nhắm hai mắt lại, đột nhiên phát sinh một tiếng thét kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?" - La Phong mở hai mắt ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Tu vi hiện tại của hắn là Mạch Luân nhị trọng, hắn chỉ mới mở ra hai đạo Mạch Luân là Nguyên Quan Huyệt, Thần Khuyết Huyệt.

Nhưng La Phong mới vừa cảm giác được, trong cơ thể hắn thậm chí có bốn đạo Mạch Luân mở ra!

"La Phong!" - La Phong đang ngạc nhiên nghi ngờ biến hóa trong cơ thể thì đột nhiên tiếng quát đầy tức giận vang lên, giống như sấm sét.

Cơ Vô Nguyệt đứng trước mặt mọi người, mái tóc tung bay, mặt trắng bệch, ánh mắt sắc bén nhìn về phía La Phong!

***

(*) Hùng hùng hổ hổ: rất hung hăng và đầy vẻ dữ tợn, trông đáng sợ.

(*) Nhất phi trùng thiên: một bước lên trời, ý là tiền đồ rộng mở.

(*) Cương như: lúc mềm lúc cứng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Một quyền oai

Cơ Vô Nguyệt mắt hạnh đầy vẻ căm tức nhìn trừng trừng La Phong, đôi lông mày xinh đẹp như tranh thêu, cả người khí thế bắt đầu ác liệt, tựa như lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Toàn bộ học viên ban Ngân Nguyệt đều hưng phấn nhìn La Phong, trong mắt có chút hả hê, bộ dáng như đang chuẩn bị xem kịch vui.

"Ha ha, tên La Phong này thực sự là không sợ chết, dám ngay tại ban của 'năm đấm thép' Cơ Vô Nguyệt mà hô to gọi nhỏ." - Trong đám người, tên Lâm Huy khoanh tay, ánh mắt khinh bỉ nhìn La Phong.

"Lão đại, chỉ sợ hắn bị kích thích quá lớn, đã phát điên rồi." - Bên cạnh có một tên học viên về mặt gian xảo, chen đến gần Lâm Huy cười nhạo nói.

Nhờ vào việc Lâm Huy thêm mắm dặm muối, chuyện tình của La Phong cùng Lâm Tiêu Tiêu, toàn bộ người ban Ngân Nguyệt đều đã biết.

Chỉ là trong câu chuyện đó, La Phong trở thành con cóc ghè không biết trời cao đất rộng, mà Lâm Tiêu Tiêu thì lại biến thành cô công chúa...

Lâm Huy dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Dương Đình, khoanh tay, làm ra bộ dáng cao thâm khó dò, gật đầu nói:

"Hắn nhất định là không theo đuổi được muội muội ta, nên tự hành hạ mình. Cơ Vô Nguyệt liên tục hai lần tham gia Kim Điện sát hạch đều bị loại, bây giờ nàng đã mười bảy tuổi, hơn một tháng nữa, nàng là người có cơ hội tiến đến vòng cuối cùng của Kim Điện sát hạch. Khoảng thời gian này khẳng định tâm tình nàng rất không tốt, vào thời điểm này La Phong lại dám sớ vào rũi ro của nàng, e rằng lần này không chết cũng bị lột da..."

Xung quanh bàn luận sôi nổi, nhưng La Phong không hề có chút cảm giác nào, hắn còn đang đắm chìm trong dị biến của Mạch Luân trong cơ thể.

Trong cơ thể đột nhiên xuất hiện bốn đạo Mạch Luân mở ra, La Phong cũng có thể coi như hắn đã bước chân vào Mạch Luân Cảnh tứ trọng, nhưng tình tảo lại mới phát hiện, thì ra không phải như vậy.

Bốn đạo Mạch Luân mở ra, đều ở trong Nguyên Quan Huyệt cùng Thần Khuyết Huyệt, cảnh giới của hắn vẫn như cũ là Mạch Luân Cảnh nhị trọng, vẫn chưa đột phá.

"Vì sao lại như vậy... Đừng rồi! Ta cùng chủ nhân của thân thể này hợp nhất, linh hồn của ta là con người nên linh hồn lực gấp hai người, vì vậy mà trong cơ thể có mười tám đạo Mạch Luân!" - La Phong suy nghĩ nhanh nhạy, trong chốc lát liền hiểu rõ tình huống trong cơ thể, trong lúc nhất thời không khỏi kích động đến cơ thể đều run.

Linh hồn lực là thiên phú quan trọng nhất của võ giả, từ lúc sinh ra đã mang theo, không cách nào thay đổi.

Linh hồn lực càng mạnh, tố chất thân thể càng tốt, tốc độ tu luyện càng nhanh!

La Phong vì chỉ là linh hồn lực phổ thông nên mới bị phân vào ban Ngân Nguyệt.

Mà những thiên tài kia chính là những người có linh hồn lực mạnh mẽ.

Cho dù là thiên tài, cũng chỉ là linh hồn lực so với người bình thường lớn mạnh hơn một chút. Nhưng La Phong không giống, vì hắn dung hợp hai linh hồn nên có được mười tám đạo Mạch Luân, từ cổ chí kim đến nay chưa từng có việc xảy ra như vậy.

"Ha ha... Ban Kim Dương được xưng là ban thiên tài kia, còn có cái tên Đoan Mộc Ngọc cũng là thiên tài, bây giờ ở trước mặt ta, nhiều lắm cũng chỉ được gọi là gà đất chó sành mà thôi! Lâm Tiêu Tiêu, cứ chờ xem! Không tốn nhiều thời gian đâu, ta sẽ cho ngươi biết, hành động của mình ngu ngốc đến mức nào!" - Suy nghĩ hiện lên trong đầu La Phong, trong lòng hắn mừng như điên, tay nắm chặt quyền, ý cười trên mặt không thể che giấu được.

Nhìn thấy La Phong cười, học viên xung quanh tất cả đều tròn tròn mắt. Gan lớn thật, chưa từng thấy lá gan ai lớn như vậy! Đây không phải là không đem Cơ Vô Nguyệt để vào trong mắt, mà là trực tiếp khiêu khích Cơ Vô Nguyệt.

Nụ cười trên mặt Lâm Huy càng sâu. La Phong lần này chết chắc rồi.

“Àm ăm”

Cơ Vô Nguyệt xanh cả mặt, chân phải đạp mặt đất, trên đất lập tức xuất hiện một dấu chân thật sâu, kinh phong bắn ra bốn phía, uy thế của cường giả Mạch Luân Cảnh lực trọng đỉnh phong khiến người khác chưa đánh đã hàng, các học viên trước mặt đứng ở vị trí che khuất La Phong về mặt lập tức biến sắc, nhanh chóng tránh ra.

“Vèo”

Thân hình lóe lên, Cơ Vô Nguyệt đã đứng trước mặt La Phong.

Lửa giận trong người Cơ Vô Nguyệt lúc này bùng cháy, Cơ Vô Nguyệt đứng trước La Phong, giọng nói lạnh như băng:

"La Phong, ngươi tốt nhất nên cho ta một câu giải thích, bằng không, lập tức đi tập lực hai trăm cân và chạy mười vòng quanh sân luyện công!"

"Mười vòng." - Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả đều biết La Phong chỉ có thực lực Mạch Luân Cảnh nhị trọng, sức mạnh không cao hơn 250 cân, mà sân luyện công của học viện Từ Dương mấy chục mẫu kèm thêm phụ trọng (*) hai trăm cân chạy mười vòng, e là muốn ném nửa cái mạng của hắn!

(*) Phụ trọng: xách theo đồ tập luyện, giống như các bài tập về sức lực.

Trong lúc nhất thời, tất cả cảm như hén, chỉ sợ chạm tới lửa giận của Cơ Vô Nguyệt.

Bị Cơ Vô Nguyệt quát to một tiếng, La Phong lập tức bưng tỉnh.

"Đây là... ở trong ban?" - Nhìn thấy trước mắt một khuôn mặt tươi cười tái nhợt của Cơ Vô Nguyệt, La Phong nuốt ngụm nước bọt, sắc mặt lập tức khó nhìn.

Nếu như thật sự phải phụ trọng hai trăm cân, chạy mười vòng quanh sân luyện công, trong vòng nửa tháng tới hắn sẽ không có cách nào rời giường.

La Phong tiến vào học viện Từ Dương, còn hai tháng liền tròn ba năm.

Nếu là trước đó, còn chưa mở ra bốn đạo Mạch Luân, tiến vào bên trong viện, cũng chỉ có thể đuổi học về nhà, vĩnh viễn đã mất đi cơ hội theo đuổi võ đạo! Thật sự biến thành một tên phế vật bị mọi người xem thường phỉ nhổ!

Vì lẽ đó, hiện tại mỗi giây mỗi phút đối với La Phong mà nói, đều mười phần quý giá.

Thời gian nửa tháng, hắn không kéo dài được!

Hít sâu một hơi, La Phong ép buộc chính mình tỉnh táo lại, ánh mắt xoay chuyển, đối với Cơ Vô Nguyệt nói:

"Giáo tập, ta vừa nảy mới đột phá!"

"Đột phá!" - Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, chợt bùng nổ tiếng cười vang đĩnh tai nhức óc.

"Ha ha ha... Tên này quả nhiên điên rồi."

"Ai cũng biết hần từ lúc tiến vào học viện tới nay, cảnh giới vẫn là Mạch Luân Cảnh nhị trọng, hiện vào lúc này lại nói đột phá! Căn bản là không khả năng! Tim lý do tốt một chút cũng không được!"

Lâm Huy cũng khẽ lắc đầu, tỏ rõ vẻ cười gằn nhìn La Phong. Dưới cái nhìn của hần, La Phong nhất định là quá căng thẳng, mới có thể tìm ra một lý do sứt sọc như vậy.

Cơ Vô Nguyệt hơi nhú chân mày.

Tuy rằng năng trở thành giáo tập võ kỹ của ban Ngân Nguyệt chưa bao lâu nhưng đối với chuyện La Phong dừng ở Mạch Luân Cảnh nhị trọng ba năm nay thì cũng có nghe qua. Hơn nữa, trên người La Phong cũng không phát ra khí tức của đạo Mạch Luân tam trọng.

"Lẽ nào hần lừa gạt ta? Nếu cái này là lời nói dối thì cũng quá mức vụng về rồi..." Cảnh giới vừa đột phá, không cách nào cảm nhận được cảnh giới biến hóa cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra. Cơ Vô Nguyệt không muốn chưa gì đã hoài nghi học viên của chính mình, thở ra một hơi, ngữ khí hơi trầm trọng nói: "La Phong, ngươi thật sự đột phá?"

La Phong đối với sự khinh thường của mọi người xung quanh đã quá quen nên ngoảnh mặt làm ngơ, mắt nhìn thẳng Cơ Vô Nguyệt, ngắc đầu nói:

"Giáo tập, nếu là người không tin, có thể cùng ta thử một quyền thì sẽ rõ."

Đột nhiên xung quanh yên lặng đến kỳ lạ, tất cả mọi người nhìn nhau, La Phong lại dám nói thử một quyền cùng Cơ Vô Nguyệt, chuyện này quả thật là gan to bằng trời!

"Lão đại, tên La Phong này lẽ nào thật sự đột phá?" - Tên tùy tùng của Lâm Huy - Dương Đình nhìn La Phong một chút, nửa tin nửa ngờ nói ra.

"Dừng... làm sao có khả năng! Hần ba năm cũng chưa từng đột phá, sao có khả năng đột phá vào ngay lúc này! Tên này nhất định là không muốn bị phạt nên mới cố ý nói như vậy, muốn lừa dối thôi!"

Lâm Huy cười khinh, hần luôn coi La Phong là phế vật, căn bản không tin La Phong sẽ đột phá cảnh giới vào thời điểm này.

Nhìn xung quanh, đôi mắt Lâm Huy đầy vẻ sắc bén, lạnh lùng nhìn Dương Đình, ngoắc ngoắc ngón tay:

"Dương Đình, ngươi lên đi."

"Chuyện gì?" - Dương Đình tiến đến bên người Lâm Huy.

"Đợi một chút rồi ngươi làm thế này...." - Lâm Huy vừa cười lạnh vừa nhìn La Phong, nói nhỏ vài câu bên tai Dương Đình.

Cơ Vô Nguyệt nhìn La Phong, ánh mắt có chút khó khăn.

Mạch Luân Cảnh nhị trọng đỉnh cao dù sao đi nữa cũng chỉ có hai trăm cân lực lượng, mà Mạch Luân Cảnh tam trọng sức mạnh vượt quá năm trăm cân. La Phong nói không sai, có đột phá hay không, chỉ cần chống lại một quyền, lập tức sáng tỏ.

Nhưng mà, Cơ Vô Nguyệt mới mười bảy tuổi đã trở thành giáo tập ban Ngân Nguyệt, cũng chưa từng động thủ với học viên của mình bao giờ, cũng lo lắng mình không khống chế lực lượng tốt, làm tổn thương La Phong, đáy lòng nhất thời có chút do dự.

"Giáo tập, ta cũng vừa mới bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, nếu La Phong đột phá, thì thực lực chúng ta cũng ngang nhau, hay là để cho ta cùng hần đối một quyền. Được không?" - Đúng lúc Cơ Vô Nguyệt đang do dự, một giọng nói đột nhiên vang lên, sau đó bóng người từ trong đám người đứng dậy.

"Dương Đình..." - La Phong nhìn người đang bước ra, ánh mắt ngưng trọng lại một chút, sau đó chuyển qua nhìn về phía Lâm Huy, mà tầm mắt Lâm Huy cũng vừa lúc nhìn về phía này, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

"Ngươi nhất định phải chết!" - Khóe miệng Lâm Huy nhếch lên, không tiếng động phun ra ba chữ đối với La Phong, trên mặt là nụ cười âm hiểm.

La Phong nhìn Lâm Huy, đã biết đối phương đang tính toán gì.

Dương Đình là một tên tùy tùng của Lâm Huy, ba ngày trước bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, hiện tại đứng ra, khẳng định không có ý tốt.

Nếu là lúc trước, La Phong nhất định sẽ kiêng kỵ thực lực của hần.

Nhưng hôm nay thì không như thế.

La Phong trong cơ thể mở ra bốn đạo Mạch Luân, tổ chất thân thể gấp ba võ giả Mạch Luân Cảnh nhị trọng bình thường, La Phong cảm giác lực lượng của hần đã tới khoảng chừng năm trăm cân, tương đương với một tên võ giả Mạch Luân Cảnh tam trọng sơ kỳ.

Mỉm cười đáp lại Lâm Huy, La Phong ngẩng đầu nhanh chân bước ra trước đoàn người, cười nói với Cơ Vô Nguyệt:

"Giáo tập, nếu Dương Đình đã muốn như vậy thì ta sẽ cùng hắn đối một quyền!"

"Tên này! Chết đến nơi rồi còn cùng ta giả vờ!" - Lâm Huy nhìn thân ảnh La Phong, sắc mặt tái xanh, nắm đấm bóp "rắc rắc".

Cơ Vô Nguyệt thấy hai bên đều đáp ứng, thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

"Được! Các ngươi hãy dùng sức mạnh của mình, không cho phép sử dụng võ học."

Nói xong, Cơ Vô Nguyệt liền lui về sau vài bước, đứng ở một bên.

La Phong cùng Dương Đình đứng đối diện nhau, tất cả mọi người mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người.

"Không biết bọn họ ai sẽ thắng..."

"Đây còn phải nói, La Phong có hay không đột phá Mạch Luân Cảnh tam trọng còn chưa biết được. Cho dù hắn đột phá, Dương Đình so với hắn đột phá sớm ba ngày, thực lực khẳng định hơn một chút, La Phong chỉ cần không bị bại quá thảm là tốt rồi."

"Lần này e sợ không dễ dàng." - Một người lắc đầu, đồng tình nhìn La Phong.

"Lâm Huy luôn không ưa La Phong, hiện tại mười mươi hắn - Lâm Tiêu Tiêu lại cùng La Phong chia tay, lần này Dương Đình đứng ra, hẳn là ý của hắn. Dương Đình chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, La Phong không bị thương đã là kỳ tích."

Quan hệ giữa Lâm Huy cùng La Phong tất cả mọi người đều biết, trong lúc nhất thời nghị luận sôi nổi, đại đa số người cũng không coi trọng La Phong.

“Rắc rắc”

Đôi mắt Dương Đình đầy vẻ khinh thường nhìn La Phong, đưa tay phải lên vận qua vận lại, khớp xương kêu “rắc rắc”, cười lạnh nói:

"La Phong, ngươi chuẩn bị nằm trên giường một tháng đi."

La Phong nhìn Dương Đình, không nói gì.

Linh hồn lực của hắn cường đại, nhận biết nhạy cảm, giờ khắc này đứng trước mặt Dương Đình, đối với mọi động tác của Dương Đình vừa xem là hiểu ngay.

Hơi thở đối phương phù phiếm, hiển nhiên cảnh giới vẫn chưa củng cố, căn bản không uy hiếp được hắn.

"Nói nhảm nhiều quá!" - Khí thế cả người La Phong chìm xuống, thân người vèo một cái đánh về phía Dương Đình.

"Muốn chết!" - Dương Đình giận tím mặt.

Thực lực của hắn ở toàn bộ ban Ngân Nguyệt là chót bàn, nhưng ba ngày trước rốt cục cũng mở ra đạo Mạch Luân thứ ba nên tự tin lập tức tăng vọt, xuất hiện trước mặt La Phong, lỗ mũi đều hướng lên bầu trời, xem thường La Phong.

Lúc này hắn nhìn La Phong, tên phế vật ba năm không đột phá cảnh giới lại dám không để mình vào trong mắt, trong lòng như lửa đốt, nổi giận gầm lên một tiếng, gân trên khuôn mặt đều hiện ra. Tay phải đâm thẳng về phía ngực La Phong.

Quyền phong vừa xuất, kèm theo đó là tiếng hét dài, giống như răng nanh của rắn độc.

"Cơ sở võ học Nha Quyền!" - Đám người như bùng nổ, cùng thốt lên, nhận ra ngay lai lịch chiêu thức mà Dương Đình triển khai, ai cũng đều không nghĩ tới Dương Đình đột nhiên lại triển khai võ học.

Chỉ có Lâm Huy vẫn mang vẻ mặt cười nhìn La Phong, trong con ngươi lập loè tia âm hiểm.

"Hừ!" - Cơ Vô Nguyệt đứng bên cạnh sắc mặt lạnh lẽo, mái tóc tung bay, đang chờ ra tay, nhưng rồi lập tức ngừng lại, trong mắt lóe qua tia kinh ngạc.

"Còn muốn làm tổn thương ta!" - Năng lực nhận biết hiện tại của La Phong thậm chí vượt quá võ giả Mạch Luân Cảnh tam trọng, Dương Đình động tác nhìn như bén nhọn, nhưng đều xuất hiện rõ ràng trong tầm nhìn của hắn.

Thấy Dương Đình triển khai võ học, ánh mắt La Phong lạnh lẽo, chưa kịp nghĩ thì thân thể đã phản ứng.

Hai chân phát lực, La Phong chinh thân người như lò xo, đột nhiên bắn ra, như sói như hổ, tay phải nắm chặt thành nắm đấm, lao về phía Dương Đình:

"Cơ sở võ học Báo Quyền!"

“Àm”

Hai bóng người chớp mắt đụng vào nhau, bụi đất tung bay, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, làm xung quanh càng trở nên im lặng, té ngửa xuống đất.

Đa phần học viên đều lắc đầu, giờ khắc này không ai không rõ, đây là Lâm Huy cố ý kêu Dương Đình làm như vậy.

Cố ý để Dương Đình ra đấu với La Phong, vào thời khắc cuối cùng đột nhiên triển khai võ học, khiến La Phong trọng thương.

"Lần này e rằng La Phong phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng rồi." - Nhìn thấy có thân ảnh nằm dài trên đất không dậy nổi kia, tất cả học viên đều nghĩ như vậy.

Lúc này, bụi dần dần tản đi, khi thấy rõ bóng người nằm dưới đất, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ kỳ.

Người té ngã xuống đất, trên người đầy máu, không ngờ lại là Dương Đình!

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hổ khiếu quyền

"Linh hồn lực cường đại, không chỉ khiến cho tố chất sẵn có trong cơ thể ta tăng mạnh, ngay cả giác quan và tốc độ phản ứng cũng trở nên nhạy bén hơn so với người thường!" - La Phong nhìn kẻ ngã trên mặt đất, trên mặt Dương Đình đầy vết máu, vẻ hưng phấn hiện trên khuôn mặt khó mà che giấu.

Hắn vậy mà lại đánh bại được Dương Đình Mạch Luân Cảnh tam trọng!

Lúc Dương Đình đứng ra, La Phong tự tin bản thân mình có bốn đạo Mạch Luân, sức mạnh gần năm trăm cân, mới có thể cùng với Dương Đình người tám lạng kẻ nửa cân (*). Tệ nhất thì bị đối phương đẩy lùi mấy bước.

Nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đột nhiên Dương Đình sử dụng võ học, La Phong hết sức kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng tập trung tinh thần, trong mắt người khác động tác Dương Đình nhanh như gió, nhưng trong mắt của hắn lại có chút chậm chạp, cuối cùng bắt được sơ hở của đối phương, một kích giành chiến thắng.

“Soạt”

Sau một chốc yên tĩnh ngắn ngủi, toàn bộ học viên ban Ngân Nguyệt trở nên náo loạn.

“Thật không thể tin được! Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi, người thua lại là Dương Đình?”

“Người không có nhìn lầm, chính xác người thắng là La Phong, hơn nữa còn là một chiêu giành chiến thắng! Xem ra đúng là hắn đã đột phá Mạch Luân Cảnh tam trọng rồi.”

Kỳ quái, hai người đều sử dụng võ học căn bản. Hơn nữa Dương Đình so với La Phong đột phá sớm hơn, theo lý thì tu vi phải cao hơn so với La Phong, đến cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì...”

Chung quanh bàn luận sôi nổi, âm thanh càng lúc càng lớn.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho là La Phong sức mạnh không bằng Dương Đình, nhưng kết quả lại khiến cho tất cả mọi người được mở rộng tầm mắt.

Chỉ có Vô Cơ Nguyệt hơi nheo mắt thăm đánh giá La Phong, con ngươi đen nhánh lóe lên thần sắc kỳ dị.

“Lúc này chiêu thức thứ nhất của Dương Đình là Nha Quyền, cho dù là thời cơ hay tốc độ đều thuộc hạng thượng thừa, La Phong lại có thể ra sau tới trước, bắt được sơ hở của Dương Đình, một chiêu giành chiến thắng!” - Cơ Vô Nguyệt hơi hơi nhíu mày, có chút lộ vẻ xúc động.

Có thể nắm bắt được những thay đổi trong chớp mắt, chuyển bại thành thắng, khả năng kiểm soát nhãn lực lẫn thời cơ đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới Mạch Luân Cảnh tam trọng. Nếu như tất cả những điều này đều nằm trong dự tính của La Phong, vậy thì chỉ có thể dùng từ khủng bố để diễn tả.

“Lẽ nào những điều này chỉ là ngẫu nhiên?” - Cơ Vô Nguyệt có chút không đoán ra được.

Ban Ngân Nguyệt gần năm trăm học viên, hơn bốn trăm người đã mở ra được ba đạo mạch luân, thực lực của La Phong luôn nằm ở vị trí dưới cùng của ban. Hiện tại mặc dù đã thành công mở ra được mạch luân đạo thứ ba, cũng không thể có chuyện chỉ trong chốc lát thực lực đột nhiên tăng mạnh.

“Giáo tập! Hắn gian lận!” Một tiếng quát to bất ngờ vang lên từ trong đám đông, sau đó Lâm Huy hùng hổ chạy ra đỡ Dương Đình mặt đầy máu tươi lên,

chỉ vào La Phong nói: “Giáo tập, La Phong vi phạm ý của người, dám sử dụng võ học, nhất định phải trừng phạt!”

Nói xong, Lâm Huy quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn mấy người sau lưng. Những học viên đón nhận ánh mắt hung ác của Lâm Huy, trong mắt đều lộ sự sợ hãi, đồng loạt hòa theo lời của Lâm Huy.

Lâm Huy tính cách ngang ngược, cộng thêm hôm nay Lâm Tiêu Tiêu kết thân với học viên tinh anh của nội viện Đoan Mộc Ngọc, thì càng không coi ai ra gì, rất nhiều học viên đều sợ hãi.

Đôi mắt Cơ Vô Nguyệt hơi nheo lại, đột nhiên một quyền đánh về phía đồng nhân dùng để luyện công bên cạnh.

“Bang”

Tứ Quyền đánh vào đầu của đồng nhân, cả khuôn mặt của đồng nhân được đúc từ thép ròng trong nháy mắt đẹp xuống, âm thanh như chuông lớn Đại Lữ (*), chấn động khiến cho tất cả học viên trong lòng không khỏi giật mình, kinh ngạc nhìn Cơ Vô Nguyệt.

“Ai trong các ngươi nghe thấy ta nói không được sử dụng võ học?” - Cơ Vô Nguyệt ánh mắt sắc bén lướt nhìn từng học viên một, những người bị ánh mắt nàng quét qua, sắc mặt đều trở nên trắng bệch, lập tức lắc đầu như trống bỏi (*).

“Rất tốt!” Cơ Vô Nguyệt cười hài lòng, vỗ tay một cái, tiện tay chỉ hai học viên: “Ngươi, ngươi, đem Dương Đình khiêng xuống đi.”

“Mang đi đâu?” - Hai học viên nom nớp lo sợ đứng lên, hỏi.

“Tùy các ngươi, miễn sao ta không thấy hắn là được!” - Giọng Cơ Vô Nguyệt uy nghiêm, tựa như nói thêm câu nữa con tức giận sẽ bộc phát.

“Vâng! Vâng!” - Hai học viên phát run, đồng thời tự nhủ bản thân mình xui xẻo, vừa mắng tên Dương Đình cầu huyết lâm đầu (*).

Nếu không phải Dương Đình sử dụng võ học, chọc giận Cơ Vô Nguyệt, bọn họ sao lại vô cớ bị vạ lây.

Hai người về mặt đầu khổ, chạy đến bên cạnh tên đàn độn Dương Đình, không để ý đến tên Dương Đình kêu như heo bị giết, đem Dương Đình vác lên vai giống như khiêng xác heo chết, chạy như bay rồi đi, sợ đi chậm Cơ Vô Nguyệt sẽ đánh một chưởng lên người bọn họ giống như đánh đồng nhân thép đẹp xuống vậy.

“Hừ!” - Mắt thấy Dương Đình rời đi, Cơ Vô Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Quay đầu nhìn La Phong, ánh mắt Cơ Vô Nguyệt dịu lại:

“La Phong, chúc mừng ngươi mở ra được đạo mạch luân thứ ba!”

La Phong có thể một quyền đánh bại Dương Đình Mạch Luân Cảnh tam trọng, đã đột phá là điều không thể nghĩ ngờ, trong tâm Cơ Vô Nguyệt cảm thấy vui mừng thay La Phong.

Nàng trước kia cũng là học viên của ban Ngân Nguyệt, hơn nữa thiên phú cũng không hề xuất chúng, bản thân biết rất rõ cái cảm giác bị kẻ khác khinh thường.

Nghĩ một lát, Cơ Vô Nguyệt lấy một bình sứ từ trong ngực ra, bỏ vào tay La Phong, điềm đạm cười nói:

“Ngưng Nguyên Đan này là một chút tâm ý của ta, ngươi phải tiếp tục nỗ lực tu luyện, cố gắng tiến vào trong nội viện, khiến cho ban Ngân Nguyệt của chúng ta hân diện!”

Nàng vừa rồi lại tự hoài nghi học viên của mình, trong lòng Cơ Vô Nguyệt có chút cảm giác mắc nợ, vì vậy mới muốn dùng Ngưng Nguyên Đan bồi thường cho La Phong.

La Phong nắm chặt bình sứ vẫn còn mang theo hơi ấm từ tay của Cơ Vô Nguyệt, trong lòng mừng rỡ, bây giờ hắn đang thiếu tài nguyên tu luyện, bình Ngưng Nguyên Đan này rõ ràng là đang giúp người gặp nạn.

“Đa tạ giáo tập!” - La Phong đa tạ một tiếng, liền trở về chỗ của mình.

Các học viên bên cạnh đều ghen tỵ nhìn bình sứ trong tay La Phong.

Một viên Ngưng Nguyên Đan trị giá trăm lượng bạc, đối với những học viên mà nói đây không phải là con số nhỏ.

“Lâm Huy, ngươi còn có chuyện gì nữa không?” - Cơ Vô Nguyệt thấy Lâm Huy còn đứng đó, lạnh lùng hỏi.

Thân thể Lâm Huy chấn động một cái, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cắn răng nói:

“Không có.”

Xoay người đi về chỗ của mình, cả người Lâm Huy run rẩy, sắc mặt càng thêm u ám muốn đổ mồ hôi.

Từ trước đến giờ hấn chưa từng phải chịu khuất nhục như vậy!

Lâm Huy không dám trách móc Cơ Vô Nguyệt, chỉ có thể đem tất cả oán hận đổ lên người La Phong.

“Soạt”

Xuyên qua đám người, Lâm Huy trừng mắt nhìn La Phong, đôi con ngươi phủ đầy tia máu dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tóe ra ngoài vành mắt.

La Phong không để ý đến ánh mắt của Lâm Huy, hấn bây giờ trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện sau khi kết thúc giờ học, trừng kích vào Mạch Luân Cảnh tam trọng.

Bản thân vẫn chưa bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, sức mạnh cũng đã đạt đến năm trăm cân, La Phong muốn xem thử, bản thân nếu như thật sự bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, thực lực sẽ đạt đến trình độ nào.

Tiếp tục giờ học, ánh mắt Cơ Vô Nguyệt quét qua mọi người, mở miệng nói:

“Hôm nay đại đa số các người đều đã mở ra đạo Mạch Luân thứ ba, qua thêm một thời gian nữa chính là cơ hội cho các người tham gia khảo hạch nội viện, hôm nay ta sẽ truyền thụ lại cho các người Hồ Khiếu Quyền!”

“Ồ”

Cơ Vô Nguyệt vừa nói dứt lời, học viên ngồi kín chỗ đều ồ lên.

“Cư nhiên là Hồ Khiếu Quyền, nghe nói đây là võ học hoàng cấp trung phẩm!”

“Không sai, Hồ Khiếu Quyền đúng là võ học hoàng cấp trung phẩm, cương mãnh ác liệt, uy lực vô cùng, nghe đồn nếu như tu luyện đến cảnh giới cuối cùng, thậm chí có thể sánh bằng võ học hoàng cấp thượng phẩm! Có điều, cũng không phải là võ học trong học viện, nghe nói là Cơ Vô Nguyệt trong một lần đi ra ngoài lịch luyện tình cờ có được.” - Có người hiểu về Hồ Khiếu Quyền đỉnh đạc nói.

“Hóa ra là vậy.” - Mọi người ríu rít gật đầu, ánh mắt dần dần trở nên thiết tha hơn.

Tài nguyên tu luyện của ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt có sự khác biệt rất lớn.

Học viên ban Kim Dương, sau khi mở ra được đạo mạch luân thứ ba, có thể đến Võ Kỹ Đường của học viện lựa chọn một quyền võ học hoàng cấp trung phẩm, mà học viên ban Ngân Nguyệt chỉ có thể lựa chọn một môn võ học hoàng kim hạ cấp.

Cấp bậc của võ học, chẳng những có thể ảnh hưởng đến thực lực của võ giả, mà còn ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của võ giả.

Cấp bậc của võ học càng cao, tốc độ tu luyện của võ giả càng nhanh, lúc chiến đấu còn có thể phát huy được thực lực mạnh hơn nữa.

Đổi xử có sự khác biệt lớn như vậy, vô tình khiến cho thực lực của học viên ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt cách biệt càng ngày càng lớn.

“Là võ học hoàng cấp trung phẩm!” - La Phong nhìn Vô Cơ Nguyệt, ánh mắt lóe lên, liếm môi đầy hưng phấn.

Hồ Khiếu Quyền có thể sánh bằng võ học hoàng kim trung phẩm, nếu như tu luyện thành công, nhất định có thể nâng cao cực độ thực lực của bản thân!

La Phong lập tức quyết định, nhất định phải tu luyện được Hồ Khiếu Quyền, hơn nữa còn phải tu luyện tới cảnh giới cao nhất! Như vậy mới có thể trong thời gian ngắn, mở ra đạo Mạch Luân thứ tư, đạt được tư cách tiến vào nội viện.

Hít sâu một hơi, đôi mắt La Phong không chớp nhìn Cơ Vô Nguyệt.

“Hồ Khiếu Quyền tổng cộng có bốn thức, phân làm tứ trọng, ta chỉ biểu diễn một lần, các người có thể học được mấy thức, phải xem sự linh ngộ của bản thân các người rồi.” - Cơ Vô Nguyệt vừa dứt lời, những âm thanh đang ồn ào liên trở nên an tĩnh.

“Nhìn đây!” - Cơ Vô Nguyệt khẽ quát một tiếng, giống như tiếng sấm, nàng đột nhiên nhảy lên, thân hình như mũi tên, trong nháy mắt vượt qua cự ly mười bước, xuất hiện bên cạnh đồng nhân luyện công, bỗng nhiên ra quyền.

“Nộ Hồ Xuất Động!”

“Ngã Hồ Hồi Đầu!”

“Liệt Hồ Liêu Nguyên!”

“Mãnh Hồ Giáng Cốc!”

Liên tục biểu diễn, động tác nhanh như tia chớp, nối tiếp như sấm động, thân hình Cơ Vô Nguyệt như hổ, song quyền võ động như gió, từng chiêu mạnh mẽ, đem đồng nhân đúc thành tứ thép rỗng nên xuống tạo thành âm thanh loảng xoảng vang dội, chờ động tác nàng ngưng khí dừng hấn lại, đồng nhân

đã văng tung tóe thành mấy khối, rơi rải rác đầy đất.

Tất cả mọi người đều bị khí thế của Cơ Vô Nguyệt làm cho kinh hãi, trong mắt La Phong đều là vẻ chấn động, tay không vậy mà có thể đánh nát sắt thép, phải cần sức mạnh lớn như thế nào!

Đem Hồ Khiếu Quyền biểu diễn xong, Cơ Vô Nguyệt không có tiếp tục ở lại, mà trực tiếp tuyên bố giờ học hôm nay kết thúc, liền lướt qua mọi người rồi đi.

Nghe thấy giờ học kết thúc, mọi người được trận vui mừng, từng nhóm từng nhóm tản ra, thảo luận hết sức sôi nổi nào là phải đi đâu dạo chơi...

Thời gian của học viên ngoại viện của học viện Tử Dương hết sức tự do, ngoại trừ võ kỹ mười ngày một lần phải lên, những thời gian khác đều có thể tự do bố trí.

La Phong không nhúc nhích, tựa như cây gỗ đứng nguyên tại chỗ, trong đầu hồi tưởng lại lúc này Cơ Vô Nguyệt thi triển những động tác của Hồ Khiếu Quyền, không bỏ qua bất kì một chi tiết nhỏ nào.

Đem cả bộ quyền pháp từ đầu tới cuối ghi nhớ lại ba lần, sau khi chắc chắn rằng bản thân không bỏ sót bất kì một chi tiết nào, La Phong mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị rời khỏi nơi luyện công.

Lúc này một thân ảnh chắn ngay trước mặt hắn.

La Phong giương mắt nhìn một cái, chân mày nhíu lại:

“Lâm Huy, ngươi muốn làm gì?”

Người bên cạnh nhìn thấy Lâm Huy, mặc dù đồng tình với La Phong, nhưng không khỏi bước nhanh hơn, sợ rước họa vào thân.

Lâm Huy đứng chấp tay, cười lạnh một tiếng, ánh mắt kiêu ngạo nhìn La Phong:

“La Phong, không nghĩ tới loại phế vật như ngươi vậy mà đột phá rồi. Ngươi đã thương Dương Đình, lẽ nào cứ như vậy mà muốn đi?”

“Dương Đình tự mình đứng ra muốn đấu một quyền với ta, năng lực hắn không bằng người, nên mới bị thương, có liên quan gì tới ta? Ngươi nếu như không vừa lòng, có thể tìm giáo tập mà nói chuyện!” - La Phong không muốn nói nhiều, xoay người vòng qua Lâm Huy rồi đi.

“Đứng lại cho ta!” - Lâm Huy giận dữ, vung tay kéo bả vai La Phong lại. La Phong sớm đã biết, nhanh nhẹn tránh qua bên cạnh nửa bước, bả vai run một cái, tránh được móng tay phải của Lâm Huy, nhưng Lê Phong mạnh mẽ vẫn kéo rách một miếng nhỏ trên đầu bả vai. Lâm Huy vốn dĩ không coi La Phong ra gì, một trào không trúng, thẹn quá hóa giận, lại thêm một trào tới cánh tay phải của La Phong mà nắm.

“Xuy xuy...”

Lần này Lâm Huy không giữ lại chút nào, trào phong gào thét, âm thanh mơ hồ như có kim thiết giao kích, một trào này nếu như rơi vào người, nhất định trầy da tróc vẩy!

Đúng lúc này, một mùi thơm bay tới, không biết là lúc nào, trước mặt La Phong xuất hiện thêm một thân ảnh yếu điệu. Một đầu tóc ngắn màu lam ngang vai, con ngươi xanh da trời, như ngọc ngọc lộ ra hồ quang, dung nhan xinh đẹp, đôi chân thon dài duyên dáng yêu kiều, không phải là nữ tử phàm trần.

Nữ tử xuất hiện trước mặt La Phong, đưa tay phải ra, cong ngón tay bắn ra, đầu ngón tay mềm mại vừa vịn rơi vào tay phải của Lâm Huy, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng âm, Lâm Huy kêu đau một tiếng, bay ngược về sau mấy bước mới ngừng lại.

“Băng Nhã Lam!” - Lâm Huy nhìn bóng người đứng trước La Phong, ánh mắt sợ hãi.

Băng Nhã Lam là ban trưởng ban Ngân Nguyệt, thực lực là Mạch Luân Cảnh tứ trọng hậu kỳ, trên hắn rất xa! La Phong nhìn nữ tử trước mặt, thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù sớm biết Băng Nhã Lam sẽ xuất thủ, nhưng nhớ lại Lâm Huy lúc này công kích ác liệt, La Phong tận đáy lòng vẫn có chút phát rét.

“Lâm Huy, ngươi có biết đây là nơi nào không?” - Đôi đồng tử màu lam ngọc của Băng Nhã Lam lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Huy, chất vấn, thanh âm nhẹ nhàng giống như chuông gió khẽ lay động.

***

(*) Người tám lạng kẻ nửa cân: ý nói cân sức ngang tài.

(*) Chuông lớn Đại Lữ: bảo vật thời Chu.

(*) Trống bỏi: trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

(*) Cầu huyết lâm đầu: mắng chửi xối xả, mắng té tát.

Chương 4: Sức mạnh 1500 cân

“Linh hồn lực cường đại, không chỉ khiến cho tổ chất sẵn có trong cơ thể ta tăng mạnh, ngay cả giác quan và tốc độ phản ứng cũng trở nên nhạy bén hơn so với người thường!” - La Phong nhìn kẻ ngã trên mặt đất, trên mặt Dương Đình đầy vết máu, vẻ hưng phấn hiện trên khuôn mặt khó mà che giấu.

Hắn vậy mà lại đánh bại được Dương Đình Mạch Luân Cảnh tam trọng!

Lúc Dương Đình đứng ra, La Phong tự tin bản thân mình có bốn đạo Mạch Luân, sức mạnh gần năm trăm cân, mới có thể cùng với Dương Đình người tám lạng kẻ nửa cân (*). Tệ nhất thì bị đối phương đẩy lùi mấy bước.

Nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đột nhiên Dương Đình sử dụng võ học, La Phong hết sức kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng tập trung tinh thần, trong mắt người khác động tác Dương Đình nhanh như gió, nhưng trong mắt của hắn lại có chút chậm chạp, cuối cùng bắt được sơ hở của đối phương, một kích giành chiến thắng.

“Soạt”

Sau một chốc yên tĩnh ngắn ngủi, toàn bộ học viên ban Ngân Nguyệt trở nên náo loạn.

“Thật không thể tin được! Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi, người thua lại là Dương Đình?”

“Người không có nhìn lầm, chính xác người thắng là La Phong, hơn nữa còn là một chiêu giành chiến thắng! Xem ra đúng là hắn đã đột phá Mạch Luân Cảnh tam trọng rồi.”

Kỳ quái, hai người đều sử dụng võ học căn bản. Hơn nữa Dương Đình so với La Phong đột phá sớm hơn, theo lý thì tu vi phải cao hơn so với La Phong đến cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì...”

Chung quanh bàn luận sôi nổi, âm thanh càng lúc càng lớn.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho là La Phong sức mạnh không bằng Dương Đình, nhưng kết quả lại khiến cho tất cả mọi người được mở rộng tầm mắt.

Chỉ có Vô Cơ Nguyệt hơi nheo mắt thăm đánh giá La Phong, con ngươi đen nhánh lóe lên thần sắc kỳ dị.

“Lúc này chiêu thức thứ nhất của Dương Đình là Nha Quyền, cho dù là thời cơ hay tốc độ đều thuộc hạng thượng thừa, La Phong lại có thể ra sau tới trước, bắt được sơ hở của Dương Đình, một chiêu giành chiến thắng!” - Cơ Vô Nguyệt hơi hơi nhíu mày, có chút lộ vẻ xúc động.

Có thể nắm bắt được những thay đổi trong chớp mắt, chuyển bại thành thắng, khả năng kiểm soát nhãn lực lần thời cơ đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới Mạch Luân Cảnh tam trọng. Nếu như tất cả những điều này đều nằm trong dự tính của La Phong, vậy thì chỉ có thể dùng từ khủng bố để diễn tả.

“Lẽ nào những điều này chỉ là ngẫu nhiên?” - Cơ Vô Nguyệt có chút không đoán ra được.

Ban Ngân Nguyệt gần năm trăm học viên, hơn bốn trăm người đã mở ra được ba đạo mạch luân, thực lực của La Phong luôn nằm ở vị trí dưới cùng của ban. Hiện tại mặc dù đã thành công mở ra được mạch luân đạo thứ ba, cũng không thể có chuyện chỉ trong chốc lát thực lực đột nhiên tăng mạnh.

“Giáo tập! Hắn gian lận!” Một tiếng quát to bất ngờ vang lên từ trong đám đông, sau đó Lâm Huy hùng hổ chạy ra đỡ Dương Đình mặt đầy máu tươi lên, chỉ vào La Phong nói: “Giáo tập, La Phong vi phạm ý của người, dám sử dụng võ học, nhất định phải trừng phạt!”

Nói xong, Lâm Huy quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn mấy người sau lưng. Những học viên đón nhận ánh mắt hung ác của Lâm Huy, trong mắt đều lộ sự sợ hãi, đồng loạt hòa theo lời của Lâm Huy.

Lâm Huy tính cách ngang ngược, cộng thêm hôm nay Lâm Tiêu Tiêu kết thân với học viên tinh anh của nội viện Đoan Mộc Ngọc, thì càng không coi ai ra gì, rất nhiều học viên đều sợ hãi.

Đôi mắt Cơ Vô Nguyệt hơi nheo lại, đột nhiên một quyền đánh về phía đồng nhân dùng để luyện công bên cạnh.

“Bang”

Tú Quyền đánh vào đầu của đồng nhân, cả khuôn mặt của đồng nhân được đúc từ thép rỗng trong nháy mắt dẹp xuống, âm thanh như chuông lớn Đại Lữ (*), chấn động khiến cho tất cả học viên trong lòng không khỏi giật mình, kinh ngạc nhìn Cơ Vô Nguyệt.

“Ai trong các ngươi nghe thấy ta nói không được sử dụng võ học?” - Cơ Vô Nguyệt ánh mắt sắc bén lướt nhìn từng học viên một, những người bị ánh mắt nàng quét qua, sắc mặt đều trở nên trắng bệch, lập tức lắc đầu như trống bỏi (*).

“Rất tốt!” Cơ Vô Nguyệt cười hài lòng, vỗ tay một cái, tiện tay chỉ hai học viên: “Ngươi, ngươi, đem Dương Đình khiêng xuống đi.”

“Mang đi đâu?” - Hai học viên nơm nớp lo sợ đứng lên, hỏi.

“Tùy các ngươi, miễn sao ta không thấy hấn là được!” - Giọng Cơ Vô Nguyệt uy nghiêm, tựa như nói thêm câu nữa con tức giận sẽ bộc phát.

“Vâng! Vâng!” - Hai học viên phát run, đồng thời tự nhủ bản thân mình xui xẻo, vừa mắng tên Dương Đình cầu huyết lâm đầu (*).

Nếu không phải Dương Đình sử dụng võ học, chọc giận Cơ Vô Nguyệt, bọn họ sao lại vô cớ bị vạ lây.

Hai người vẻ mặt đau khổ, chạy đến bên cạnh tên dẫn đầu Dương Đình, không để ý đến tên Dương Đình kêu như heo bị giết, đem Dương Đình vác lên vai giống như khiêng xác heo chết, chạy như bay rời đi, sợ đi chậm Cơ Vô Nguyệt sẽ đánh một chưởng lên người bọn họ giống như đánh đồng nhân thép dẹp xuống vậy.

“Hừ!” - Mắt thấy Dương Đình rời đi, Cơ Vô Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Quay đầu nhìn La Phong, ánh mắt Cơ Vô Nguyệt dịu lại:

“La Phong, chúc mừng ngươi mở ra được mạch luân thứ ba!”

La Phong có thể một quyền đánh bại Dương Đình Mạch Luân Cảnh tam trọng, đã đột phá là điều không thể nghĩ ngờ, trong tâm Cơ Vô Nguyệt cảm thấy vui mừng thay La Phong.

Nàng trước kia cũng là học viên của ban Ngân Nguyệt, hơn nữa thiên phú cũng không hề xuất chúng, bản thân biết rất rõ cái cảm giác bị kẻ khác khinh thường.

Nghĩ một lát, Cơ Vô Nguyệt lấy một bình sứ từ trong ngực ra, bỏ vào tay La Phong, điềm đạm cười nói:

“Ngưng Nguyên Đan này là một chút tâm ý của ta, ngươi phải tiếp tục nỗ lực tu luyện, cố gắng tiến vào trong nội viện, khiến cho ban Ngân Nguyệt của chúng ta hân diện!”

Nàng vừa rồi lại tự hoài nghi học viên của mình, trong lòng Cơ Vô Nguyệt có chút cảm giác mắc nợ, vì vậy mới muốn dùng Ngưng Nguyên Đan bồi thường cho La Phong.

La Phong nắm chặt bình sứ vẫn còn mang theo hơi ấm từ tay của Cơ Vô Nguyệt, trong lòng mừng rỡ, bây giờ hắn đang thiếu tài nguyên tu luyện, bình Ngưng Nguyên Đan này rõ ràng là đang giúp người gặp nạn.

“Đa tạ giáo tập!” - La Phong đa tạ một tiếng, liền trở về chỗ của mình.

Các học viên bên cạnh đều ghen tỵ nhìn bình sứ trong tay La Phong.

Một viên Ngưng Nguyên Đan trị giá trăm lượng bạc, đối với những học viên mà nói đây không phải là con số nhỏ.

“Lâm Huy, ngươi còn có chuyện gì nữa không?” - Cơ Vô Nguyệt thấy Lâm Huy còn đứng đó, lạnh lùng hỏi.

Thân thể Lâm Huy chấn động một cái, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cắn răng nói:

“Không có.”

Xoay người đi về chỗ của mình, cả người Lâm Huy run rẩy, sắc mặt càng thêm u ám muốn đổ mồ hôi.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng phải chịu khuất nhục như vậy!

Lâm Huy không dám trách móc Cơ Vô Nguyệt, chỉ có thể đem tất cả oán hận đổ lên người La Phong.

“Soạt”

Xuyên qua đám người, Lâm Huy trừng mắt nhìn La Phong, đôi con ngươi phủ đầy tia máu dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tóe ra ngoài vành mắt.

La Phong không để ý đến ánh mắt của Lâm Huy, hắn bây giờ trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện sau khi kết thúc giờ học, trừng kích vào Mạch Luân Cảnh tam trọng.

Bản thân vẫn chưa bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, sức mạnh cũng đã đạt đến năm trăm cân, La Phong muốn xem thử, bản thân nếu như thật sự bước vào Mạch Luân Cảnh tam trọng, thực lực sẽ đạt đến trình độ nào.

Tiếp tục giờ học, ánh mắt Cơ Vô Nguyệt quét qua mọi người, mở miệng nói:

“Hôm nay đại đa số các người đều đã mở ra đạo Mạch Luân thứ ba, qua thêm một thời gian nữa chính là cơ hội cho các người tham gia khảo hạch nội viện, hôm nay ta sẽ truyền thụ lại cho các người Hồ Khiếu Quyền!”

“Ồ”

Cơ Vô Nguyệt vừa nói dứt lời, học viên ngồi kín chỗ đều ồ lên.

“Cư nhiên là Hồ Khiếu Quyền, nghe nói đây là võ học hoàng cấp trung phẩm!”

“Không sai, Hồ Khiếu Quyền đúng là võ học hoàng cấp trung phẩm, cương mãnh ác liệt, uy lực vô cùng, nghe đồn nếu như tu luyện đến cảnh giới cuối cùng, thậm chí có thể sánh bằng võ học hoàng cấp thượng phẩm! Có điều, cũng không phải là võ học trong học viện, nghe nói là Cơ Vô Nguyệt trong một lần đi ra ngoài lịch luyện tình cờ có được.” - Có người hiểu về Hồ Khiếu Quyền đình đạc nói.

“Hóa ra là vậy.” - Mọi người rồi rít gật đầu, ánh mắt dần dần trở nên thiết tha hơn.

Tài nguyên tu luyện của ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt có sự khác biệt rất lớn.

Học viên ban Kim Dương, sau khi mở ra được đạo mạch luân thứ ba, có thể đến Võ Kỹ Đường của học viện lựa chọn một quyền võ học hoàng cấp trung phẩm, mà học viên ban Ngân Nguyệt chỉ có thể lựa chọn một môn võ học hoàng kim hạ cấp.

Cấp bậc của võ học, chẳng những có thể ảnh hưởng đến thực lực của võ giả, mà còn ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện của võ giả.

Cấp bậc của võ học càng cao, tốc độ tu luyện của võ giả càng nhanh, lúc chiến đấu còn có thể phát huy được thực lực mạnh hơn nữa.

Đổi xử có sự khác biệt lớn như vậy, vô tình khiến cho thực lực của học viên ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt cách biệt càng ngày càng lớn.

“Là võ học hoàng cấp trung phẩm!” - La Phong nhìn Vô Cơ Nguyệt, ánh mắt lóe lên, liếm môi đầy hưng phấn.

Hồ Khiếu Quyền có thể sánh bằng võ học hoàng kim trung phẩm, nếu như tu luyện thành công, nhất định có thể nâng cao cực độ thực lực của bản thân!

La Phong lập tức quyết định, nhất định phải tu luyện được Hồ Khiếu Quyền, hơn nữa còn phải tu luyện tới cảnh giới cao nhất! Như vậy mới có thể trong thời gian ngắn, mở ra đạo Mạch Luân thứ tư, đạt được tư cách tiến vào nội viện.

Hít sâu một hơi, đôi mắt La Phong không chớp nhìn Cơ Vô Nguyệt.

“Hồ Khiếu Quyền tổng cộng có bốn thức, phân làm tứ trọng, ta chỉ biểu diễn một lần, các người có thể học được mấy thức, phải xem sự linh ngộ của bản thân các người rồi.” - Cơ Vô Nguyệt vừa dứt lời, những âm thanh đang ồn ào liền trở nên an tĩnh.

“Nhìn đây!” - Cơ Vô Nguyệt khẽ quát một tiếng, giống như tiếng sấm, nàng đột nhiên nhảy lên, thân hình như mũi tên, trong nháy mắt vượt qua cự ly mười bước, xuất hiện bên cạnh đồng nhân luyện công, bỗng nhiên ra quyền.

“Nộ Hồ Xuất Động!”

“Ngã Hồ Hồi Đầu!”

“Liệt Hồ Liêu Nguyên!”

“Mãnh Hồ Giáng Cốc!”

Liên tục biểu diễn, động tác nhanh như tia chớp, nối tiếp như sấm động, thân hình Cơ Vô Nguyệt như hổ, song quyền võ động như gió, từng chiêu mạnh mẽ, đem đồng nhân đúc thành tứ thép ròn nện xuống tạo thành âm thanh loảng xoảng vang dội, chờ động tác nàng ngưng khí dừng hẳn lại, đồng nhân đã vỡ tung tóe thành mấy khối, rơi rải rác đầy đất.

Tất cả mọi người đều bị khí thế của Cơ Vô Nguyệt làm cho kinh hãi, trong mắt La Phong đều là vẻ chấn động, tay không vậy mà có thể đánh nát sắt thép, phải cần sức mạnh lớn như thế nào!

Đem Hồ Khiếu Quyền biểu diễn xong, Cơ Vô Nguyệt không có tiếp tục ở lại, mà trực tiếp tuyên bố giờ học hôm nay kết thúc, liền lướt qua mọi người rời đi.

Nghe thấy giờ học kết thúc, mọi người được trận vui mừng, từng nhóm từng nhóm tản ra, thảo luận hết sức sôi nổi nào là phải đi đâu dạo chơi...

Thời gian của học viên ngoại viện của học viện Tử Dương hết sức tự do, ngoại trừ võ kỹ mười ngày một lần phải lên, những thời gian khác đều có thể tự do bố trí.

La Phong không nhúc nhích, tựa như cây gỗ đứng nguyên tại chỗ, trong đầu hồi tưởng lại lúc nãy Cơ Vô Nguyệt thi triển những động tác của Hồ Khiếu

Quyền, không bỏ qua bất kì một chi tiết nhỏ nào.

Đem cả bộ quyền pháp từ đầu tới cuối ghi nhớ lại ba lần, sau khi chắc chắn rằng bản thân không bỏ sót bất kì một chi tiết nào, La Phong mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị rời khỏi nơi luyện công.

Lúc này một thân ảnh chắn ngay trước mặt hắn.

La Phong giương mắt nhìn một cái, chân mày nhíu lại:

“Lâm Huy, ngươi muốn làm gì?”

Người bên cạnh nhìn thấy Lâm Huy, mặc dù đồng tình với La Phong, nhưng không khỏi bước nhanh hơn, sợ rước họa vào thân.

Lâm Huy đứng chấp tay, cười lạnh một tiếng, ánh mắt kiêu ngạo nhìn La Phong:

“La Phong, không nghĩ tới loại phế vật như ngươi vậy mà đột phá rồi. Ngươi đã thương Dương Đình, lẽ nào cứ như vậy mà muốn đi?”

“Dương Đình tự mình đứng ra muốn đấu một quyền với ta, năng lực hắn không bằng người, nên mới bị thương, có liên quan gì tới ta? Ngươi nếu như không vừa lòng, có thể tìm giáo tập mà nói chuyện!” - La Phong không muốn nói nhiều, xoay người vòng qua Lâm Huy rồi đi.

“Đứng lại cho ta!” - Lâm Huy giận dữ, vung tay kéo bả vai La Phong lại. La Phong sớm đã biết, nhanh nhẹn tránh qua bên cạnh nửa bước, bả vai run một cái, tránh được móng tay phải của Lâm Huy, nhưng Lê Phong mạnh mẽ vẫn kéo rách một miếng nhỏ trên đầu bả vai. Lâm Huy vốn dĩ không coi La Phong ra gì, một trào không trúng, thẹn quá hóa giận, lại thêm một trào tới cánh tay phải của La Phong mà nắm.

“Xuy xuy...”

Lần này Lâm Huy không giữ lại chút nào, trào phong gào thét, âm thanh mơ hồ như có kim thiết giao kích, một trào này nếu như rơi vào người, nhất định trầy da tróc vảy!

Đúng lúc này, một mùi thơm bay tới, không biết là lúc nào, trước mặt La Phong xuất hiện thêm một thân ảnh yếu điệu. Một đầu tóc ngắn màu lam ngang vai, con ngươi xanh da trời, như ngọc ngọc lộ ra hồ quang, dung nhan xinh đẹp, đôi chân thon dài duyên dáng yêu kiều, không phải là nữ tử phàm trần.

Nữ tử xuất hiện trước mặt La Phong, đưa tay phải ra, cong ngón tay bắn ra, đầu ngón tay mềm mại vừa vịn rơi vào tay phải của Lâm Huy, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng âm, Lâm Huy kêu đau một tiếng, bay ngược về sau mấy bước mới ngừng lại.

“Băng Nhã Lam!” - Lâm Huy nhìn bóng người đứng trước La Phong, ánh mắt sợ hãi.

Băng Nhã Lam là ban trưởng ban Ngân Nguyệt, thực lực là Mạch Luân Cảnh tứ trọng hậu kỳ, trên hắn rất xa! La Phong nhìn nữ tử trước mặt, thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù sớm biết Băng Nhã Lam sẽ xuất thủ, nhưng nhớ lại Lâm Huy lúc này công kích ác liệt, La Phong tận đáy lòng vẫn có chút phát rét.

“Lâm Huy, ngươi có biết đây là nơi nào không?” - Đôi đồng tử màu lam ngọc của Băng Nhã Lam lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Huy, chất vấn, thanh âm nhẹ nhàng giống như chuông gió khẽ lay động.

***

(*) Người tám lạng kẻ nửa cân: ý nói cân sức ngang tài.

(*) Chuông lớn Đại Lữ: bảo vật thời Chu.

(*) Trống bỏi: trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

(*) Cầu huyết lâm đầu: mắng chửi xối xả, mắng té tát.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Xấu xí không phải là lỗi của cô

Sau khoảng khắc kích động, La Phong dần dần tỉnh táo lại, trầm tư nói:

“Cảnh giới của Lâm Huy là Mạch Luân Cảnh tam trọng hậu kỳ. Sức mạnh khẳng định là hơn ta hai ngàn năm trăm cân. Bây giờ ta còn không phải là đối

thủ của hắn. Cần phải gia tăng kinh lực mới được.”

Sau khi bình tĩnh lại, La Phong trở về tiểu viện thay quần áo, tới nhà ăn của học viên để ăn cơm.

Hắn liên tục bế quan tu luyện hai ngày liên tiếp, cộng thêm vừa mới đột phá Mạch Luân Cảnh tam trọng, nguyên khí trong cơ thể thiếu hụt nên đã sớm đói bụng. Vừa đến nhà ăn liền đại khai sát giới, ăn hết sạch khẩu phần ăn của ba người chỉ trong nửa khắc.

Những học viên ngồi bên cạnh La Phong, thấy bộ dáng của hắn ta, trên mặt liền lộ ra vẻ khinh bỉ, đều tránh ra, trong nháy mắt, cả cái bàn rộng thênh thang chỉ còn một mình hắn.

La Phong cũng không thèm để ý tới người khác, hiện tại hắn chỉ một lòng một dạ hướng đến tu luyện, chỉ muốn ăn xong cho nhanh để còn trở về tu luyện, đương nhiên sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Lúc này, có một nam một nữ đang đi nhà ăn.

Cô gái đi trước mặc một bộ đồng phục của học viên ngoại viện, trước ngực có thêu một mặt trời màu vàng kim chói mắt. Hiển nhiên là học viên của ban Kim Dương.

Chàng trai đi ở phía sau mang theo nụ cười nhỉnh nhọt, thần sắc một mực cung kính, mặc bộ đồng phục có thêu hình mặt trăng ánh bạc. Hắn ta và La Phong đều là học viên của ban Ngân Nguyệt.

Hai người vừa xuất hiện, xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh một cách quỷ dị.

La Phong cũng cảm thấy xung quanh kỳ lạ liền ngừng đầu đưa mắt nhìn, trong mắt không khỏi chiếu ra một tia cười.

Dáng vẻ của hai người này trông thật buồn cười.

Cô gái thì eo to, chân mập, ngũ quan bị chèn ép bởi đồng thịt béo trên mặt, không phân biệt được đâu là mắt, đâu là mũi, miệng.

Còn chàng trai sau lưng nàng ta lại hoàn toàn tương phản bởi vóc người gầy gò tong teo.

Hai người đi chung với nhau, tạo nên tác động thị giác mạnh mẽ đến người nhìn.

“Thật đúng là một sự phối hợp tuyệt vời.” - La Phong bĩu môi.

Hai người này, La Phong đều quen biết. Chàng trai có vóc người gầy nhỏ tên là Tần Phong, là một trong những người bạn của Lâm Huy, thực lực của hắn ở mức Luyện Lực Cảnh trung kỳ, Mạch Luân Cảnh tam trọng. Trước đây, có không ít người khi dễ hắn.

Cô gái cực phẩm đứng bên cạnh chính là Từ Lệ, học viên của ban Kim Dương. Là đối tượng mà Tần Phong vẫn luôn theo đuổi.

La Phong không muốn ảnh hưởng đến khẩu vị của mình, vừa nhìn thoáng qua liền thu mắt lại, tiếp tục lặn ngụp trong đồng thức ăn một cách hăng hái.

“Tại sao lại nhiều người như vậy?” - Từ Lệ đi vào nhà ăn, đôi mắt bé tí nhìn lướt qua một lượt, khuôn mặt đầy tàn nhan hơi có chút không hài lòng, đôi môi đầy hơi cong lên tạo ra dáng vẻ ngậy thơ xấu hổ, dẫn đến một loạt tiếng nuốt nước bọt của rất nhiều học viên.

“Từ Lệ, ta lập tức đi tìm chỗ cho ngươi.” - Nghe Từ Lệ nói xong, Tần Phong ở sau lưng lập tức ra về ân cần, đứng dậy, ưỡn cao lồng ngực gầy đét, ánh mắt bắt đầu quét qua quét lại.

“Nhanh lên một chút. Chỗ này thật là thối quá đi.” - Từ Lệ vờn cánh tay phải mập mập của mình, phẩy phẩy cái quạt ở trước ngực, nũng nịu nói.

Nếu là một cô gái đẹp cất tiếng nói bằng chất giọng này thì đích thực là một sự hưởng thụ. Nhưng cái kiểu nũng na nũng nịu này lại phát ra từ trong miệng của Từ Lệ, thì lực sát thương có thể sánh tương đương với võ học hoàng cấp.

“Đừng... đừng...”

Rất nhiều học viên liền đơ người đến đôi đũa trong tay cũng đánh rơi.

Từ Lệ không hề cảm nhận được những ánh mắt bất thiện xung quanh, tầm mắt của nàng đột nhiên rơi xuống người La Phong đang vui đầu vào một đồng thức ăn mà ngẫu nhiên, nhướng mày, đưa ngón tay che ngang mũi, tỏ vẻ khinh ghét nói:

“Tên kia là ai? Thật kinh tởm.”

Tần Phong đang lo không tìm được chỗ phù hợp, nghe Từ Lệ nói, liền nhìn theo ánh mắt của Từ Lệ. Ánh mắt của hắn toát ra một tia khinh bỉ nói:

“Tên kia là La Phong, là một học viên trong ban chúng ta, tu luyện đã ba năm, hai ngày trước vừa mới mở ra đạo mạch luân thứ ba, bước vào Luyện Lực Cảnh. Chỉ là một tên phế vật.”

Từ Lệ không thèm để ý đến mấy câu nói của Tần Phong, chỉ lắc lư cái thắt lưng bự như cái thùng nước thúc giục:

“Tần Phong, đã tìm được chỗ chưa?”

“Cái này...” - Ánh mắt Tần Phong có chút ái ngại, nhà ăn hiện tại đã đầy người mà Từ Lệ lại không muốn ngồi chung với người khác nên hắn vẫn chưa tìm được vị trí thích hợp.

Ánh mắt tiếp tục quét qua quét lại, đột nhiên ánh mắt Tần Phong rơi xuống người La Phong, hai con ngươi sáng quắc.

Bởi vì sức ăn của La Phong quá kinh khủng nên những người khác không muốn ngồi cùng bàn với La Phong, do đó một mình hắn đang chiếm nguyên một cái bàn.

Tần Phong mỉm cười, trong lòng liền có chủ ý, ghé tai nói nhỏ với Từ Lệ:

“Lệ Lệ, ta tìm được chỗ rồi, ngươi chờ ta một chút.”

Nói xong, Tần Phong liền nhanh chân đi về phía La Phong.

“La Phong, mau đứng lên. Ta muốn ngồi ở đây.” - Tần Phong đứng bên cạnh La Phong, gõ bàn một cái rồi dùng giọng ra lệnh để nói chuyện.

Hai tay La Phong cầm lấy một miếng thịt hổ Xích Huyết, đang vui đầu hăng hái chiến đấu, căn bản không thèm để ý tới Tần Phong. Vừa nghe thấy giọng của Tần Phong, âm thanh nhai nuốt ngược lại càng lớn hơn.

Thấy La Phong hồ hững với hắn, gương mặt Tần Phong không nén được giận. Tần Phong đã sớm mở ra đạo mạch luân thứ ba, hiện tại đã tu luyện tới Luyện Lực Cảnh trung kỳ, ở Ngân Nguyệt cũng đạt tiêu chuẩn trung bình, từ trước đến nay luôn xem thực lực của La Phong chỉ đủ để lót đường cho hắn.

Lúc đầu tự cho rằng chỉ cần hắn mở miệng La Phong sẽ lập tức nhường lại chỗ này cho hắn, nhưng không ngờ rằng đối phương căn bản không thèm để ý.

Chân mày nhướn một cái, Tần Phong liền đến gần thêm một bước, cất cao giọng nói:

“Đồ phế vật. Không nghe thấy sao? Tránh ra cho ta. Nếu không...”

“Ba”

Bỗng một âm thanh quái dị vang lên, sau đó xung quanh đột nhiên yên tĩnh dị thường.

Miếng thịt hổ Xích Huyết quay so với bàn tay còn to hơn trong tay La Phong không biết từ lúc nào đã nằm ngay trên mặt của Tần Phong.

“A! Thật ngại quá, ta trượt tay rồi.” - La Phong quay sang nhìn miếng thịt trên mặt Tần Phong, hai tay giang rộng nhưng trên mặt lại không có chút ý tứ hối lỗi nào.

Trong sảnh chợt vang lên tiếng cười khê.

Tần Phong vừa rồi còn đứng ở phía sau La Phong, trượt tay ở mức độ nào mới có thể quăng nguyên một miếng thịt quay to lên mặt của Tần Phong cơ chứ?

“Bốp”

Tần Phong dùng tay gạt miếng thịt quay trên mặt xuống đất, nhận thấy ánh mắt xung quanh đang nhìn mình, nhất là ánh mắt của Từ Lệ đang đứng bên cạnh hắn. Gương mặt của hắn lập tức đỏ như gan heo.

“La Phong, chỉ mấy ngày không gặp, lá gan của ngươi hình như đã to ra rồi. Hôm nay ta phải thay Lâm Huy dạy dỗ ngươi thật tốt mới được.” - Ánh mắt Tần Phong trầm xuống, năm ngón tay giờ lên như một tảng đá xám xịt từ trên không trung giáng xuống Lăng Phong.

“Cơ sở võ học Liệt Nham Trảo!”

“Rầm”

Một tiếng xé gió khiến màng nhĩ người khác đau nhứt. Các học viên xung quanh đều trở mắt kinh ngạc, uy lực của một trảo này có thể đập nát đá.

La Phong chỉ có thực lực Luyện Lực Cảnh sơ kỳ. Mọi người đều cho rằng La Phong sẽ không thể ngăn cản được một trảo đang đánh xuống này.

“Muốn chết!” - Ánh mắt của La Phong lạnh lẽo như ánh mắt của một con báo đang săn mồi.

Hắn thi triển chiêu thức “Báo tẩu” trong Báo Quyền để thoát khỏi đòn đánh sấm sét của Tần Phong trong một tích tắc, sau đó tay phải nắm lại thành báo quyền nhanh như chớp đánh một quyền vào bụng Tần Phong.

“A!” - Hai mắt Tần Phong nổ đom đóm, kêu lên một tiếng thảm thiết. Một lực lớn hơn đột nhiên truyền đến từ phần bụng, cả người lập tức học ra máu rồi bay ra ngoài, nặng nề té xuống dưới chân Từ Lệ, ánh mắt nhìn La Phong hết sức sợ hãi.

Hắn không thể tưởng tượng được, La Phong rõ ràng chỉ mới đạt tới cảnh giới mở ra mạch luân thứ ba, tu vi chỉ ở mức Luyện Lực Cảnh sơ kỳ, sao thực lực so với Luyện Lực Cảnh trung kỳ của hắn lại mạnh hơn.

La Phong hiện tại tu luyện Báo Quyền đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao nên có thể tùy ý thi triển. Vừa rồi, trong khoảnh khắc một chiêu báo quyền đánh vào bụng Tần Phong, hắn liền thi triển ngay báo liệt, trực tiếp đánh bay Tần Phong.

“Cút!” - La Phong liếc xéo một cái, trừng mắt nhìn về phía Tần Phong.

Bị La Phong trừng, Tần Phong hồn bay phách tán, phần bụng đau kịch liệt, đầu gật như gà mổ thóc nói:

“Được. Ta cút. Ta lập tức cút.”

Mặc kệ vết thương đau nhức trên người, Tần Phong từ dưới đất bò dậy, liến lẩn một vòng bay ra khỏi nhà ăn, chỉ hận không thể có thêm một chân để chạy cho nhanh.

“Còn người nữa.” - Ánh mắt La Phong đảo qua, bèn nhón nhìn về phía Từ Lệ đang ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ.

“Ta... ta làm sao?” - Sắc mặt của Từ Lệ soạt một cái liền trở nên trắng bệch, nắm cổ áo, sợ hãi nhìn La Phong.

“Xấu xí không phải là lỗi của người. Lỗi của người là mang bộ mặt xấu xí này đi khắp nơi dọa người. Người cũng cút cho ta.” - La Phong lạnh lùng nói.

“Phụt...”

La Phong vừa dứt lời, cả nhà ăn phá lên cười sau một hồi kìm nén.

Rất nhiều người đã phải kìm nén, nhẫn nại với Từ Lệ. Kìm nén đến cực hạn, lúc này rốt cuộc cũng được phát tiết.

“A!” - Sắc mặt Từ Lệ lúc trắng lúc đỏ đột nhiên thét lên một tiếng chói tai. Hai tay che mặt, quay người chạy như tên bắn ra khỏi nhà ăn.

Mãi đến lúc này, La Phong mới có thể thở hắt ra một hơi, nhìn sơ qua mặt bàn bữa bãi một đồng, hắn không khỏi thở dài:

“Đang yên đang lành ăn cơm thì bị phá đám...”

Khẩu vị không còn, La Phong cũng cảm thấy ăn no bảy tám phần rồi nên trực tiếp rời khỏi nhà ăn.

Nhà ăn vẫn thường xảy ra xung đột, huống hồ chỉ có hai học viên của cửa ban Ngân Nguyệt xung đột với nhau, mọi người sau khi bàn tán một lúc cũng quên luôn chuyện này nên cũng chẳng xảy ra chuyện gì lớn.

La Phong sau khi rời nhà ăn cũng không quay về phòng của mình mà đi về phía sau núi của học viện.

Lúc này cùng với Tần Phong giao đấu đã khiến cho La Phong nhận ra được tầm quan trọng của võ học.

Thực lực của Tần Phong và hắn ngang nhau, La Phong có thể thắng một cách ung dung như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì Báo Quyền đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao, còn Liệt Nham Trảm của Tần Phong chỉ có chút thành tựu mà thôi.

Cảnh giới võ học càng cao, uy lực không chỉ càng lớn mà đối với việc tu luyện về sau cũng có thể trợ giúp rất nhiều. Sau một thoáng suy tư, La Phong quyết định trước tiên sẽ tu luyện Hổ Khiếu Quyền mà Cơ Vô Nguyệt truyền thụ.

Ngon núi phía sau học viện Từ Dương tên là Từ Linh, cao khoảng 5000m, thế núi hiểm ác đáng sợ, xung quanh sườn núi bị mây mù bao phủ quanh năm suốt tháng. Khi ánh mặt trời ban sớm lên cao, những cây phong trên núi chuyển sang màu tím rực rỡ, vì vậy nên mới có tên là Từ Linh.

Nguyên khí của núi Từ Linh có thừa, đồng thời khung cảnh lại yên tĩnh nên rất nhiều học viên thích đến đây tu luyện.

La Phong một đường bôn ba mãi đến khi tìm được một vách đá gần đỉnh núi mới dừng lại.

Vách đá này là một khối đá dựng đứng treo lơ lửng giữa không trung, vô cùng hiểm trở, ba mặt đều là biển mây mênh mông, gió núi gào thét càng tăng thêm mấy phần hiểm ác đáng sợ. Nếu là người nhát gan đứng ở đây chỉ sợ sẽ ngay lập tức rơi xuống vực sâu.

La Phong hứng chịu những trận gió mãnh liệt, trực tiếp đi tới vách đá, nhìn xuống phía dưới. Phía dưới đám mây giống như thủy triều đang dâng lên, bành trướng không ngớt, hai chân dường như có chút nhũn ra, không kiềm được nuốt nước miếng ực một cái nhưng lại không hề chùn bước.

Trong mấy ngày rảnh rỗi, La Phong thường nhớ lại hành ảnh của Cơ Vô Nguyệt lúc luyện Hổ Khiếu Quyền, từ từ hình dung ra ý cảnh của Hổ Khiếu Quyền nhưng không cách nào nói được thành lời.

Hổ Khiếu quyền sắc bén bá đạo, chiêu thức ngắn gọn tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều tạo cho người ta một loại tư thế hiểm ác bỏ mặc sống chết. Nó là một

môn võ học biến nguy hiểm thành sức mạnh, tìm đường sống trong con tuyệt vọng.

La Phong nhận ra được tầng ý nghĩa này nên mới chọn vách đá hiểm trở này để tu luyện Hồ Khiếu Quyền.

La Phong tin tưởng rằng, chỉ khi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, đứng giữa ranh giới sống chết, chính mình đánh bại cái chết mới có thể hợp nhất ý niệm này vào trong võ học và tu luyện Hồ Khiếu Quyền đến cảnh giới đỉnh cao.

“Không việc gì phải sợ. Nỗi sợ sinh ra từ tâm, chỉ cần tâm ta bình thản thì dù kiếm kẻ cồ ta cũng không sợ. Huống hồ vách đá này chỉ là vật vô tri vô giác.” - La Phong hít thở sâu một hơi, khi mở mắt ra, trong mắt không còn chút gì gọi là sợ hãi, ngược lại trong mắt dâng lên một tia nguy hiểm, phảng phất như một con mãnh hổ đang dựng lông tức giận.

“Hồ dữ rời hang” - Quát khê một tiếng, ống tay áo của La Phong phồng lên, đánh ra một quyền, một trận nổ lớn vang lên trong không khí, dư âm vang xa đến vài dặm.

Mấy ngày tiếp theo, La Phong đi sớm về trễ, ngoại trừ thời gian ăn cơm thì vẫn luôn ở trên vách núi tu luyện Hồ Khiếu Quyền.

Ngày thứ sáu.

Trên vách đá, La Phong mặc một thân áo trắng, đứng bên vách núi luyện quyền pháp.

Phía dưới chính là biển mây sâu vạn trượng, mỗi lần đặt chân đều khiến cho đá vỡ vụn lăn xuống, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Trong mắt La Phong không có một tia sợ hãi, thần sắc thản nhiên ra quyền, thu quyền rồi lại xoay người tựa như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Mỗi lần La Phong ra quyền đều sẽ có tiếng hồ gầm mơ hồ vang lên. Mỗi một quyền xé gió lao ra sẽ khiến cho tảng đá vỡ nát, nặng nề rớt xuống. Nếu có người nào đó đứng từ phía xa quan sát, không biết rõ sự việc, nhất định sẽ cho rằng có một đầu hổ bị treo trên vách đá đang gào thét.

“Vù... vù... vù...”

Động tác của La Phong càng lúc càng nhanh, toàn bộ vách đá đều in sâu năm dấu của hắn. Đột nhiên, ánh mắt của hắn như điện xẹt, xuyên qua khoảng không trước mặt, áo bào trên người bay phấp phật, chân bước về phía trước một bước, đối mặt với tảng đá lớn trước mặt, trong chớp mắt tung tay đánh ra hơn mười quyền.

“Liệt hổ liễu nguyên.” - Phảng phất như có hàng ngàn con hổ cùng nhau rống to, quyền phong mãnh liệt như sóng triều dâng lên cuốn sạch những tảng đá lớn, chỉ lưu lại trên vách đá một dấu vết sâu chừng nửa thước. Tảng đá to lay động một cái, ầm ầm nổ tung lăn xuống biển sâu vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Dạy người hai chiêu

“Hồ Khiếu Quyền tam trọng rốt cục cũng luyện thành.” - Thấy dấu quyền đan xen khắp nơi trên mặt đất, trên mặt La Phong lộ ra nét cười.

Hồ Khiếu Quyền không hổ là võ học hoàng cấp trung phẩm, độ khó khi tu luyện so với Báo Quyền đầu chỉ hơn mười lần. Dù là khả năng lĩnh ngộ cỡ La Phong cũng phải mất sáu ngày mới có thể tu luyện Hồ Khiếu tới tam trọng, còn cách rất xa mới đạt tới cảnh giới đại thành của tứ trọng.

La Phong đối với kết quả này đã hết sức hài lòng rồi. Những học viên khác trong lớp cũng không được mấy người có thể đuổi kịp hắn.

Nguyên khí bị ảnh hưởng bởi Hồ Khiếu Quyền, phảng phất như đang sôi trào, không ngừng cuộn cuộn. La Phong hít một hơi thật sâu, giấu đi khí tức, chỉ cảm thấy vị trí đan điền sưng phồng lên, hơi nóng, hai mắt không khỏi trợn to, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

“Vậy mà muốn đột phá lên Luyện Lực Cảnh trung kỳ rồi, tại sao lại nhanh như vậy?” - Ánh mắt của La Phong thoáng có chút kinh ngạc.

Võ giả bình thường muốn từ Luyện Lực Cảnh sơ kỳ tiến tới Luyện Lực Cảnh trung kỳ cần khoảng một tháng, vậy mà hắn lại bước vào Luyện Lực Cảnh chỉ mất tổng cộng có sáu ngày. Quả là một tiến bộ thần tốc.

“Phải thử xem sức mạnh của ta bây giờ như thế nào mới được.” - La Phong lập tức phản ứng, hít một hơi thật sâu, thúc giục nguyên khí trong cơ thể, hét lớn một tiếng, dốc toàn lực đập xuống mặt đất một cước.

“Ầm... ầm...”

Vách đá chấn động mạnh. Chân phải của La Phong lút trong nham thạch nửa thước, vết nứt như mạng nhện trải rộng về bốn phía trong phạm vi mười thước.

“Cái này... sức nặng của một cước này sợ rằng phải trên hai nghìn cân.” - La Phong nhìn kiệt tác do hắn tạo ra, một tia khiếp sợ lóe lên trong ánh mắt.

Uy lực một kích này đã tiến gần tới võ giả Luyện Lực Cảnh hậu kỳ rồi.

Giật mình bừng tỉnh, ánh mắt La Phong chợt lộ ra vẻ mừng như điên.

Vẫn còn lại hai ngày, hắn là còn thời gian để đột phá Luyện Lực Cảnh trung kỳ. Đến lúc đó thực lực lại có thể tiếp tục tăng thêm một bước. Hy vọng là sức mạnh có thể vượt lên hai nghìn năm trăm cân.

“Lâm Huy, hôm đó ngươi bằng mọi cách làm nhục ta, lần này ta muốn đánh bại ngươi trước mặt cả lớp.” - La Phong nắm chặt hay, nhớ lại mấy ngày trước Lâm Tiêu Tiêu cùng Lâm Huy nhìn thấy hắn liền tỏ ra khinh bỉ, hơi thở không khỏi dồn dập một chút, ánh mắt liền trở nên nghiêm nghị.

Khôi phục sau cơn kích động, La Phong nhìn xung quanh, vực đá hoàn toàn biến dạng do bị tàn phá bởi quyền phong.

“Ban đầu muốn nhân hai ngày còn lại đến võ đường chọn một quyền kinh thân võ học, sau đó tiếp tục tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới cảnh giới đại thành, nhưng xem ra phải dời việc này lại sau rồi. Trước tiên phải đột phá cảnh giới tới Luyện Lực Cảnh trung kỳ đã rồi mới tính tiếp.” - La Phong lầm bầm.

Mấy ngày này, hắn tu luyện Hồ Khiếu Quyền, đã dần dần nhận ra Hồ Khiếu Quyền khác biệt hoàn toàn với quyền pháp hoàng cấp trung phẩm phổ thông thường thấy.

Hồ Khiếu Quyền nhìn thì đơn giản nhưng lại đem khí thể sáp nhập vào trong từng chiêu thức. Khi thi triển ra thì như nộ long mãnh hổ, có một loại khí thể của thiên hạ duy ngã độc tôn (*).

La Phong dùng sáu ngày để tu luyện Hồ Khiếu Quyền đạt đến cảnh giới tam trọng. Lúc đầu hắn muốn nhất cổ tác khí (*) làm cho tinh thần thêm hăng hái mà tu luyện Hồ Khiếu Quyền đạt tới đại thành. Nhưng lại phát hiện Hồ Khiếu Quyền tứ trọng không hề đơn giản.

Trong quá trình tu luyện Hồ Khiếu Quyền tứ trọng hình như còn thiếu sót một chút gì đó, không cách nào có thể phát huy uy lực chân chính của nó.

La Phong nhớ lại hình ảnh Cơ Vô Nguyệt khi thi triển Hồ Khiếu Quyền, tự mình vượt qua lĩnh ngộ của người bình thường. Trải qua một hồi suy nghĩ cân nhắc, rốt cuộc cũng hiểu ra muốn đem Hồ Khiếu Quyền tu luyện tới tứ trọng, nhất định phải phối hợp với công pháp kinh thân. Còn lại hai ngày hiển nhiên là không đủ.

“Hôm nay cũng không còn sớm nữa, trước tiên cứ luyện tới đây đã. Ngày mai lại tiếp tục.” - La Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, chuẩn bị xuống núi.

Trên đường xuống núi, trong lòng La Phong lần lượt nhớ lại các chiêu thức biến hóa của Hồ Khiếu Quyền. Lúc đi qua một mảnh rừng rậm rạp, bỗng tai đột nhiên khẽ động.

Hắn nghe thấy một tiếng hổ gầm như có như không từ đằng xa truyền đến, lại mơ hồ như có tiếng quát trộn lẫn vào trong đó.

“Đây là âm thanh của quá trình tu luyện Hồ Khiếu Quyền.” - La Phong đã tu luyện Hồ Khiếu Quyền liên tục suốt mấy ngày không quản ngày đêm. Đã nghe âm thanh này không dưới trăm ngàn lần nên chỉ vừa thoáng qua là nhận ra ngay.

“Hoàn toàn chính xác. Có người đang tu luyện Hồ Khiếu Quyền. Âm thanh này có chút quen thuộc, không biết là người nào?” - Do dự một chút, La Phong không nhịn được hiếu kỳ trong lòng, liền xoay người đi về phía có âm thanh truyền tới.

Vừa xuyên qua rừng rậm, tầm nhìn rộng mở hơn, phía trước là một đầm nước được tạo thành từ con suối, bốn phía được bao phủ bởi những đám mây mỏng nhẹ, ngập tràn nguyên khí.

“Thật là một địa điểm tốt để tu luyện.” - La Phong thấy trước mắt là một cảnh sắc đẹp lộng lẫy, liền khen ngợi một câu, thận trọng tiến lại gần, đi ra phía sau một gốc cây lớn, ló đầu ra nhìn về phía đầm nước.

Bên cạnh đầm nước là một thiếu nữ mặc quần dài màu lam nhạt đang luyện quyền, quyền phong xao động, tiếng hổ gầm liên miên bất tuyệt, quả đúng là đang tu luyện Hồ Khiếu Quyền.

“Băng Nhục Lam...” - La Phong vừa nhìn thấy bóng người màu xanh lam, ánh mắt liền chấn động một chút.

Bóng người bên đầm nước có mái tóc ngắn màu xanh lam giống như màu nước biển, thân hình hơi lộ ra vẻ mong manh nhưng lại vô cùng khí thế. Một đôi mắt xanh thẳm, phảng phất như màu ngọc bích, lấp lánh. Đôi chân ngọc thon dài nhưng có lực, tạo nên một dáng vẻ cao ráo, gọn gàng nhưng vẫn không kém phần mạnh mẽ. Không ai khác chính là ban trưởng của ban Ngân Nguyệt - Băng Nhã Lan.

“Chà chà, cô nàng này thật là xinh đẹp, đôi mắt màu xanh lam. Nghe nói cô nàng này mang huyết mạch của Tịch Tộc ở Bắc Hải. Không biết thật hay giả.” - La Phong nhìn thân ảnh Băng Nhục Lam, nhất là đôi gò bồng đảo phiêu phiêu và đôi chân thon dài, nhìn không được phải tặc lưỡi khen ngợi vài câu.

Gương mặt xinh đẹp của Băng Nhục Lam cũng được xem là có chút danh tiếng ở học viện Từ Dương. Cô nàng chính là một trong ba đại mỹ nhân của

ngoại viện học viện Tử Dương. Mọi người thường lên lút gọi nàng là chân ngọc tiên tử.

Băng Nhược Lam đứng trên mặt nước, mái tóc ngắn màu xanh lam khẽ lay động, nắm tay nhìn có vẻ nhu nhược nhưng mỗi một quyền đánh ra cũng có thể xé gió lao đi, đường hoàng mang khí phách. Mặt hồ yên lặng bị quyền phong của nàng làm nổi lên từng con sóng dữ cuộn cuộn.

Mấy quyền liên tục được đánh ra đều ngưng tụ khí thể của nàng đến mức đỉnh phong. Đôi mi thanh tú hơi giương lên, thân hình nhỏ bé hơi nghiêng xuống, nắm tay phải của nàng như giao long vượt ải, một chiêu “Hổ dữ rời hang” sạch sẽ gọn gàng đánh thẳng về phía trước.

“Phịch”

Một cảnh tượng kì lạ xuất hiện. Không khí trước mặt Băng Nhược Lam phảng phất như mặt kính vỡ, tiếng nước ào ào xuất hiện, trên đầm nước xuất hiện một đợt sóng trắng, lui ra xa gần mười mét mới từ từ tiêu tan.

“Hổ đói quay đầu.” - Lại một tiếng quát nữa vang lên, Băng Nhược Lam quát như sấm mùa xuân, lấy chân phải làm điểm tựa, cả người xoay tròn nửa vòng. Tay phải nắm lại thành quyền xẹt qua, để lại vết tích hình vòng cung, phịch một quyền đánh mạnh về phía trước.

Ồi chao...

Một quyền này giống như đánh vào một cái chuông lớn. Âm thanh mạnh bạo, nặng nề vang lên truyền xa đến vài dặm, ngay cả La Phong cũng cảm thấy không khí bị chấn động một trận kịch liệt.

“Sức mạnh thật là đáng sợ. Uy lực của một kích này mạnh hơn ta mười lần. Đây chính là thực lực của Mạch Luân Cảnh tứ trọng Cường Nhu Cảnh.” - La Phong cảm giác được hai quyền vừa rồi có uy lực khủng bố đến mức nào, nhin không được liêm môi một cái.

Cùng lúc với rung động trong lòng là sự nghi ngờ lóe lên trong ánh mắt của La Phong.

Băng Nhược Lam vừa rồi thi triển hổ dữ rời hang và hổ đói quay đầu, uy lực mặc dù không yếu nhưng có gì đó sai sai khiến cho khí thế giảm rõ rệt.

“Còn không ra đây cho ta.” - Băng Nhược Lam đã sớm nhận ra La Phong, liền giấu hơi thở, dùng ánh mắt lợi hại nhìn về La Phong đang giấu mình sau thân cây.

La Phong cũng biết không thể lừa được đối phương, đành gãi đầu một cái, từ phía sau thân cây đi ra.

“La Phong! Người ở đây làm gì?” - Băng Nhược Lam nhìn thấy La Phong, sùng sốt một chút.

“Ta vừa đi ngang qua đây, nghe âm thanh nên tới xem một chút, không ngờ là ban trưởng đang ở đây tu luyện.” - La Phong nhìn Băng Nhã Lãm, ánh mắt hơi do dự một chút, suy nghĩ có nên đem nghi ngờ của mình nói cho Băng Nhược Lam hay không.

Băng Nhược Lam thấy ánh mắt của La Phong hơi do dự, cho rằng La Phong đang bị giao ước với Lâm Huy làm khó dễ, liền nói:

“La Phong, còn hai ngày nữa là tới ngày đấu luyện võ kỹ, người chuẩn bị đến đâu rồi?”

La Phong sùng sốt, chợt hiểu ra ý của Băng Nhược Lam, liền gật đầu cười nói:

“Cũng không sai biệt lắm. Lâm Huy không phải là đối thủ của ta.”

Tìm Băng Nhược Lam đập mạnh.

Nàng vốn tưởng rằng La Phong là một người nhu nhược biết quy phục, tự mình sẽ khuyên La Phong đi tìm Cơ Vô Nguyệt đứng ra, sau đó nói lời xin lỗi với Lâm Huy, mọi việc cứ như vậy mà kết thúc. Nhưng không ngờ rằng La Phong lại trả lời như vậy. Nhất thời không biết nên mở miệng kiểu gì.

“Hà tất phải phô trương như vậy. Đến lúc đó còn không phải là mình thua thiệt hay sao.” - Băng Nhược Lam nhìn ánh mắt kiên trì của La Phong, biết là không thể thuyết phục được, trong lòng thầm thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ thương tiếc.

“Ban trưởng, chiêu thức cô vừa mới tu luyện chính là Hổ Khiếu Quyền đúng không?” - La Phong không chú ý tới sắc mặt của Băng Nhược Lam. Nếu Băng Nhược Lam đã từng có ân với hắn thì lần này La Phong quyết định phải nói cho nàng biết về sự tình của Hổ Khiếu Quyền.

“Đúng vậy, ta vừa mới tu luyện tới nhị trọng.” - Băng Nhược Lam gật đầu, trong mắt có chút đắc ý.

Băng Nhược Lam từ nhỏ đã được kiểm tra. Linh hồn lực của nàng không mạnh nhưng linh ngộ về võ học lực lại vô cùng xuất chúng. Chỉ trong mấy ngày, nàng đã đem Hổ Khiếu Quyền hoàng cấp trung phẩm tu luyện đến cảnh giới của nhị trọng. Chỉ việc này thôi cũng vô cùng khó làm rồi.

Băng Nhược Lam tự tin, về phương diện linh ngộ này, không một ai ở ngoại viện có thể so sánh với nàng.

La Phong dùng một chút, nói thẳng:

“Ban trưởng, cô vừa mới tu luyện Hổ Khiếu Quyền nên có hai chỗ sai.”

“Ừ... Cái gì? Sai ư?” Băng Nhựt Lam đầu tiên là gạt đầu nhưng kịp phản ứng lại, nhú mày nhìn La Phong, trên mặt mơ hồ xuất hiện vẻ tức giận, hỏi lại: “Sai chỗ nào?”

Nàng luôn kiêu ngạo về khả năng lĩnh ngộ của mình, lúc này đột nhiên bị người ta chỉ ra phương thức tu luyện của bản thân không đúng, hơn nữa người đó lại là một kẻ đội sổ trong ban nên Băng Nhựt Lam không nhận được mà có chút tức giận.

La Phong không để ý đến vẻ tức giận nhàn nhạt xuất hiện trên mặt Băng Nhựt Lam, vẫn bình thản ung dung nói tiếp:

“Hồ Khiếu Quyền quan trọng nhất là... tư thế. Tiếp theo là quyền và ý phải hợp nhất. Cô chỉ mới tu luyện. Quyền đánh ra và khí tức không hợp nhất, hơn nữa cô còn cố ý giấu khí thế, không đủ quyết đoán, quyền thế không dứt khoát, mất đi ý cảnh độc bá bốn phương của Hồ Khiếu Quyền.”

Hơi thở của Băng Nhựt Lam càng lúc càng nhanh, nhìn La Phong không chớp mắt, cả giận nói:

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta chỉ là chỉ ra chỗ sai trong quá trình tu luyện của cô, còn tin hay không thì tùy cô.” - Những gì cần nói cũng đã nói xong, La Phong không muốn giải thích thêm nữa, nhàn nhạt nói một câu, không đợi Băng Nhựt Lam trả lời liền xoay người rời đi.

“Chỉ giỏi ra vẻ.” - Băng Nhựt Lam nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của La Phong, vẻ mặt không cam lòng lắm bầm một câu. Xem La Phong là kẻ khoác lác.

Băng Nhựt Lam là cao thủ số một của ban Ngân Nguyệt còn thực lực của La Phong chỉ đáng làm kẻ lót đường ở ban Ngân Nguyệt.

Chẳng ai tin rằng La Phong có thể nhìn ra Băng Nhựt Lam có chỗ thiếu sót trong lúc tu luyện.

Lúc đầu còn muốn xem chuyện vừa xảy ra như một trò đùa mà quên sạch sành sanh, không để ý tới. Nhưng không hiểu sao, trong đầu Băng Nhựt Lam đột nhiên hiện lên ánh mắt tự tin của La Phong, liền do dự một chút, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, nhìn hình bóng càng đi càng xa, tỏ vẻ đổi hờn nói:

“Hừ. Nhìn thần sắc của ngươi nghiêm túc như vậy nên ta chỉ dựa theo lời ngươi nói mà thay đổi phương pháp tu luyện một chút, đến lúc đó mà không có hiệu quả ta sẽ tìm ngươi tính sổ.”

***

(*) Duy ngã độc tôn: mình ta đứng ở nơi cao nhất.

(*) Nhất cổ tác khí: nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: La Phong Thắng, 1 Cuộc 10!

La Phong từ trên đỉnh Tử Linh đi xuống, nhớ tới ánh mắt nghi ngờ của Băng Nhựt Lam khi nãy liền nở nụ cười tự giễu.

Bản thân có lòng tốt chỉ ra những điểm sai trong quyền cước của Băng Nhựt Lam, không ngờ nàng chẳng hề tin, ngốc tới nông nổi này thì thật quá thất bại rồi.

“Thôi vậy, đợi sau tiết thực hành đối luyện võ kỹ kết thúc, nàng sẽ biết ai đúng ai sai.” - La Phong không để tâm đến chuyện này nữa.

Hai ngày còn lại, La Phong luôn tu luyện ở trên đỉnh Tử Linh. Khát thì uống nước suối, đói thì kiếm vài món dân dã lấp bụng, may mà mấy con thú hoang trên Tử Linh cũng khá nhiều.

Trong hai ngày, La Phong dường như chỉ tu luyện Hồ Khiếu Quyền, rồi dần dần càng trở nên thành thực Hồ Khiếu Quyền này, giờ đã luyện tới mức “quyền tùy tâm chuyển, ý tùy tâm động, hình ý thành một”, nếu đấu với người khác có thể phát huy sức mạnh của Hồ Khiếu Quyền tới mức lớn nhất.

Đây chưa phải điều quan trọng nhất. Hai ngày khổ luyện, La Phong đã tiến vào cảnh giới Mạch Luân Cảnh tam trọng như ý muốn, Luyện Lực Cảnh trung kỳ, hai đạo Mạch Luân trong đan điền tựa như mặt trời nóng cháy sáng rực, sức mạnh dường như tăng lên gấp đôi, đạt gần bốn ngàn cân!

Nói tới cảnh giới của Luyện Lực Cảnh trung kỳ, đạt gần bốn ngàn cân có thể dùng từ khủng bố để hình dung, thậm chí còn vượt xa những võ giả Luyện Lực Cảnh hậu kỳ bình thường.

Tất cả những thay đổi này, là nhờ vào sự hợp nhất linh hồn lực.

Sáng sớm hôm nay, La Phong ngồi xếp bằng trên rìa vách núi đối diện với biển mây bát ngát để hít thở, điều khiển nguyên khí trong cơ thể bồi dưỡng Mạch Luân.

“Reng reng reng...”

Đột nhiên tiếng chuông trầm bổng từ học viện truyền đến.

La Phong mở mắt ra, đôi mắt sắc bén như đao, trong khoảnh khắc đó nhìn như một con sư tử đang ngủ chợt bừng tỉnh, một khí thế bức người toát ra tựa như núi cao sông lớn, khiến người ta có cảm giác nhìn không thấu.

"Hôm nay là ngày có tiết thực hành đối luyện võ kỹ..." - La Phong nhớ lại thỏa thuận với Lâm Huy mười ngày trước liền đứng lên, thở ra một hơi, sải bước xuống núi.

Lớp đối luyện võ kỹ mỗi tháng một lần đều xếp hai học viên vào một nhóm, tự do đối luyện để tăng kinh nghiệm chiến đấu thực tế của các học viên lên.

Mặt trời đã lên cao, trên sân đối luyện đã thấy bóng dáng của không ít học viên ban Ngân Nguyệt, tụ tập với nhau lại thành nhóm ba tới năm người.

Chuyện La Phong khiêu chiến với Lâm Huy đã truyền đi khắp ban Ngân Nguyệt, mọi người ai cũng hứng thú thảo luận về chuyện này.

Thật hiếm khi một học viên Luyện Lực Cảnh sơ kì lại dám đi khiêu chiến với một học viên Luyện Lực Cảnh hậu kì.

“Không biết hôm nay La Phong có tới không nữa...” - Mọi người đều hướng ánh mắt trông mong về phía cửa vào sân đối luyện, giọng nói và gương mặt đều mang vẻ hưng phấn.

"Hừ, người ta chắc chắn sẽ không đến đâu, La Phong chỉ mới mở đạo Mạch Luân thứ ba ra thôi, chỉ là cảnh giới Luyện Lực Cảnh sơ kỳ, mà thực lực của Lâm Huy đã đạt tới Luyện Lực Cảnh hậu kì từ lâu rồi, thực lực hai người quá cách biệt. E là lúc này La Phong đang trốn trong xó xỉnh nào sợ hãi đến mức run lẩy bẩy rồi..." - Một học viên có mối quan hệ tốt với Lâm Huy cười mỉa mai, châm chọc.

Hắn vừa dứt lời thì bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng kêu:

“La Phong tới rồi!”

“Soạt”

Mọi người đều nhìn về phía lối vào của sân đối luyện, quả nhiên thấy La Phong đang sải bước tới đây.

Mặt mày tên học viên lúc nãy nói La Phong chắc chắn sẽ không đến trở nên âm u, nghiêng chặt răng, nhỏ giọng chửi rủa:

“Thứ không biết tự lượng sức mình, dám cả gan tới đây tìm chết!”

Mọi người không để ý lời của hắn, người có mắt nhìn nhảy bén đánh giá La Phong một lượt, đột nhiên kêu lên:

“Ta không nhìn nhầm chứ, cảnh giới của La Phong từ khi nào đã tiến vào Luyện Lực Cảnh trung kì vậy!”

“Tốc độ tu luyện của hắn sao nhanh thế? Hèn gì trước đây người ta luôn ăn nhấm chịu đựng.”

Những người khác cũng phát hiện ra cảnh giới của La Phong thay đổi, nhiều người trong mắt còn lộ ra vẻ ngạc nhiên, đàm luận khắp nơi.

Mười ngày trước La Phong chỉ mới mở Mạch Luân thứ ba ra, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đột phá tới Luyện Lực Cảnh trung kì, tốc độ tu luyện thật đáng kinh ngạc.

La Phong phớt lờ những lời đàm tiếu xung quanh, đi thẳng đến vị trí của mình, nhắm mắt lại và đợi Lâm Huy đến.

"La Phong." - Vừa mới nhắm mắt thì có một giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại đột nhiên vang lên bên cạnh.

La Phong mở mắt ra và nhìn thấy một thân hình yếu điệu đứng trước mặt mình, nhú mày:

"Ban trưởng, có gì không?"

Người đứng cạnh La Phong chính là Băng Nhựt Lam.

Lúc này, Băng Nhựt Lam nhìn thẳng vào mắt La Phong, lông mày thanh mảnh với khuôn mặt xinh đẹp luôn tràn đầy vui vẻ.

"Này, ban trưởng tìm La Phong làm gì thế?" - Học viên thấy Băng Nhựt Lam chủ động nói chuyện với La Phong thì có chút ngạc nhiên.

Băng Nhựt Lam là một trong ba mỹ nữ xinh đẹp nhất của ngoại viện, bởi vì một cặp chân thon thả hoàn hảo nên có mỹ danh là “chân ngọc tiên tử”, và mới bước sang tuổi mười lăm, nàng đã mở được bốn đạo mạch luân, vừa mới bước vào Cương Nhu Cảnh hậu kỳ. Thậm chí thực lực cũng không hề

thua kém đám thiên tài bên ban Kim Dương, vô cùng có tiếng ở ban Ngân Nguyệt.

Băng Nhựt Lam bình thường chỉ một lòng tu luyện, không có hứng thú với chuyện gì khác, hiếm khi chủ động tiếp cận người khác, vì vậy còn được gọi là băng sơn mỹ nhân.

Mọi người đều không ngờ rằng người như nữ thần Băng Nhựt Lam sẽ chủ động tiếp cận người khác, mà còn là học viên yếu kém trong ban.

Trong lúc đó, nhiều người tràn đầy nghi ngờ.

Băng Nhựt Lam đứng bên cạnh La Phong, ngập ngừng một lát, như thể đã hạ quyết tâm, thở ra một hơi, đôi mắt xanh biếc long lanh linh động nhìn chăm chăm La Phong, thỏ nhệ nói:

"La Phong, đa tạ ngươi lần trước đã chỉ ta tu luyện!"

Sau khi La Phong đi khỏi, Băng Nhựt Lam liền vận dụng thử phương thức tu luyện mà La Phong đã chỉ, vốn dĩ chỉ muốn thử cho vui, không ngờ lại có thay đổi, khiến cho sức mạnh của Hồ Khiếu Quyền tăng lên những ba phần, càng trở nên linh hoạt hơn.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Hồ Khiếu Quyền của Băng Nhựt Lam đã đột phá tới tam trọng! Nếu cứ tu luyện giống như trước đây, điều này không thể xảy ra được.

Ồ!

Khi Băng Nhựt Lam vừa dứt lời, mọi người đều xôn xao cả lên.

Các học viên gần đó đều trợn mắt nhìn La Phong một cách hoài nghi.

"Chuyện này là giả phải không? Chẳng lẽ ta nghe nhầm? Ban trưởng nói rằng La Phong đã chỉ điểm cô ấy tu luyện! Còn cảm tạ hân!"

"Sao có thể chứ, chỉ dựa vào tên phé vật đó mà lại chỉ dẫn cho ban trưởng tu luyện sao? Ta cũng không thua gì hân đâu!"

"Nhưng nhìn ban trưởng không giống như nói đùa..."

Mọi người đều bàn tán xôn xao, ngưỡng mộ, ghen tỵ, nghi ngờ... mọi ánh mắt đều nhìn về phía La Phong.

Băng Nhựt Lam cảm tạ La Phong, việc này khiến người khác vô cùng kinh ngạc! Giống như đột nhiên nhìn thấy một người giàu có đang cảm tạ một tên ăn mày rách rưới.

La Phong làm ngơ với những nghi ngờ xung quanh, nhìn Băng Nhựt Lam dừng dừng nói:

"Đó chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, lần trước ban trưởng cũng giúp ta một lần."

La Phong vừa nói xong, xung quanh như hít phải khí lạnh.

Lời này của hân ta chẳng khác nào chứng thực lời của Băng Nhựt Lam.

Nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của La Phong, Băng Nhựt Lam giật mình. Nàng cảm thấy rằng trên người La Phong bây giờ tỏa ra khí chất khó diễn tả. Loại khí chất mà chỉ cảm nhận được từ trên người những thiên tài nội viện.

"La Phong, ngươi đi với ta." - Những lời thì thầm xôn xao bên tai khiến nàng giật mình tỉnh lại, nàng nhìn xung quanh, không quan tâm tới những ánh mắt kinh ngạc của các học viên, kéo La Phong đi tới góc không có người.

"Cô nàng này kiếm mình làm gì? Cô nàng không biết làm vậy sẽ dẫn tới hậu quả gì sao?" - Cảm nhận được ánh mắt lạnh thấu xương xung quanh, La Phong nhếch môi, nhưng trong lòng tràn đầy đắc ý.

Sự tồn tại của Băng Nhựt Lam trong lòng nam học viên ban Ngân Nguyệt tựa như nữ thần vậy, nhưng có thể tiếp xúc gần gũi nữ thần như vậy, chỉ sợ rằng chỉ có mình hân.

La Phong ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ mái tóc Băng Nhựt Lam, cảm thấy một bàn tay nhỏ ấm áp mềm mại cọ vào tim, tâm tư phiêu phiêu trong gió.

Băng Nhựt Lam dẫn La Phong sang một bên, buông tay ra, nhìn La Phong hỏi:

"La Phong, ngươi thật sự có tự tin sẽ đánh bại Lâm Huy à?"

Không đợi La Phong trả lời, Băng Nhựt Lam liền nói:

"Chúng ta có thể trình bày rõ với giáo tập Cơ Vô Nguyệt, chỉ cần ngươi từ chối, Lâm Huy cũng chẳng thể làm gì ngươi hết."

La Phong đã giúp nàng chỉ ra những điểm sai sót trong tu luyện, trong lòng Băng Nhược Lam vô cùng cảm kích, không muốn thấy La Phong thua Lâm Huy ở trước mặt nhiều người như vậy.

“Nếu mà làm như thế, ta thật sự trở thành kẻ tiểu nhân rồi, suốt đời chỉ có thể bị người đời nhạo báng! Dù cho Lâm Huy không phải đối thủ của ta, dù thực lực ta không bằng hắn, La Phong ta cũng sẽ không không chiến mà lui!” - La Phong lắc đầu, ánh mắt kiên định. Hắn biết Băng Nhược Lam đang quan tâm mình, nhưng muốn hắn nhận thua, bị người đời khinh bỉ, đây là việc không thể nào.

“Ngươi...” - Băng Nhược Lam có chút tức giận, nhưng giờ là lúc đề cập chuyện này sao? Nàng còn muốn nói gì đó thì đột nhiên một tiếng cười sang sảng vang lên bên cạnh.

“Ha ha ha... La Phong, ta còn nghĩ ngươi sẽ sợ tới mức không dám xuất hiện chứ! Xem ra ngươi còn ra dáng nam nhi đấy.” - Bóng người cao lớn của Lâm Huy xuất hiện trong sân đối luyện, khí thế ngang nhiên bước về phía La Phong.

Theo sau Lâm Huy còn có một người nữa, chính là người đã bị La Phong đánh nôn ra máu trong phòng ăn cách đây hai ngày - Tần Phong.

Tần Phong nhìn thấy La Phong liền nhớ tới những điều đã xảy ra cách đây vài ngày trong phòng ăn, mắt lóe lên tia oán độc, đang muốn đi tới mĩa mai vài câu, liếc mắt nhìn thì không tự chủ được mà kinh hoàng thất sắc, sợ hãi nói:

"Sao có thể chứ? Làm sao ngươi có thể tiến vào Luyện Lực Cảnh trung kỳ nhanh như vậy?"

"Không có gì là không thể!" La Phong đã đi đến bên cạnh Băng Nhược Lam, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng Lâm Huy, nắm chặt tay đứng đó, lãnh đạm nói: "Lâm Huy, mười ngày trước ta đã nói, hôm nay tự ta sẽ đánh bại ngươi trước mặt mọi người."

La Phong tùy ý đứng ở đó, khí thế cộc cằn rùng rợn, một khí tức ngang tàng vô hình toát ra từ người La Phong. Bị La Phong nhìn chằm chằm, Lâm Huy lập tức cảm giác như bị mãnh thú nhìn chằm chằm, cảm giác rất khó chịu, lòng bàn tay ươn ướt, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chuyện gì vậy? Sau vài ngày, vì sao tên này trở nên kỳ lạ thế!

Trong lòng Lâm Huy khiếp sợ không thôi, nuốt nước bọt, cố gắng đè ép cảm giác run rẩy trong lòng xuống, ánh mắt đầy giận dữ nhìn La Phong, trầm giọng nói:

"La Phong, bót ra vẻ trước mặt ta đi! Chẳng qua chỉ là một kẻ mới bước vào Luyện Lực Cảnh trung kỳ mà thôi, vậy mà cũng dám hung hăng càn quấy trước mặt ta sao. Chỉ cần một ngón tay ta cũng có thể đánh bại ngươi!"

Lâm Huy nhìn Tần Phong ra hiệu, Tần Phong gật đầu đứng lên.

"Mọi người!"

Tần Phong vỗ tay, mỉm cười nhìn các học viên xung quanh nói:

"Hôm nay ta làm nhà cái, chúng ta cược La Phong và Lâm Huy ai sẽ thắng. Nếu Lâm Huy giành chiến thắng, một cược một."

"Nếu La Phong thắng thì sao?" - Học viên có mối quan hệ tốt với Lâm Huy đứng cạnh bên cao giọng hỏi, ngữ khí bốn cọt mà ai cũng nghe ra được.

Lâm Huy cười, thái độ khinh thị liếc nhìn La Phong, lớn tiếng nói:

"Hắn có thể thắng ta sao? Vậy đi, nếu La Phong giành chiến thắng, một cược mười!"

Giọng Lâm Huy đầy ý nhạo báng.

Hắn tin chắc rằng La Phong không thể đánh bại mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ném đi một vạn kim

Một cược mười!

Nghe lời Lâm Huy nói, xung quanh liền vang lên tiếng cười khê. Tỷ lệ cược Lâm Huy thắng là 1:1, nhưng tỷ lệ cược La Phong thắng lại là 1:10!

Khoảng cách tỷ lệ lớn như vậy, như đang chứng tỏ việc La Phong thua là chuyện không thể nghi ngờ.

“Ta cược Lâm Huy thắng, 40 lượng!”

“Ta cược Lâm Huy thắng, 120 lượng.”

“Ta 50.”

“200!”

Mọi người chen chúc chạy về phía Tần Phong, ngân phiếu, bạc nén trong phút chốc chất thành một ngọn núi nhỏ, tất cả đều cược Lâm Huy thắng.

Tỉ lệ cược La Phong thắng tuy rằng rất hấp dẫn, nhưng các học viên khác suy xét La Phong chỉ có thực lực Luyện Lực Cảnh trung kì, hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Huy.

La Phong nhìn Lâm Huy mặt đang phôi phới rạng ngời đứng giữa đám người, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh nhạt.

Tất cả đều thể hiện rằng Lâm Huy đang cố ý làm cho người xem, mục đích là để cười nhạo hắn.

“Ta đặt La Phong thắng! 1000 lượng!” - Một giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển vang lên, đè ép cả những âm thanh xung quanh.

Băng Nhược Lam nhanh nhẹn bước ra giữa những ánh mắt kinh ngạc.

Dải lụa xanh trên tóc nàng tựa như bướm bướm đang phấp phơ múa lượn trong gió.

Cổ tay ngọc ngà trắng trẻo như ánh trăng đưa lên, rút ra một tờ ngân phiếu 1000 lượng, đưa cho Tần Phong.

“Cái này...” - Tần Phong nhìn tờ ngân phiếu trong tay Băng Nhược Lam, ánh mắt ngập ngừng nhìn về phía Lâm Huy.

Hắn không nghĩ rằng sẽ có người cược La Phong thắng. Hơn nữa, 1000 lượng không phải là con số nhỏ, có thể mua được hai viên Ngung Nguyên Đan.

Ánh mắt âm u của Lâm Huy nhìn chằm chằm Băng Nhược Lam. Hành động này rõ ràng đang muốn phá hỏng chuyện của hắn, nhưng kiêng dè thực lực của Băng Nhược Lam hắn chỉ có thể nuốt oán giận vào lòng.

“Ha ha ha... Ban trưởng quả là ban trưởng, lúc nào ra tay cũng không giống người thường. Có tiền không kiếm là đồ con rùa rút cổ! 1000 lượng! Ta nhận!” - Lâm Huy đột nhiên lớn tiếng cười lên, một tay thu tờ ngân phiếu lại.

“Nói đúng lắm... có tiền không kiếm là đồ rùa rút cổ...” La Phong cười thầm, đi tới bên cạnh Băng Nhược Lam hỏi: “Ban trưởng, trên người cô còn bao nhiêu ngân lượng?”

Tiền hắn tích lũy được đều dùng hết trên người Lâm Tiêu Tiêu, hiện tại nghèo rớt mồng tơi.

Băng Nhược Lam lấy một túi gấm thêu hoa từ trong người ra, mở ra nhìn vào nói:

“Chỉ còn hơn 5300 lượng thôi.”

Mắt La Phong dừng lại, nghĩ:

“Trên người mang theo cả hàng ngàn lượng, đây không phải việc con cháu gia tộc bình thường có thể làm được. Trước đây chưa từng nghe ai nhắc tới chuyện của cô nàng này, cũng không biết trên người nàng có bí mật gì...”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu La Phong, hắn không nghĩ nhiều, đưa tay ra:

“Cho ta mượn hết.”

Băng Nhược Lam ngây người một lát rồi lập tức lấy ngân lượng từ trong túi gấm ra, đặt vào tay La Phong, nghi hoặc hỏi:

“Người đừng nói là muốn...”

“Đợi lát nữa ta sẽ trả lại cho cô.” - La Phong mỉm cười, cầm lấy ngân lượng.

“Đừng”

La Phong xoay người lại, đặt hết ngân lượng vào tay Tần Phong:

“5300 lượng, đặt ta thắng!”

“5300 lượng!” - Sự im lặng kì lạ bao phủ khắp nơi, các học viên xung quanh nhìn La Phong như nhìn kẻ điên.

5300 lượng, số tiền lớn như vậy, không phải tùy tiện là có thể lấy ra được.

Tần Phong cũng bị dọa cứng người, ngơ ngẩn nhìn đồng ngân phiếu trong tay, một lúc lâu sau mới sực tỉnh lại.

La Phong nhướn mày lên, nhìn Lâm Huy khinh thường nói:

“Thế nào, các ngươi lúc này rất kiêu ngạo mà, chẳng qua chỉ là vài ngàn lượng nhỏ bé, các ngươi không dám nhận sao?”

Lâm Huy bị chọc tức, lạnh lùng nói:

“Ai nói ta không dám nhận! Chỉ cần ngươi dám cược, ta dám nhận!”

Vừa nói hần vừa đưa tay ra nhận lấy ngân phiếu.

“Khoan đã!” La Phong nhướn mày, đưa tay ra chặn Lâm Huy lại, nhìn gương mặt phẫn nộ của Lâm Huy, cười nói: “5300 lượng cộng thêm 1000 lượng của Băng Nhược Lam, tổng cộng là 6300 lượng. Nếu như ta thắng, thì sẽ được 6 vạn 3000 lượng (*)! Lâm Huy, ngươi trả nổi sao?”

“Ta sẽ không thua!” - Lâm Huy thách thức nói.

“Lỡ như thua thì sao?” - Ngờ ngẩn La Phong không có chút gì gấp gáp, cười híp mắt nhìn Lâm Huy.

“Ngươi!” - Lâm Huy tức giận, nhưng lại không có cách nào khác. Gia tộc hần chỉ là một gia tộc nhỏ nhoi, nếu không phải vì có quan hệ với Lâm Tiêu Tiêu thì địa vị của hần ở ban Ngân Nguyệt sẽ không được như hôm nay, muốn hần lấy số tiền vạn lượng ra ngay lập tức, thực sự không thể được.

“Ha ha, nếu như mọi người đã có nhã hứng như vậy, thế thì trận cược này ta nhận là được.” - Một giọng nói cười mở vang lên, hai bóng người từ bên cạnh bước tới.

“Tiêu Tiêu!” - Lâm Huy ngẩng đầu lên nhìn, vô cùng mừng rỡ nhanh chóng đi qua đó.

Một trong hai người đó chính là Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, ánh nhìn rơi trên người La Phong đang đứng bên cạnh, ánh mắt run run một chút, rồi lập tức khôi phục biểu cảm băng lạnh.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, La Phong đột phá đến Mạch Luân Cảnh tứ trọng, Luyện Lực Cảnh trung kỳ, tuy khiến nàng có chút bất ngờ. Nhưng chút thực lực thấp bé này chưa đủ để hấp dẫn sự chú ý của nàng.

“Tiện nhân này vậy mà cũng xuất hiện!” - La Phong cũng chú ý tới Lâm Tiêu Tiêu, da thịt ả ta tỏa ra ánh sáng ngọc bích mờ nhạt, tỏ rõ thực lực ả ta đã đạt tới tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, tiến bộ không ít.

“Xem ra đã lấy được không ít thứ tốt từ Đoạn Mộc Ngọc...” - Trong lòng La Phong hừ lạnh, lập tức đảo mắt, ánh mắt rơi trên người thiếu niên đứng cạnh Lâm Tiêu Tiêu.

Thiếu niên này môi hồng răng trắng, da dẻ trắng nhợt, lưng đeo một thanh bảo kiếm, khá tuấn lãng, trước ngực của bộ quần áo thêu một mặt trời rực lửa, cũng là học viên của ban Kim Dương.

“Hóa ra là cao thủ Cương Nhu Cảnh đỉnh phong, còn mạnh hơn cả Băng Nhược Lam mấy phần...” - La Phong cảm nhận được mùi máu dày đặc của thanh kiếm trên người thiếu niên, một tia kinh ngạc lướt qua đáy mắt.

Thiếu niên đeo kiếm cảm nhận được ánh mắt của La Phong, mỉm cười đứng ra, kiêu ngạo nhìn La Phong:

“Ngươi chắc hẳn là La Phong, trận cược này ta nhận.”

La Phong khó chịu với ánh mắt như kẻ bề trên của đối phương, đạm nhạt nói:

“Nếu như ngươi có khả năng trả sáu vạn lượng bạc thì không có vấn đề gì cả.”

Thái độ của La Phong khiến thiếu niên đeo kiếm nhíu mày.

Chỉ là tên phế vật nhỏ nhoi của ban Ngân Nguyệt, vậy mà dám không coi hần ra gì!

Trong lòng Lý Văn Hạo nổi nóng nhưng lại không dám lộ ra ngoài, chỉ cố gắng đè con tức xuống, phát tay áo, khí phách nói:

“Ba từ Lý Văn Hạo ta, đã hơn hẳn sáu vạn lượng!”

Lý Văn Hạo vừa dứt lời, cả ban Ngân Nguyệt đều hít một hơi.

Tên tuổi của Lý Văn Hạo ở bên ngoài học viện Tử Dương vô cùng nổi tiếng.

Tuy tu vi của Lý Văn Hạo không xuất sắc, nhưng kinh công có thể đứng trong năm hạng đầu, võ kỹ hoàng cấp trung phẩm “Vô Tung Bộ” đã tu luyện

tới đại thành cảnh giới, nếu phát huy toàn lực, thì đủ sức tạo ra ba ảo cảnh, thật giả khó đoán, khi đấu với kẻ thù, kẻ thù thậm chí không có cách nào chạm tới vật ảo hần, vì vậy được gọi là “Quý Ảnh”.

Dựa vào Vô Tung Bộ đại thành, trong kì thi Sấm Vương trước đó, đã trở thành một trong mười Sấm Vương. Vang danh khắp bên ngoài viện!

Bốn phía đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, từ đó tới nay ban Kim Dương luôn xem học viên ban Ngân Nguyệt là rác rưởi, mà ban Ngân Nguyệt lại xem thường mấy tên học viên hình mũi lên trời của ban Kim Dương, hai bên không thuận mắt nhau!

Trận đấu Sấm Vương năm ngoài, mười hạng đầu đều là của học viên ban Kim Dương, Băng Nhược Lam xếp thứ mười một, không may bị loại, kết quả này càng làm tăng thêm mâu thuẫn của hai bên.

Trùng hợp là Lý Vân Hạo là Sấm Vương thứ mười, hần ta xuất hiện ở đây, vô tình trở thành một kiểu khiêu khích, thậm chí ánh mắt Băng Nhược Lam cũng lạnh đi vài phần.

“Ta đồng ý với người.” - La Phong suy nghĩ một lúc, đột nhiên nói.

Con cừu đưa đến tận cửa, không dại gì không giết mổ nó cả!

La Phong sáng khoái đồng ý như vậy lại khiến Lý Vân Hạo ngây người một lát, gật đầu cười nói:

“Tốt lắm!”

“Giáo tập đến!”

Không biết ai là lên một câu, mọi người đều quay đầu lại, Cơ Vô Nguyệt một thân quần áo gọn gàng sạch sẽ, dáng người nóng bỏng đang sải bước lớn về phía này.

“Ai có thể giải thích cho ta?” - Cơ Vô Nguyệt đi đến, cảm nhận được bầu không khí bất thường, mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén lướt qua người tất cả học viên.

“Giáo tập, là thế này ạ...” - Băng Nhược Lam không còn cách nào khác đành phải đứng ra giải thích tất cả chuyện này.

Cơ Vô Nguyệt nghe xong, quét mắt nhìn về phía Lý Vân Hạo và Lâm Huy đang đứng cạnh nhau, nhướn mày, đột nhiên nhắc tay lên, mọi người tưởng rằng nàng sẽ nổi giận, mồ hôi chảy đầy đầu thì đột nhiên nàng nắm lấy vai La Phong kéo hần qua:

“Thế mà đã là Luyện Lực Cảnh trung kì rồi, tốt lắm! Lấy Luyện Lực Cảnh trung kì đấu với Luyện Lực Cảnh hậu kì, lòng dũng cảm này đáng khen ngợi.”

La Phong bị Cơ Vô Nguyệt kéo tới trước mặt, đường nhìn vừa khéo đối diện với bộ ngực đầy khoa trương của Cơ Vô Nguyệt, nghe lời nói của Cơ Vô Nguyệt, chỉ cảm thấy một mảnh màu trắng chói mắt lác lác trước mặt, trong phút chốc miệng khô lưỡi đắng.

“Ừc”

La Phong nuốt nước bọt, nhanh chóng dời tầm nhìn.

Ánh mắt Cơ Vô Nguyệt lướt qua đồng ngân phiếu bên cạnh, vỗ vai La Phong cười nói:

“La Phong, có vẻ như ngươi không được xem trọng lắm, không sao, ta sẽ cổ vũ ngươi! Ta cược ngươi thắng!”

Trong lòng La Phong cảm động, nhìn Cơ Vô Nguyệt lấy một khối bạc sáng loáng vứt nó cho Lý Vân Hạo:

“La Phong thắng! 10 lượng!”

“10 lượng...” - Khóe miệng La Phong co giật một chút, lời cảm tạ chuẩn bị nói ra đành nuốt vào.

“Cái đó, ta gần đây có chút kẹt...” - Cơ Vô Nguyệt quay đầu nhìn thấy sắc mặt của La Phong, ngượng ngừng nói.

“Quả thật là loại giáo tập gì thì sẽ đào tạo ra loại học viên đó, chắc, 10 lượng... ta phát lòng từ bi cho đám ăn xin còn hơn thế này, chẳng trách dạy ra được một đám phế vật!” - Lý Vân Hạo nhận ngân lượng, tung bạc trong tay, khinh thường nói.

“Ồanh”

Khí thế trên người Cơ Vô Nguyệt đột nhiên bùng nổ, khắp người run rẩy, chỉ bước một bước đã tới trước mặt Lý Vân Hạo, tóc tung bay, tức giận nói:

“Ngươi nói cái gì?”

“Thình thịch...”

Đối mặt với cơn tức giận của Cơ Vô Nguyệt, ánh mắt Lý Vân Hạo lộ ra tia kinh sợ, lùi mấy bước.

Tu vi của hắn tuy đã đạt tới Mạch Luân Cảnh tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kì đỉnh phong, nhưng đứng trước người đã mở ra sáu đạo Mạch Luân như Cơ Vô Nguyệt thì chẳng có sức phản kháng nào cả.

“Ta chỉ nói thật lòng thôi.” - Lý Văn Hạo cũng là kẻ tự phụ, ngiên rắng cứng miệng nói.

“Nhớ kĩ cho ta! Học viên của Cơ Vô Nguyệt ta, không phải để cho người chỉ tay múa chân! Nếu như ngươi dám nói nhiều hơn, ta sẽ vật từng đốt xương của ngươi!” - Cơ Vô Nguyệt lạnh lùng nói, hai tay nắm chặt, khớp xương phát ra tiếng răng rắc như sấm truyền, Lý Văn Hạo nghe xong chảy đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Cốt Bạo Lôi Âm, dấu hiệu của Mạch Luân lục trọng Thiết Cốt Cảnh!

“La Phong, trận đối quyết này ngươi có thật sự tự tin không?” - Cơ Vô Nguyệt đột nhiên quay đầu nhìn La Phong.

La Phong sực tỉnh lại sau khi bị chấn kinh, trịnh trọng gật đầu đáp:

“Năm chắc mười phần!”

“Được! Ta tin ngươi!” Cơ Vô Nguyệt không chút do dự, lấy từ trong người một tờ kim phiếu sáng lóng lánh ra, vút vào tay Lý Văn Hạo: “Một vạn lượng! La Phong thắng!”

Toàn sân chấn kinh, một vạn lượng, nếu như La Phong thắng thì sẽ trở thành mười vạn lượng, đây là món cược vô cùng hào phóng.

“Vốn dĩ chỉ đi cùng Lâm Tiêu Tiêu qua đây xem, không ngờ lại nhận được món hời thế này...” - Lý Văn Hạo nắm tờ kim phiếu trong tay, ánh mắt lộ ra tia cười.

Đã không thể nào tiếp tục dạy được nữa, Cơ Vô Nguyệt liền dẫn mọi người đến Diễn Võ đài cạnh sân luyện công.

Diễn Võ đài có khoảng mười võ đài, đây là nơi chuyên biệt giành cho việc rèn luyện học viên. Hơn nữa học viện có quy định bất thành văn, một khi đã vào Diễn Võ đài thì sống chết tự chịu!

“Lâm Huy, ngươi qua đây!” - Lý Văn Hạo đứng trong góc, liếc nhìn La Phong, gọi Lâm Huy qua, nhỏ giọng nói mấy câu gì đó.

Lâm Huy không ngừng gật đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười hung tợn, thoáng nhìn La Phong, trực tiếp nhảy lên võ đài, ôm quyền chờ La Phong lên.

“La Phong, ta đã dốc hết sức rồi, ngươi đừng làm ta thất vọng đấy.” - Cơ Vô Nguyệt nhìn La Phong dặn dò.

Nếu như là lúc bình thường, một vạn lượng với nàng chẳng là gì cả, nhưng dạo này Cơ Vô Nguyệt đang trong lúc then chốt nỗ lực để Kim Điện sát hạch. Một viên đan được tốn vài ngàn lượng, tiêu tiền như nước. Vì không muốn Lý Văn Hạo khinh thường, nàng mới trong phút tức giận mà lấy ra.

La Phong cười nhạt:

“Giáo tập, người yên tâm, rất mau thôi sẽ thành 10 vạn lượng rồi!”

***

(*) 6 vạn 3000 lượng: 63000 lượng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngươi thua rồi

“La Phong, ngươi lẽ mề làm gì đấy? Chẳng lẽ không dám lên đây sao?” - Lâm Huy khoanh tay, ánh mắt nhìn thẳng vào La Phong, gương mặt lộ ra nét cười hung tợn.

“Soạt”

La Phong hừ lạnh một tiếng, nhún người nhảy lên rồi vững vàng đáp xuống võ đài tỉ thí rộng lớn.

“Chỉ dựa vào ngươi thì chưa có tư cách khiến ta sợ hãi.” - La Phong đứng cách Lâm Huy mười bước chân, ánh mắt bình tĩnh tựa như đầm sâu, khiến người khác không nhìn thấu được.

“Hừ! Nói khoác mà không biết ngượng miệng!” - Lâm Huy nhú chặt đôi mày rậm, khí thế toàn thân đột nhiên bùng nổ, từng đường gân nổi phồng lên như mấy con giun, chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt, bộ đồng phục trên người hắn bị những cơ bắp đột nhiên bành trướng căng dần đến nỗi rách ra! Từng mảnh vải vụn rơi là tả xuống.

Xuyên qua bộ đồng phục vừa bị phá hủy, có thể nhìn thấy mờ mờ nước da hơi ửng đỏ, cơ bắp trương cứng lên như từng khối sắt nung đỏ rực.

“Cường Thân Quyết!” - Các học viên xung quanh khán đài nhận ra võ học mà Lâm Huy đang thi triển, đều kêu lên, tỏ ra khá bất ngờ.

“Cường Thân Quyết của Lâm Huy vậy mà đã tu luyện tới tam trọng rồi, thể này thì e là sức mạnh của hắn đã hơn ba ngàn cân!”

“Đúng thế, tu vi của La Phong chẳng qua chỉ ở Luyện Lực Cảnh trung kì, sức mạnh không hơn một ngàn năm trăm cân, lần này sợ rằng hắn xui rồi.”

Cơ Vô Nguyệt và Băng Nhược Lam thấy Lâm Huy thi triển Cường Thân Quyết, vẻ mặt khẽ thay đổi.

Cường Thân Quyết là võ học hoàng cấp trung phẩm, là loại võ thuật Hoành Luyện (*), có thể tăng cường khí huyết, rèn luyện thân thể.

Nếu như luyện Cường Thân Quyết tới ngũ trọng, thì máu như thủy ngân, xương cốt như ngọc, mình đồng da sắt, đao kiếm binh thường không thể tạo ra chút vết thương nào. Trước khi thực lực đạt tới Mạch Luân lục trọng Thiết Cốt Cảnh thì Cường Thân Quyết là võ học vô cùng lợi hại.

“Ha ha ha... La Phong, ngươi không ngờ chứ gì, mấy ngày nay Cường Thân Quyết của ta đã đột phá tam trọng, sức mạnh của ta bây giờ đã vượt qua ba ngàn cân! Một quyền của ta ngươi cũng không tiếp nổi đâu, chỉ như con kiến bình thường mà thôi.” - Ánh mắt tự phụ của Lâm Huy nhìn La Phong như kẻ bê trên.

“Thật sao?” - La Phong ngoáy ngoáy lỗ tai, gãi gãi ngón tay, hoàn toàn không quan tâm tới lời uy hiếp của Lâm Huy.

Lâm Tiêu Tiêu thấy biểu cảm của La Phong ở trên võ đài thì nhú chặt mày đầy khó chịu.

Thái độ coi thường ban nãy của La Phong khiến nàng ta rất tức giận.

“Lý sư huynh, tên La Phong đó hình như có chút kì lạ, biểu ca sẽ không sao chứ?” - Lâm Tiêu Tiêu nhẹ nhàng hít vào một hơi, ánh mắt bình tĩnh lại một chút, quay đầu hỏi Lý Văn Hạo đứng bên cạnh.

Lý Văn Hạo vẫy vẫy tay không để ý lắm nói:

“Lâm sư muội, muội yên tâm, tu vi của Lâm Huy cao hơn tên La Phong đó, Cường Thân Quyết cũng đã tu luyện tới tam trọng rồi, da cứng như gỗ đá. Mấy ngày nay huynh chỉ cậu ta tu luyện, Hồ Khiếu Quyền cũng tu luyện tới nhị trọng, chỉ là tên phế vật Luyện Lực Cảnh trung kì nho nhỏ, vốn không phải đối thủ của cậu ta, tên La Phong đó không chịu nổi một chiêu của cậu ta đâu!”

Mắt Lâm Tiêu Tiêu sáng lên, gương mặt nở nụ cười dịu dàng, nhìn Lý Văn Hạo:

“Đa tạ Lý sư huynh đã chỉ dạy mấy hôm nay.”

Lý Văn Hạo quay đầu lại, khiêm tốn cười nói:

“Nào có gì đâu, nếu Đoạn Mộc công tử đã phó thác nhờ ta chăm sóc Lâm sư muội thì việc của Lâm sư muội cũng là việc của Lý Văn Hạo ta, chuyện nhỏ này chẳng đáng là gì, chỉ mong Lâm sư muội ở chỗ Đoạn Mộc công tử...”

Lý Văn Hạo cười khan một tiếng.

Bản thân là một trong mười đại Sấm Vương năm ngoái, là học viên trong hai mươi hạng đầu của ban Kim Dương, mà phải lấy lòng Lâm Tiêu Tiêu như vậy là vì muốn giành được ấn tượng tốt của học viên tài giỏi nội viện Đoạn Mộc Ngọc thôi.

Cảm nhận được thái độ khiêm tốn của Lý Văn Hạo, trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Tiêu Tiêu lộ ra ý cười tự đắc, đôi con ngươi sáng lên nhẹ nhàng:

“Lý sư huynh yên tâm, muội sẽ nói tốt về Lý sư huynh trước mặt công tử.”

Ánh mắt quét qua võ đài, rơi trên người có bóng lưng thẳng tắp.

“Hừ! Chẳng qua chỉ mới ở Luyện Lực Cảnh lại dám không coi ai ra gì, còn thái độ với ta nữa! La Phong, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ở trước mặt ta ngươi mãi mãi chỉ là một con chó mà thôi.” - Lâm Tiêu Tiêu dùng sức siết chặt tay áo, trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

“Tiểu tử, chết đi!” - Trên đài, Lâm Huy bị ánh mắt của La Phong làm cho tức giận, gầm lên giận dữ, không kiềm chế được mà trực tiếp bước một bước dài xông ra, một quyền cách không đánh về phía ngực La Phong, nắm đấm đánh vỡ cả không khí, phát ra tiếng ầm ầm nổ tung.

“Vùn vụt”

Nắm đấm chưa tới nhưng cơn gió từ nắm đấm mãnh liệt đã thổi tung quần áo La Phong tạo ra tiếng phàn phật.

Thế quyền thật uy mãnh.

Học viên trên khán đài tưởng rằng La Phong sẽ tránh một quyền mạnh như vũ bão của Lâm Huy trước, lại không ngờ chân mày La Phong chỉ khẽ giật, rồi gầm lên một tiếng.

“Tới đây!” - Năm ngón tay La Phong nắm thành quyền, tựa như vuốt thú, chân đá ra, cả người vụt một tiếng đã đi tới trước mặt Lâm Huy, tung chiêu thức Báo Quyền về phía Lâm Huy.

“Ta không nhìn lầm chứ, La Phong thế mà lại dám đối kháng trực diện với Lâm Huy!” - Học viên trên khán đài vô cùng kinh ngạc.

Không ai nghĩ rằng tên La Phong chỉ có tu vi Luyện Lực Cảnh trung kì, lại chọn cách đối kháng trực diện với Lâm Huy có tu vi Luyện Lực Cảnh hậu kì! Chưa kể Lâm Huy còn thi triển Cường Thân Quyết!

“Muốn tìm chết!” - Trong mắt Lâm Huy lóe ra tia hung ác, Cường Thân Quyết thi triển đến cực hạn, thế quyền tăng lên mười phần, nắm đấm trong không khí vạch một vết trắng, oanh tạc về phía nắm đấm của La Phong dễ như trở bàn tay.

“Oành”

Hai quyền va chạm vào nhau, làn sóng không khí mãnh liệt quét ra tứ phía, hình thành từng cơn gió xoáy nhỏ ở trên đài, trong cơn bão loạn, một bóng người hét lên một tiếng đau đớn, bay ngược ra sau gần mười bước.

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn.

“Sao có thể chứ, Lâm Huy sao lại bị La Phong đá bay được!” - Đợi lúc nhìn rõ tình hình trên võ đài, tiếng kinh ngạc, không dám tin trên khán đài bùng nổ.

La Phong đứng ở chỗ cũ, hai chân như đúc đồng, mà Lâm Huy thì lại bị đá ra xa gần mười bước, cả người nhếch nhác thảm hại.

Chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi, Lâm Huy có tu vi Luyện Lực Cảnh hậu kì, Cường Thân Quyết tu luyện đến tam trọng, vậy mà trong lúc đối kháng trực diện, lại thua La Phong!

Tu vi của hắn thật sự là Luyện Lực Cảnh trung kì sao?

Nhìn về phía võ đài, nhìn bóng người đang đứng hiên ngang đó, trong lòng tất cả mọi người đều nảy ra ý nghĩ này.

Lâm Huy cũng nhìn La Phong đầy kinh sợ, kích động đến nỗi cả người run lẩy bẩy, hét lên giận dữ:

“Không thể nào! Sao sức mạnh của ngươi lại lớn đến vậy được?”

La Phong lạnh lùng liếc nhìn Lâm Huy, cả người triển khai bước chân, chấp tay thi triển chiêu báo tập với tốc độ nhanh nhất.

“Vù”

Mấy thế chân thi triển liền mạch lưu loát, La Phong giống như một con báo săn mồi, sát khí hùng hực đánh về phía Lâm Huy.

Mắt Lâm Huy mở lớn, không tin rằng sức mạnh của mình vậy mà thua La Phong, đối mặt với La Phong đang đánh tới như tạt vào mặt, hắn cắn răng, tung ra một quyền.

Hai quyền va chạm với nhau, mặt Lâm Huy giật một cái, một sức mạnh to lớn từ tay truyền đến, hoàn toàn không thể ngăn được!

“Không xong!” - Lâm Huy có chút trở tay không kịp, định mượn lực lui ra.

“Chạy đi đâu!” - Mắt La Phong chợt híp lại, bắn ra tia tàn ác, bàn tay phải vốn đang nắm chặt dần ra giống như lò xo, thuận thế sử dụng “báo liệt”, năm ngón tay bật ra, phát ra tiếng rắc rắc.

Lâm Huy trọn mắt như muốn nứt ra, gào lên bi thảm, trực tiếp bị sức mạnh mãnh liệt không thể chống lại hất bay ra ngoài, thân hình giữa không trung, thấy cổ họng ngọt ngào, mở miệng phun ra ngụm máu tươi, phảng phất có thể nghe thấy tiếng xương bàn tay vỡ ra từng mảnh.

Toàn bộ Diễn Võ trường tĩnh lặng lạ thường, tất cả mọi người đều kinh ngạc sửng người nhìn lên võ đài, La Phong không chút sứt mẻ nào, còn Lâm Huy thì đang thoi thóp thờ trên mặt đất.

“La Phong thế mà lại thắng!” - Trong đầu mọi người lúc này chỉ có suy nghĩ này.

Thực lực của Lâm Huy ở ban Ngân Nguyệt có thể được xếp vào hai mươi hạng đầu, mà hôm nay lại thua trong tay kẻ trước giờ luôn yếu kém như La Phong, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e là chẳng có ai tin chuyện này cả.

“Không thể nào! Tên phế vật này, sao thực lực có thể có tới trình độ như vậy?” - Trên khán đài, Lâm Tiêu Tiêu soạt một tiếng đứng lên khỏi chỗ ngồi, ánh mắt sáng đầy nghi ngờ nhìn La Phong, gương mặt xinh đẹp hơi băng lạnh, hai tay nắm chặt thành quyền.

Nàng ta không ngờ rằng La Phong lại thắng, mà còn thắng triệt để như vậy, chỉ có hai quyền đã đánh Lâm Huy đến thổ huyết bay ra ngoài.

“Lý Vân Hạo! Chẳng phải huynh nói nhất định sẽ không thua sao? Tại sao biểu ca của ta lại thua chứ?” - Lâm Tiêu Tiêu giận dữ xoay người, chất vấn Lý Vân Hạo.

Ánh mắt Lý Vân Hạo lạnh đi. Người đàn bà đáng chết này, cũng không xem lại thân phận của mình, dám đập lên mặt mũi ta! Nếu không phải chỗ dựa sau lưng người là Đoạn Mộc Ngọc thì người cũng chẳng xứng liếm giày cho ta.

Trong lòng Lý Vân Hạo âm u, nhưng mặt lại nở nụ cười:

“Lâm sư muội, muội cứ bình tĩnh đừng nóng. Tên La Phong đó ư là đạt được kỳ ngộ gì đó nên sức mạnh lớn hơn người thường một chút. Nhưng muội đừng để tâm, chỉ dựa vào tí sức đó, thì hẳn không có cách nào đánh bại Lâm Huy.”

“Biểu ca không thua?” - Mắt Lâm Tiêu Tiêu tỏ vẻ nghi ngờ.

“Ừ.” - Lý Vân Hạo gật đầu khẳng định, ánh mắt âm lạnh nhìn lên võ đài, lòng mừng thầm.

May mà đã đề phòng lỡ như xảy ra tình huống xấu nhất, nếu không thì hôm nay phải chôn mặt ở đây rồi. Danh vọng của Lý Vân Hạo ta trong học viện sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Thở ra một hơi, lòng bàn tay Lý Vân Hạo đã cháy đầy mồ hôi lạnh.

Trên võ đài, La Phong liếc nhìn tên Lâm Huy đang nằm tê liệt ở đằng xa, thờ ơ nói:

“Lâm Huy, người thua rồi!”

“Ta sẽ không thua!” - Lâm Huy nhìn La Phong, hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt hung ác từ dưới đất đứng lên.

Ánh mắt của các học viên trên khán đài đầy phức tạp nhìn hai người trên võ đài.

Ai cũng nhìn ra, sức mạnh của La Phong hơn hẳn, Lâm Huy ngay cả hai quyền của La Phong còn không chặn nổi thì đã thua triệt để rồi.

“Tên nhóc này, từ lúc nào mà trở nên mạnh như vậy.” - Cơ Vô Nguyệt kinh ngạc nhìn La Phong, trận đối quyết này mang đến cho nàng quá nhiều bất ngờ, đang định đi lên tuyên bố La Phong thắng thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Trên võ đài, Lâm Huy mặt mũi đầy máu đột nhiên lấy ra một viên đan dược màu đỏ tươi, một ngụm nuốt vào.

Sụp đổ...

Trong giây phút đó, từng mạch máu nổi lên trên mặt Lâm Huy, giống như những con giun cử động không ngừng, đôi mắt dần biến thành màu đỏ kì dị, mà khí thế của Lâm Huy cũng tăng vọt, vượt xa trình độ ban đầu.

Lâm Huy phẫn nộ nhìn La Phong, bước chân hung ác giẫm lên võ đài, sức mạnh từ trong bạo kích ra ngoài, chỗ hắn đặt chân xuống, mặt đất nứt ra hàng loạt, sức mạnh này đã vượt xa tu vi tứ trọng Luyện Lực Cảnh hậu kì.

“Lâm Huy ta sao có thể thua tên phế vật như ngươi chứ!” - Lâm Huy liên tục gầm gừ phẫn nộ, gương mặt đầy máu, trông vô cùng hung ác dữ tợn.

“Tê Huyết Đan! Thứ ban này hẳn dùng là Tê Huyết Đan!” - Trên khán đài vang lên tiếng kinh ngạc, không ít học viên trực tiếp đứng dậy từ chỗ của mình, cả gương mặt đều mang vẻ hoảng hốt.

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Lâm Huy, còn có thực lực đột nhiên tăng lên của hắn, rất nhiều học viên đều nhớ đến loại đan dược mà hắn uống lúc nãy.

Tê Huyết Đan, lấy việc đốt cháy tinh huyết của sinh mạng là cái giá, để kích thích tiềm lực cơ thể, có thể giúp thực lực của người sử dụng trong thời gian ngắn tăng lên mức lớn nhất! Chỉ là tác dụng phụ rất lớn, sau khi hiệu quả của thuốc hết thì trong một tháng không thể xuống giường, thậm chí có khả năng tổn hại mạch luân, bị học viện liệt vào hàng thuốc cấm.

“Lâm Huy! Dừng tay cho ta!” - Sắc mặt Cơ Vô Nguyệt âm trầm, quát lớn. Nhưng Lâm Huy trong giây phút bị cơn tức giận làm mờ mắt nên giả điếc không nghe, thừa lúc thực lực đang được Tê Huyết Đan nâng cao, điên cuồng tấn công về phía La Phong!

“Khốn kiếp!” - Cơ Vô Nguyệt dậm chân lên mặt đất, liên tục tạo ra những vết nứt thô to.

“Soạt”

Nàng đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về một góc trên khán đài, nơi đó có Lý Vân Hạo đang nở nụ cười lạnh ngời đó.

“Đề tiện.” - Lông mày Cơ Vô Nguyệt giật giật, lạnh lùng phun ra hai từ.

Lý Văn Hạo cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra tia đắc ý.

Tể Huyết Đan đúng là hấn đưa cho Lâm Huy, vốn dĩ tưởng rằng đối phó với tên phế vật Luyện Lực Cảnh trung kì, không cần dùng đến viên đan được này, chỉ là đề phòng vạn nhất mới để Lâm Huy mang lên võ đài, không ngờ lại có ích.

***

(*) Hoành Luyện: Võ thuật được chia thành Văn Luyện Pháp, Võ Luyện Pháp và Hoành Luyện Pháp. Hoành Luyện Pháp chính là tăng cường khả năng hô hấp, bài đả kháng đả, ví dụ như Cương Khí Công

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thiên tài ngày sau

Sự thay đổi đột ngột trên võ đài, khiến cho khắp võ trường đầy rối loạn, một vài học viên có thị lực tốt trên khán đài cảm nhận rõ ràng được Lâm Huy sử dụng Tế Huyết Đan xong thì khí thế tăng lên mạnh mẽ, thực lực vô hạn đã đạt gần tới Mạch Luân tứ trọng Cương Nhu Cảnh.

“Xoạt”

Lời quát mắng của Cơ Vô Nguyệt không có chút tác dụng nào, cách vài mét, Lâm Huy đánh thốc đến, đôi mắt đỏ ngầu trợn trừng La Phong, hung ác gào lên:

“Ác hổ quay đầu”

Thân hấn hạ thấp xuống, Lâm Huy như trở thành con hổ dữ đang phát điên, xông tới trước mặt La Phong, bố trí thế chặn ngang, tay trái thuận thế đánh về phía La Phong.

Trong lúc sức mạnh bạo phát thì quyền này vô cùng uy mãnh, không ngừng dồn ép không khí xung quanh, mang theo một nguồn lực lượng áp đảo mạnh mẽ.

“Chiêu này là Hồ Khiếu Quyền! Lâm Huy thế mà đã tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới nhị trọng!” Xung quanh vang lên tiếng la ngạc nhiên, rất nhiều học viên nhận ra võ học mà Lâm Huy đang thi triển lúc này, chính là võ học “ác hổ quay đầu” hoàng cấp trung phẩm mà Cơ Vô Nguyệt đã truyền dạy mấy hôm trước.

Tư chất của học viên ban Ngân Nguyệt đa số đều bình thường, trong thời gian mười ngày thì bọn họ chỉ tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới nhất trọng, thậm chí có học viên ngay cả Hồ Khiếu Quyền nhất trọng cũng không nắm vững, lúc này bỗng nhiên thấy Lâm Huy thi triển chiêu “ác hổ quay đầu”, trong lòng sùng sốt không ngừng.

Uy áp con gió mãnh liệt thổi tung mái tóc đen của La Phong, quần áo trên người vang lên phản phật, thế nhưng thân hình của hắn vẫn đứng vững vàng, giống như một ngọn núi đứng vững chắc giữa trời đất, ai cũng không có khả năng lay động một chút nào.

“La Phong, mau tránh ra!” - Cơ Vô Nguyệt thấy La Phong đứng lì là bất động, lo lắng hét lên, đôi mắt sáng rỡ bây giờ tràn ngập lo lắng.

Cơ Vô Nguyệt cũng tu luyện Hồ Khiếu Quyền, biết rõ chỗ lợi hại của quyền pháp này.

Nói đến uy lực, Hồ Khiếu Quyền thậm chí chẳng thua kém gì võ học hoàng cấp thượng phẩm. Bây giờ Lâm Huy sử dụng Tế Huyết Đan, thực lực tăng mạnh, lại có thêm Hồ Khiếu Quyền, có thể nói giờ là một con hung thú hình người.

La Phong liếc mắt nhìn Lâm Huy đang tấn công tới không hề tránh đi.

Đối mặt với một kích đầy mãnh liệt của Lâm Huy, trong mắt La Phong cháy lên ý chiến đấu hùng hục trước nay chưa từng có, tay trái nắm thành quyền, thân người cong lại, giống như một con hổ săn mồi, tĩnh lặng trong giây lát, bỗng nhiên phát động sức mạnh, tựa như tên đã lên dây bắn ra một kích.

“Ác hổ quay đầu.” - Giọng nói trầm thấp của La Phong vang lên trên võ đài, dưới ánh mắt kinh hoàng của Cơ Vô Nguyệt và các học viên trong võ trường, quyền của La Phong và Lâm Huy lại va chạm vào nhau.

“Ầm”

Hai nắm đấm va chạm nhau trên không trung, âm thanh nổ tung đầy dữ dội, hai bóng người đều bay ra sau, cả hai đều loạn choạng.

“Giỏi lắm, vậy mà có thể chống đỡ nổi một quyền của ta.” - La Phong trụ vững người, phui quần áo, híp mắt nhìn Lâm Huy cười một tiếng.

“Người vậy mà cũng đã học được Hồ Khiếu Quyền?” - Lâm Huy cắn răng nhìn La Phong, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn uống Tể Huyết Đan, thực lực cũng đạt gần tới Mạch Luân tứ trọng Cương Nhu Cảnh, vận dụng toàn sức mạnh để ra một kích, sức mạnh hơn bốn ngàn cân, vốn dĩ nghĩ rằng chỉ cần dựa vào Hồ Khiếu Quyền là đủ đánh bại La Phong, lại không nghĩ tới ngay cả chạm tới nửa phân góc áo của La Phong cũng không được.

“Không phải chỉ có người mới biết Hồ Khiếu Quyền!” La Phong lạnh lùng cười, hai chân quét ra, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt, ánh mắt ác liệt nhìn Lâm Huy: “Hôm nay ta sẽ cho người mở mang thế nào nào là sức mạnh thật sự của Hồ Khiếu Quyền!”

“Vù”

Thân hình La Phong đánh về phía Lâm Huy, hai tay áo đột ngột phồng lên, phát ra tiếng đồm độp.

“Ầm ầm...”

Trong nháy mắt La Phong vung ra mười mấy quyền, thậm chí không nhìn rõ động tác ra quyền của hắn.

Bóng quyền trùng trùng điệp điệp (*) ùn ùn kéo đến, gió mãnh liệt từ quyền tạo ra xé rách không khí, dồn nén tạo ra màng khí trong suốt, phát ra âm thanh như hàng ngàn con hổ đang cùng gầm lên.

“Liệt hổ liệt nguyên.” - Trong lòng La Phong gầm khe khẽ, giống như vua của vạn hổ, trên người tuôn ra khí thế duy ngã độc tôn, đè ép về phía Lâm Huy.

“Hồ Khiếu Quyền tam trọng.” - Lâm Huy kinh sợ nhìn toàn bộ sự việc trước mắt, cả người run lên.

Hắn muốn di chuyển bước chân nhưng lại bị khí thế khủng bố tràn ra từ trên người La Phong đè ép tới mức cứng người không động đậy được, chỉ có thể mở to đôi mắt đầy máu, trơ mắt nhìn vô số bóng quyền đang dần phóng to trước mắt!

“Ầm ầm ầm...”

Bóng quyền trong nháy mắt đem Lâm Huy bao phủ trong đó, thân hình cường tráng của Lâm Huy bay lên như bao cát, tiếng kêu thê lương cùng tiếng xương cốt rạn nứt làm cho đáy lòng các học viên xung quanh lạnh lẽo!

“Phù”

Lâm Huy bị sức mạnh khổng lồ đánh bay mười mấy thước, nặng nề rơi ra võ đài, cả người đầy máu tươi.

“Người! Phụt...” - Lâm Huy rơi xuống đất, cố gắng chống đỡ ngồi dậy, ánh mắt đầy cừ hận trừng lên nhìn La Phong, phun ra một búng máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Bốn bề im lặng đến đáng sợ, ánh mắt của mọi người đang nhìn về phía bóng người như kiếm, đứng vững chãi giữa võ đài, trong giây phút đó bóng người ấy như vua của vạn hổ quần hùng ngạo mạn, khiến người ta bái phục.

“La Phong thế mà lại thắng, quá mạnh mẽ rồi!”

“Trong thời gian mười ngày ngắn ngủi mà thực lực của hắn đã tăng lên mạnh mẽ như vậy, Lâm Huy vốn dĩ là cao thủ trong hai mươi của lớp chúng ta, ban nãy lại uống Tể Huyết Đan, thực lực gần tới Mạch Luân tứ trọng Cương Nhu Cảnh! La Phong lại có thể dễ dàng đánh bại, bây giờ e là thực lực của hắn đủ để được xếp vào mười hạng đầu của lớp ta rồi.”

“Ta nhìn này giờ, La Phong ban nãy thi triển “liệt hổ liệt nguyên”, xem ra hắn đã tu luyện Hồ Khiếu Quyền đến tam trọng rồi! Theo những gì ta biết, ngoài ban trưởng Băng Nhược Lam của lớp chúng ta, vẫn chưa có ai tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tam trọng cả.” - Một học viên nhìn khí chất rất bình tĩnh hít một phen tích.

“Hồ Khiếu Quyền tam trọng...” - Học viên đứng bên cạnh hít một hơi khí lạnh, nhìn La Phong, ánh mắt đầy kính nể.

Bọn họ đều tu luyện Hồ Khiếu Quyền, biết rõ bộ quyền pháp này khó luyện tới mức nào.

“Biểu ca!” - Một người gấp gấp chạy xuống khỏi khán đài, quỳ bên cạnh Lâm Huy đang hôn mê bất tỉnh, cả gương mặt tràn ngập vẻ đau thương cảm giận, đó chính là Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu kiểm tra một lượt vết thương trên người Lâm Huy, đôi lông mày đen ngày càng nhíu chặt lại.

“La Phong, thủ đoạn của người thật tàn độc!” - Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn La Phong, ánh mắt oán độc.

Xương cốt toàn thân Lâm Huy vỡ nát, thêm tác dụng phụ của Tể Huyết Đan, thật ra dù cứu được mạng thì sợ rằng sau này cũng không tu luyện được nữa, trở thành tên phế nhân thật sự.

La Phong đứng trên võ đài, đứng chấp tay, nhìn Lâm Tiêu Tiêu, ánh mắt lạnh nhạt:

“Hừ! Ta ác? Nếu không phải hôm nay thực lực của ta tăng lên, thì bây giờ ta đã đi đời nhà ma rồi. Ta tha cho hần mạng nhỏ là còn có tốt với hần rồi đấy.”

Lâm Tiêu Tiêu ngây người, ánh mắt sắc bén của La Phong khiến nàng ta cảm thấy lạ lẫm, lạ tới nỗi đáng sợ, khiến sống lưng nàng ta có cảm giác lạnh buốt.

“Nếu ngươi cứ tiếp tục dây dưa, thì hần thật sự mất mạng đó.” - La Phong chỉ vào Lâm Huy đang hôn mê, cười đùa nói.

Lâm Tiêu Tiêu kinh hoàng tỉnh lại, nghiêng chặt hàm răng trắng như thể nứt ra:

“La Phong, đừng nghĩ rằng chỉ với chút thực lực nhỏ bé đó mà khinh thường người khác, thứ thực lực tầm thường của ngươi, ta chẳng thèm để vào mắt! Trong mắt ta, ngươi chỉ là một tên phế vật mà thôi! Chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu, ngươi tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Hừ lạnh một tiếng, Lâm Tiêu Tiêu đỡ Lâm Huy đi, rất nhanh đã biến mất khỏi Diễn Võ trường

“Rốt cuộc ai mới là phế vật, rất mau thôi ngươi sẽ biết.” - La Phong nhìn Lâm Tiêu Tiêu đã đi xa, ánh mắt hơi lạnh.

“Chắc chắn, không ngờ hôm nay lại có thể thưởng thức một vở kịch hay như vậy.” - Trên bậc thềm nơi xa xa của khán đài, không biết từ khi nào đã có thêm hai người trẻ tuổi.

Bộ quần áo trên người cả hai có viền mép màu tím, người bên trái bên hông đeo một thanh trường kiếm, nước da trắng trẻo, thân hình cao ráo, người bên phải trong tay cầm một cây quạt giấy, mắt sáng mày kiếm, ra dáng một công tử nho nhã, thần thái thông dong.

Nếu có người nhìn thấy hai người này thì chắc chắn sẽ nhận ra thân phận của họ.

Thiếu niên đeo kiếm là một trong mười học viên tinh anh hàng đầu của ban Dực Hồ trong nội viện của học viện Từ Dương, tên là Chu Kiếm, uy danh kiếm pháp của hần trong cả ban Dực Hồ đều vô cùng hiển hách, nhanh mạnh như gió, có danh hiệu là Truy Phong Kiếm.

Thiếu niên tuấn lãng cầm quạt trong tay là thiếu niên thiên tài cực kì có tiếng nói trong học viện Từ Dương, người trong lòng của Lâm Tiêu Tiêu - Đoạn Mộc Ngọc, chưa tới mười sáu tuổi, xếp hạng trên cả Chu Kiếm.

Người ban này lên tiếng là Chu Kiếm, hần thu hồi ánh mắt nói với Đoạn Mộc Ngọc đứng bên cạnh:

“La Phong này chỉ có thực lực Luyện Lực Cảnh trung kì lại có thể đánh bại người Luyện Lực Cảnh hậu kì đã ăn Tế Huyết Đan, thật giỏi! Nhìn sức mạnh của hần, so với nhưng võ giả tứ trọng Cương Nhu Cảnh bình thường khác còn mạnh hơn mấy lần, thật không thể tưởng tượng nổi.”

Đoạn Mộc Ngọc nhẹ lắc đầu, hồ hững nói:

“Đám học viên của ban Ngân Nguyệt đều là rác rưởi mà thôi. Mười lăm tuổi mà chỉ mới tam trọng Luyện Lực Cảnh trung kì, cho dù có tố chất trời sinh, thì cũng là sức mạnh lớn hơn một chút, thành tích sau này cũng có hạn thôi. Có thể vào nội viện của học viện không mới là vấn đề.”

“Ha ha, bọn chúng không thể đánh đồng với thiên tài như chúng ta được.” Chu Kiếm cười sang sảng, đôi đề tài nói: “Nhưng Hồ Khiếu Quyền mà tên La Phong thi triển ban này, chiêu thức gần như hoàn hảo, xem ra khả năng lĩnh ngộ của tên này rất tốt, nếu được bồi dưỡng tốt, thì sẽ rất có triển vọng.”

Thần sắc Đoạn Mộc Ngọc lạnh nhạt, gạt đầu:

“Tuy đều là rác, nhưng tên La Phong này còn có chút đặc biệt, có thể để ta dùng được. Hần và Tiêu Tiêu có quen biết, qua hai ngày nữa ta sẽ tìm cơ hội hỏi hần thử, có đồng ý đi theo ta không?”

“Có Đoạn Ngọc công tử diu dặt, hần được sủng mà lo sợ còn không kịp nữa, sao có thể từ chối...” - Chu Kiếm cười nói.

“Còn phải nói sao.” Đoạn Mộc Ngọc gạt đầu, ánh mắt đắc ý, vẫy tay nói: “Đi thôi, chúng ta nhàn nhã quá rồi đó.”

Hai người chỉ ngẫu nhiên đi qua đây, Chu Kiếm cũng gạt đầu, hai người rời khỏi Diễn Võ trường.

La Phong đi xuống võ đài, Cơ Vô Nguyệt cùng Băng Nhục Lam lập tức tiến lên.

Băng Nhục Lam vuốt tóc mai bên tai, nhìn La Phong, đôi con ngươi linh động sáng như viên ngọc xanh lấp lánh tia sáng khác lạ.

Nàng vốn nghĩ La Phong chỉ có ánh mắt tốt nên mới nhìn ra chỗ thiếu sót của Hồ Khiếu Quyền nàng tu luyện. Giờ mới hiểu, La Phong đã tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tam trọng rồi...

Việc này đối với người luôn kiêu ngạo vì sự lĩnh ngộ của bản thân như Băng Nhục Lam mà nói là một đả kích không hề nhỏ.

“La Phong, sao thực lực của ngươi tiến bộ nhanh thế?” - Không nhận được hiểu kì, Băng Nhục Lam hỏi.

“Tiến bộ lớn sao? Sao ta không nhận ra nhỉ.” - La Phong gạt đầu. Câu hỏi này hần không biết nên trả lời thế nào, đâu thể nói do mình mới dung hợp linh

hồn, cơ thể có mười tám đạo Mạch Luân.

Băng Nhược Lam không bỏ cuộc:

“Mười ngày trước ngươi mới đột phá tam trọng Luyện Lực Cảnh sơ kì thôi, chỉ trong mười ngày lại đột phá tới Luyện Lực Cảnh trung kì, đã vậy còn dễ dàng đánh bại tên Lâm Huy Luyện Lực Cảnh hậu kì nữa, cho dù là thiên tài nhỏ tuổi nhất của nội viện Đoạn Mộc Ngọc thì tốc độ tu luyện cũng không có dữ dội vậy đâu.”

“A, có thể là do đột nhiên thông suốt thôi.”

Nghe La Phong nói vậy, Cơ Vô Nguyệt đứng bên cạnh đột nhiên gật đầu:

“Hóa ra là như vậy. Có một vài người sinh ra linh hồn đã mạnh nên mới được xưng tụng là thiên tài, nhưng có một số người đột nhiên thông suốt được, sức linh hội võ học tăng lên, tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh, cũng tựa như thiên tài. Một loại là thiên tài bẩm sinh, một loại là thiên tài sau này, xem ra La Phong là thuộc loại sau rồi.”

***

(*) Trùng trùng điệp điệp: liên tiếp nhau, hết lớp này đến lớp khác như không bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đại phát kỳ tài

Thiên tài ngày sau?

La Phong cười khò một tiếng.

“La Phong, hôm nay ngươi làm cho ban Ngân Nguyệt nở mày nở mặt. Ngươi muốn được thưởng gì, là giáo tập, ta sẵn lòng thưởng cho ngươi.” - Cơ Vô Nguyệt ôm cổ La Phong, vui mừng nói.

Băng Nhược Lam hiểu rõ tác phong của Cơ Vô Nguyệt, đã quen với dáng vẻ này nhưng gương mặt vẫn còn có chút phiếm hồng.

La Phong cảm thấy đầu của mình đang ngã lên một vùng mềm mại, ngửi được trên người Cơ Vô Nguyệt một mùi hương nhàn nhạt như có như không, trong đầu không tự chủ liền nghĩ tới lời nói vừa rồi của Cơ Vô Nguyệt.

Muốn thưởng gì cũng được, chẳng lẽ nói...

La Phong liếm liếm vành môi có chút khô khốc, chân mày đột nhiên nhướn lên một cái, ánh mắt đột nhiên dừng ở phía khán đài, lạnh lùng cao giọng nói:

“Lý Vân Hạo, ngươi có vẻ như đã quên chuyện gì rồi thì phải.”

Toàn bộ Diễn Võ trường đều nghe thấy giọng nói của La Phong, tất cả mọi người đều nhìn theo ánh mắt của La Phong.

Lý Vân Hạo không biết từ lúc nào đã đi ra tới cửa, nghe thấy giọng nói, thân thể hắn cứng đờ, ngừng bước, quay lại nhìn La Phong, ánh mắt âm trầm như nước.

“Thiếu chút nữa thì quên chuyện quan trọng nhất rồi.” - Cơ Vô Nguyệt vỗ trán một cái, cả ba người cùng đi về phía Lý Vân Hạo.

La Phong đi tới bên cạnh Lý Vân Hạo, trực tiếp khoanh tay:

“Giáo tập một vạn lượng, cộng thêm ta và Băng Nhược Lam là sáu vạn ba trăm lượng, tổng cộng là mười sáu vạn ba trăm lượng. Tỷ lệ đặt cược là một ăn mười, chính là mười sáu vạn ba ngàn lượng, đem ra màu.”

Nghe La Phong báo ra con số, mặt Lý Vân Hạo lập tức co giật một cái, hai nắm tay giấu trong ống tay áo nắm lại thật chặt.

Mười sáu vạn lượng bạc.

Cho dù hắn là học viên của ban Kim Dương, gia tộc là một đại gia tộc thương nhân thì vẫn bị mấy con số này làm cho hoảng sợ.

Lúc này Lý Vân Hạo hồi hận đến phát điên.

Lý Vân Hạo ngẩn đầu, ánh mắt dừng lại trên người Cơ Vô Nguyệt một chút, cắn răng một cái, tự tay lấy mấy tờ kim phiếu và mười mấy tấm ngân phiếu trong ngực ra, ném cho La Phong.

Đây là tám vạn chín ngàn lượng.

Lý Vân Hạo nhìn đồng kim phiếu trong tay La Phong, cảm giác như tim mình đang rỉ máu.

Nếu không phải Cơ Vô Nguyệt đang ở bên cạnh thì hẳn thậm chí còn muốn ra tay đoạt lại đồng kim phiếu đó.

“Còn thiếu tám vạn lượng.” - La Phong đếm đồng kim phiếu trong tay, lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Lý Vân Hạo trầm xuống, nhìn chòng chọc vào La Phong, khàn giọng nói:

“Ta chỉ còn bấy nhiêu thôi.”

“Chỉ có bấy nhiêu mà tự xưng là thiên tài của ban Kim Dương, ta mà là nguoi thì chẳng dám bước chân ra khỏi cửa.” - Đồng kim phiếu trong tay La Phong run lên, ánh mắt khinh thường khiến Lý Vân Hạo suýt chút nữa thổ huyết.

Ánh mắt tà đạo của La Phong nhìn vào trường kiếm bên hông Lý Vân Hạo, chỗ chuôi kiếm mờ mờ có thể nhìn thấy ba chữ “Linh Vân kiếm”

Ánh mắt hơi sáng lên, ngón tay La Phong khẽ động, kiếm đã vào tay.

“Kiếm này nhìn qua không tồi, ta muốn nó. Coi như trả thay cho tám vạn lượng, nguoi có thể đi được rồi.” - La Phong dùng bộ dáng nguoi kiếm được lợi lớn để nhìn Lý Vân Hạo, phát phát tay nói.

“Kiếm này không thể đưa cho nguoi.” - Bội kiếm bị đoạt, ánh mắt của Lý Vân Hạo liền biến đổi, đưa tay muốn đoạt lại bội kiếm trong tay La Phong.

“Hừ!” - Mắt thấy Lý Vân Hạo sắp nắm được bội kiếm, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng hừ lạnh, Lý Vân Hạo chỉ thấy tay phải tê rần như bị điện giật, cả người lui về sau ba bước mới đứng vững được.

“Có sức chơi có sức chịu, giao tiền thì mới được lấy kiếm” - Cơ Vô Nguyệt khoanh tay, đứng chắn ngay trước người La Phong, lạnh nhạt nói.

Lý Vân Hạo nhìn thoáng qua Cơ Vô Nguyệt, lại nhìn La Phong đang đứng sau lưng Cơ Vô Nguyệt một chút, cơ thịt trên mặt co rút, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn La Phong.

“La Phong, ta đã nhớ kỹ nguoi.” - Nói xong, Lý Vân Hạo vung ống tay áo, nét mặt âm trầm, chạt vật rời khỏi Diễn Võ trường.

“Ha ha... La Phong, bình thường không nhìn ra được, nguoi trông vậy mà xấu xa quá, Linh Vân kiếm này chính là bội kiếm hàng thượng phẩm thuộc Phường Linh Kiếm của Thiên Dương thành. Dùng vân vân mới vừa chế tạo, chỉ có ba thanh, giá trị gần mười lăm vạn lượng, lại bị nguoi dùng tám vạn lượng lừa lấy rồi.” - Cơ Vô Nguyệt quay đầu nhìn La Phong cười tùm tùm nói.

“Giáo tập vừa rồi chẳng phải cũng giúp sức sao? Chúng ta cũng như nhau cả thôi...” - La Phong cười cười.

“Coong” một tiếng rút Linh Vân kiếm ra.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, trong nháy mắt, tuyết quang lóe sáng, kiếm quang sáng loáng như tuyết bay trong gió, mọi người mở to hai mắt rung động, khí độ sắc bén của mũi kiếm khiến không khí xung quanh lạnh thêm vài phần.

“Kiếm tốt!” - La Phong cảm thán.

“La Phong, Linh Vân kiếm này có thể bán lại cho ta được không?” - Băng Nhược Lam đứng bên cạnh từ đầu tới cuối không nói gì bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt dừng trên Linh Vân kiếm trong tay La Phong.

“Leng keng”

La Phong tra lại kiếm vào vỏ, trầm ngâm một chút rồi đưa kiếm cho Băng Nhược Lam nói:

“Như vậy, ta sẽ lấy tám vạn lượng ngân phiếu, ban trường cô đưa cho giáo tập mười vạn lượng, chuôi Linh Vân kiếm này sẽ là của cô. Giáo tập thấy thế nào?”

La Phong không tu luyện kiếm pháp, hơn nữa so với kiếm pháp mà nữ nhi hay làm đáng thì hẳn thích sự bá đạo của đao pháp hơn.

“Ta không có ý kiến.” - Cơ Vô Nguyệt gật đầu. Vốn dĩ nàng chỉ không ngờ đến La Phong sẽ thắng, mười vạn lượng bạc này chỉ là khoảng tiền ngoài ý muốn mà thôi.

“Như vậy không phải là nguoi sẽ chịu thiệt sao?” - Băng Nhược Lam nhìn La Phong, nhú mày ra vẻ lưỡng lự.

Linh Vân kiếm là do La Phong lấy được từ trong tay của Lý Vân Hạo, lẽ ra nên thuộc về La Phong.

La Phong đề nghị như vậy, vô tình để cho nàng không tốn công mà vẫn kiếm được mấy vạn lượng bạc.

“Thật ra ta cũng không cần kiếm, cô tu luyện Lưu Vân kiếm pháp, mà Linh Vân kiếm này lại thích hợp để cô sử dụng.” - La Phong một tay cầm Linh Vân kiếm kín đáo đưa cho Băng Nhược Lam, giọng nói chân thành đáng tin.

Nhìn hai người cáo từ, La Phong nhanh chân rời khỏi Diễn Võ trường.

La Phong rời đi, Cơ Vô Nguyệt quay đầu nhìn về phía Băng Nhược Lam, thần sắc trở nên nghiêm túc:

“Nhược Lam, Hồ Khiếu Quyền của ngươi đã đạt tới tam trọng rồi?”

“Vâng.” Băng Nhược Lam mừng rỡ, thu hồi ánh mắt đang nhìn Linh Vân kiếm trong tay, nói: “Lúc đầu chỉ có thể dừng lại ở nhị trọng, nhờ La Phong chỉ điểm, ta mới bước chân vào tam trọng. Chẳng qua Hồ Khiếu Quyền của ta vừa mới đạt tới tam trọng, còn lâu mới đạt được cảnh giới hoàn hảo như La Phong.”

Trong mắt Băng Nhược Lam lóe lên một tia xấu hổ.

“Quả nhiên là vậy.” Cơ Vô Nguyệt gật đầu, thấy Băng Nhược Lam có chút mất mát, bèn khuyên giải, an ủi:

“Nhã Lam, ngươi không cần phải ủ rũ. La Phong tuổi trẻ tài cao, tư chất của hắn bây giờ đã có thể cùng với thiên tài chân chính của nội viện tranh đua cao thấp. Thiên tài hoàn toàn không phải là thứ mà chúng ta có thể hiểu được...”

Cơ Vô Nguyệt thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai của Băng Nhược Lam nói:

“Tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, ta muốn nói với ngươi một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Chỉ còn một tháng nữa là tới giải đấu lớn Sấm Vượng. Để nâng cao thực lực của học viên, mười người Sấm Vượng của giải đấu Sấm Vượng năm nay sẽ lấy được phần thưởng cực kỳ phong phú, trong đó thậm chí còn có tuyệt phẩm võ học hoàng cấp. Ban chúng ta hiện tại chỉ có ngươi là có hi vọng vào được mười vị trí đầu, ta mong rằng, trước thời hạn này ngươi có thể đem Hồ Khiếu Quyền tu luyện tới cảnh giới đại thành, như vậy chúng ta mới có hy vọng.”

“Tuyệt phẩm võ học hoàng cấp.” Băng Nhược Lam sợ hãi, chột lác đầu nói: “Trong vòng một tháng luyện Hồ Khiếu Quyền tới đại thành... Ta sợ rằng không được.”

Hồ Khiếu Quyền tăng sau khó tu luyện hơn tăng trước, nếu không có La Phong chỉ điểm, nàng hiện tại chỉ có thể dừng lại ở nhị trọng, muốn trong vòng một tháng tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tứ trọng, căn bản là không có khả năng.

“Nếu là lúc trước thì rõ ràng là không có khả năng, nhưng bây giờ lại khác.” Cơ Vô Nguyệt cười nói: “Hồ Khiếu Quyền của La Phong dù mới đạt tới tam trọng, nhưng chiêu thức đã hoàn hảo, thậm chí còn vượt cả ta, hẳn là thiên tài về sau, đối với năng lực lĩnh ngộ võ học của hắn, người thường không thể tưởng tượng được. Nếu có hắn trợ giúp, ngươi mới có thể tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tứ trọng trong vòng một tháng được.”

“La Phong...” - Ánh mắt của Băng Nhược Lam run lên, nhớ lại hình ảnh sừng sững trên võ đài kia, bóng hình kiên định ấy như muốn chọc thủng bầu trời, mím chặt đôi môi đỏ mọng, con ngươi màu ngọc bích hiện ra vẻ bối rối.

“Tám vạn lượng, ba năm tiền lương của ta cộng lại cũng không nhiều như vậy.”

La Phong rời khỏi Diễn Võ trường, vỗ vào lồng ngực, nhếch miệng lên một cái, không che giấu ý cười trên mặt.

Hiện tại, hắn cần phải tăng thực lực nhanh một chút, mà lại đang thiếu tiền.

Nào ngờ, vừa đúng lúc nhặt được tiền từ trên trời rơi xuống, sự vui mừng trong lòng khó có thể tưởng tượng được, bước chân so với lúc đi bộ bình thường có phần nhẹ bẫng đi vài phần.

“Lâm Tiêu Tiêu bây giờ đã là Mạch Luân tứ trọng, tu vi Cường Nhu Cảnh trung kỳ, có sự hỗ trợ của Đoan Mộc Ngọc, sẽ tiến vào nội viện rất nhanh, ta cũng phải tranh thủ thời gian tu luyện, tranh thủ tiến vào nội viện sớm ngày nào tốt ngày đó.” - Nghĩ đến Lâm Tiêu Tiêu, trong lòng La Phong càng dâng lên cảm giác nóng nực, quyết định dùng số tiền này đi mua linh dược hỗ trợ cho việc tu luyện.

Sau khi quyết định, La Phong lập tức lên đường tới Thanh Phong trấn, thị trấn gần học viện Từ Dương nhất.

Thanh Phong trấn nằm kề bên dãy núi Xích Luyện, là lân cận của học viện Từ Dương, võ giả vắng lại rất nhiều, trông cũng có vẻ phồn vinh.

La Phong đến thị trấn, trực tiếp tìm tới tiệm thuốc lớn nhất trấn là Dược Đình Hiền.

Dược Đình Hiền nằm ở con phố phồn vinh nhất của thị trấn, mặt tiền cửa hiệu dù không lớn, cơ sở vật chất cũng vô cùng đơn giản nhưng luận về tài lực là số một ở Thanh Phong trấn này.

Thế giới này là một thế giới tôn sùng cường giả, võ giả chính là người có nhiều tiền nhất.

Mà tiền của võ giả hơn phân nửa đều phải tiêu tốn cho việc mua linh dược hỗ trợ cho tu luyện, vung tiền như rác cũng sẽ không hề mất ủa mày chau một chút nào, tiền hết thì có thể kiếm lại được, nhưng tu vi thì có liên quan rất lớn đến tính mạng.

La Phong đang muốn đi vào Dược Đình Hiền thì có hai bóng người vừa tới bên cạnh, cũng muốn vào trong.

“Học viện ngoại viện của Từ Dương?” - Ba người cùng dừng lại, hai người nhìn thoáng qua bộ đồng phục trên người La Phong, không khỏi giễu cợt.

“Lại còn là học viên của ban Ngân Nguyệt. Người đi lộn chỗ rồi. Nơi này là Dược Đình Hiền, bên trong chỉ có linh dược trân quý, tiền trên người người sợ rằng không đủ để mua dù chỉ là một món.”

La Phong nhún nhẹ hàng chân mày.

“Người của học viện Vạn La...”

Lưu Văn Lĩnh có bốn học viện lớn, ngoại trừ học viện Từ Dương còn có ba học viện lớn khác là Vạn La, Thiên Lam, Phi Tuyết.

Hai người trước mặt chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, bên hông đeo bội kiếm, trên người mặc áo dài màu xanh lam, phía sau có một hình thêu thái cực, khí huyết trầm mạnh, đều là tu vi Mạch Luân tứ trọng Cường Nhu Cảnh, chắc là học viên ngoại viện thuộc ban Thiên Tài của Vạn La.

Học viện Từ Dương và học viện Vạn La vẫn luôn có quan hệ không tốt cho lắm, La Phong cũng lười tính toán với đối phương, tiếp tục bước vào Dược Đình Hiền.

“Chà chà, đúng là không hiểu chuyện, chờ xem người mất mặt thế nào.” - Hai gã học viên Vạn La liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt khinh thường, vừa cười lạnh vừa đi vào trong.

Ba người bước vào tiệm thuốc, chuông quầy lập tức lộ về mặt cười tiến lên tiếp đón:

“Ba vị thiếu hiệp, cần ta giúp gì?”

“Ta cần một ít đan dược nuôi dưỡng khí huyết, rèn luyện thân thể.” - La Phong đang muốn trả lời thì gã học viên Vạn La bên cạnh lập tức cướp lời.

Chuông quầy là một người giỏi quan sát sắc mặt và giọng nói, vội vàng nói với La Phong:

“Thiếu hiệp, trước tiên xem thử bên này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đăng long bộ

Nung Thử Cao được làm từ dung dịch Kim Luân hàm với tinh huyết của Nỗ Thú, một tể thuốc hai ngàn lượng.

Thạch Phu Luyện Thể Hoàn được luyện chế từ Nham Luân Hồ Luân phiến và Kim Ngân đăng mà thành, một viên ba vạn năm trăm lượng.

Lộc Giao Nung Thân Đan được luyện chế từ hỏa sừng hươu và Thiết Nham hoa mà thành, một viên tám ngàn lượng.

Nhìn danh sách thuốc trên tấm ván, La Phong lắc đầu cười khổ.

Nghèo nàn sung túc, cũng thực không tồi.

Những thứ thuốc rèn luyện thân thể này, động một chút là hơn một ngàn lượng bạc, trước đây một tháng tiền lương của hắn cũng không đến hai trăm lượng, nhìn ăn nhìn xài một năm mới có thể mua được một viên, mà chất lượng còn kém xa cái loại này.

Nghĩ tới đây, La Phong có chút ước ao được như những đệ tử thế gia kia. Từ nhỏ đã có vô số đan dược rèn luyện thân thể, tiến bộ không nhanh mới là lạ.

Hai tên học viên Vạn La bên cạnh thấy biểu hiện của La Phong, vẻ khinh bỉ trong mắt càng tăng lên.

“Lý sư huynh, huynh muốn đan dược gì?” - Học viên Vạn La có dáng người mập lùn nhìn người bên cạnh hỏi.

“Ta đang trùng kích tứ trọng Cung Nhu Cảnh trung kỳ, cần đan dược phụ trợ, ta sẽ lấy ba viên Thạch Phủ Luyện Thể Hoàn này.” - Thiếu niên được gọi là Lý sư huynh chỉ chỉ vào Thạch Phủ Luyện Thể Hoàn trên tấm ván.

Tên học viên ục ịch kia chép chép miệng, ánh mắt tràn ngập vẻ hâm mộ nói:

“Thạch Phủ Luyện Thể Hoàn, ba ngàn năm trăm lượng một viên. Ba viên chính là một vạn năm trăm lượng. Lý sư huynh, huynh một khi ra tay quả nhiên hơn người. Ta chỉ có bốn ngàn lượng, chỉ có thể mua được hai tễ thuốc Nung Thể Cao.”

“Ha ha, đâu có. Mấy ngày trước ta và bọn Đoàn Sư Thụ đi rèn luyện ở dãy núi Xích Luyện, may mắn giết chết một con yêu sói mắt xanh, kiếm được chút tiền.” - Lý sư huynh ngoài miệng thì khiêm tốn nhưng trong giọng nói lại có chút tự đắc, hai mắt nhìn La Phong có vẻ vô cùng đắc ý.

La Phong làm như không thấy sự cố ý khoe khoang của hai người bọn họ, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn tấm gỗ, chọn loại đan dược mà mình cần.

Sáu tầng đầu tiên của Mạch Luân Cảnh còn được gọi là Nung Thể Cảnh, chủ yếu là rèn luyện gân cốt, dùng nguyên khí tắm bổ Mạch Luân, tăng cường khí huyết, hiện tại thứ mà La Phong cần cũng chính là Nung Thể đan dược.

Ánh mắt La Phong nhìn lên tấm ván gỗ một lần nữa, cuối cùng nhìn xuống dòng chữ Lộc Giao Nung Thân Đan phía dưới của tấm ván gỗ.

“Ta đã chậm hơn so với nhiều người rồi, hiện tại thiếu nhất chính là thời gian, phải tranh thủ thời gian. Chỉ cần mua Lộc Giao Nung Thân Đan này là được rồi.”

Lúc này, chuông quây đem gọi kỹ sư đan dược mà hai tên học viên Vạn La muốn rồi mang tới, thấy La Phong đang nhìn tên thuốc trên tấm ván, hỏi:

“Vị thiếu hiệp này cũng muốn đan dược rèn luyện thân thể sao?”

“Đúng.” La Phong gật đầu, đang định nói rằng mình muốn mua Lộc Giao Nung Thân Đan thì trong lòng khẽ động, thuận miệng hỏi: “Đan dược rèn luyện thân thể chỉ có những thứ này thôi sao?”

Chuông quây còn chưa mở lời, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng giễu cợt.

Hai tên học viên Vạn La nhìn La Phong, vẻ mặt cười cợt cùng cất giọng mỉa mai:

“Tiểu tử, nếu ngươi muốn mua loại Ngưng Nguyên Đan cấp thấp thì Dược Đình Hiên không có, ngươi nên đến chỗ khác đi.”

Chuông quây cũng nhú nhú mày, nhưng theo lễ nghĩa vẫn giải thích:

“Lúc đầu chỉ có những thứ này, nhưng gần đây chúng ta mới đẩy ra một loại đan dược rèn luyện thân thể, hiệu quả so với Lộc Giao Nung Thân Đan hiệu nghiệm hơn nhiều, chỉ là giá tiền...”

“Bao nhiêu tiền?” - La Phong không nhịn được phát phất tay.

Chuông quây có mắt nhìn người hơn hẳn người bình thường, thấy khí độ của La Phong, mắt liền hiếp lại, dựng thẳng ba đầu ngón tay:

“Ba vạn lượng một viên.”

Ba vạn lượng.

Hai tên học viên Vạn La đồng thời hít vào một hơi lạnh, hiển nhiên là bị giá tiền hù dọa.

Chuông quây giải thích:

“Giá cả tuy đắt nhưng rất đáng đồng tiền. Viên thuốc này có tên là Hồ Lực Bá Thể Đan, là dùng tinh huyết và cốt tủy của yêu thú nhị cấp Bá Văn hồ luyện thành, sau khi dùng có thể làm cho võ giả sở hữu sức mạnh của loài hồ. Là thượng phẩm của thượng phẩm.”

La Phong gật đầu:

“Chính là cái này, ta muốn hai viên.”

Hai viên.

Hai tên học viên Vạn La thầm giật mình, trừng lớn mắt nhìn La Phong:

“Hai viên Hồ Lực Bá Thể Đan, sáu chục ngàn lượng bạc. Chỉ dựa vào tên tiểu tử ngươi? Khoác lác.”

“Hai viên sáu chục ngàn lượng” - Chương quỳ cũng lấy làm sợ hãi, vội vàng báo ra giá cả.

La Phong gật đầu, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, lấy ra sáu tờ kim phiếu, đưa cho chương quỳ.

Chương quỳ rất nhanh liền đem đan dược ra giao tận tay.

La Phong cầm lấy đan dược, nhìn sang hai tên học viên Vạn La đang đứng sờ bên cạnh, nhẹ răng cười:

“Hai vị, mọi người cứ chậm rãi mà lựa chọn, ta có việc phải đi trước rồi.”

Nói xong, La Phong liền rời khỏi Dược Đình Hiên, để lại cho hai người kia một bóng lưng tiêu sái.

Hải học viên của Vạn La sắc mặt ửng đỏ, làm sao còn mặt mũi mà ở lại, cầm lấy thuốc của mình, mặt mũi xám xịt rồi khỏi Dược Đình Hiên.

Rời khỏi Dược Đình Hiên, La Phong không trực tiếp trở về học viện mà tìm một quán rượu, sang khoai ăn uống một trận.

Trong khoảng thời gian này, hán một mực ở trên đỉnh núi Tử Linh tu luyện, vừa mở miệng đã khiến mọi người phải giật mình khi một hơi quét sạch khẩu phần ăn của năm sáu người.

Đến khi La Phong trở lại học viện, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

La Phong chưa trở lại tiểu viện của mình mà là đi tới Diễn Võ đường.

Hắn đã mở ra ba đạo Mạch Luân, có tư cách đến Diễn Võ đường chọn một bộ võ học hoàng cấp hạ phẩm.

Hồ Khiếu Quyền tứ trọng phải phối hợp với tu luyện võ học khinh thân, La Phong chuẩn bị đi tìm một bộ võ học khinh thân phù hợp với bản thân.

Diễn Võ đường là trọng địa võ học của học viện, thu nạp các loại bí tịch võ học, có tất cả là ba tầng.

Tầng một là võ học cơ bản, để tự do cho mọi người có thể tùy ý xem.

Tầng hai là nơi thu nạp võ học hoàng cấp, học viên nội ngoại viện sau khi mở được ba đạo Mạch Luân mới có thể bước vào.

Tầng ba là nơi thu nạp võ học hoàng cấp trở lên, chỉ có học viên tinh anh chân chính của nội viện mới có tư cách bước vào.

Mạch Luân tam trọng của La Phong, thực lực Luyện Lực Cảnh trung kỳ chỉ có thể tiến vào tầng thứ hai. Đồng thời chỉ có thể mượn một bộ võ học hoàng cấp hạ phẩm để đọc. Chỉ khi trở thành học viên nội viện mới có thể tùy ý xem thêm võ học của tầng hai.

Tầng hai Diễn Võ đường, chỉ cần giương mắt nhìn đủ các loại võ học cũng khiến cho La Phong choáng váng rồi.

La Phong hít sâu một hơi, nhìn thấy khu vực võ học khinh thân, liền tỉ mỉ tìm.

Đạp Thủy quyết, có thể đề cao tốc độ tu luyện, tu luyện tới mức hoàn hảo có thể đạp sóng hành tẩu hơn trăm thước, độ khó thấp. Đăng cấp hoàng cấp hạ phẩm.

Tung Vân bộ, võ học khinh thân, tuy luyện tới mức hoàn hảo có thể đề khí bay lên 20m, có thể dạo bước trên mây, độ khó cao, cần ngộ tính nhất định. Đăng cấp hoàng cấp hạ phẩm.

Phi Yến công, tu luyện giả có thể đi vòng vèo trên không trung, đề cao độ linh hoạt của cơ thể đến mức cực đại, độ khó thông thường, cần có cơ thể mềm dẻo. Đăng cấp hoàng cấp hạ phẩm.

Lạc Diệp Phiêu Linh bộ, bộ pháp cận chiến, sau khi tu luyện có thể cùng với các võ giả cùng cấp đánh một trận mà không bại, độ khó thông thường. Đăng cấp hoàng cấp hạ phẩm.

...

Võ học khinh thân hoàng cấp hạ phẩm có chưa tới mười bản, La Phong nhìn xong phần giới thiệu trên bìa của cuốn bí tịch, chân mày dần dần nhíu lại.

Hồ Khiếu Quyền đệ tứ trọng “mãnh hổ hàng cốc”, cần cách mặt đất ba mươi mét mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, mà chút võ học khinh thân này cũng không được phù hợp cho lắm.

Cái thích hợp duy nhất là Tung Vân bộ, nhưng tu luyện đến mức hoàn hảo cũng chỉ đạt được hai mươi mét.

“Lẽ nào chỉ có thể chọn Tung Vân bộ?” - La Phong nhìn bí tịch trước mắt, không khỏi thở dài, trong lòng có chút ao ước được khởi đầu từ vị trí của một học viên ban Kim Dương.

Nếu như học viên của ban Kim Dương mở ra đạo Mạch Luân thứ ba liền có thể chọn một bộ võ học hoàng cấp trung phẩm, phạm vi chọn lựa chắc chắn là lớn hơn rất nhiều.

Ánh mắt nhìn quanh một hồi, La Phong đột nhiên chú ý tới giá sách phía dưới cùng có một quyển bí tịch cũ nát.

Quyển bí tịch này toàn bụi là bụi, hiển nhiên là đã lâu không có người chạm đến.

La Phong đem bí tịch cầm lên, vỗ vỗ lớp bụi trên mặt làm lộ ra hình ảnh đằng long đồ mang khí chất ngang ngược điên cuồng, bên cạnh hình ảnh rồng bay phượng múa viết ba chữ “Đằng Long bộ”.

Đằng Long bộ, võ học khinh thân, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có thể ngự khí hóa rồng, tối đa năm dòng long khí. Mỗi dòng long khí có thể đề cho tu luyện giả bay lên mười thước, bước vào không trung một bước tốc độ lại gia tăng gấp đôi. Phối hợp với nguyên khí, long khí có thể đã thương địch thủ, uy lực rất mạnh. Độ khó cực cao, cần năng lực linh ngộ và linh hồn lực cực mạnh. Phẩm cấp không

Trong mắt La Phong lóe lên tia sáng.

Đằng Long bộ này cũng quá mức bá đạo rồi.

Một dòng long khí có thể bay lên mười thước, tốc độ gia tăng gấp đôi. Nếu như đem Đằng Long bộ tu luyện tới tầng thứ năm, tốc độ liền có thể đạt được gấp năm lần, vọt lên 50m. Ước chừng gấp ba lần Tung Vân bộ.

Còn kinh khủng hơn nữa khi Đằng Long bộ có thể bước đi được trên không, rõ ràng là võ học khinh thân, còn có thể ngự khí đã thương người.

Theo như hiểu biết của La Phong, cho dù là võ học khinh thân thuộc hoàng cấp thượng phẩm cũng ít khi nào làm được việc bước đi trên không chứ đừng nói chi đến ngự khí đã thương người.

“Không có phẩm cấp? Đây là ý gì, lẽ nào là bất cứ ai cũng có thể tu luyện?” - La Phong nhìn ba chữ “Phẩm cấp không” trên tờ bìa, không khỏi kinh ngạc.

Một cuốn võ học lợi hại như vậy tạo sao lại bị bỏ quên ở dưới tầng cuối cùng, không ai để ý đến?

“Chẳng lẽ là yêu cầu rất cao, không ai có thể tu luyện được?” - La Phong nhìn xuống yêu cầu tu luyện Đằng Long bộ, lẳng lặng suy tư một chút, quyết định cuối cùng là tu luyện Đằng Long bộ.

La Phong dung hợp hai linh hồn của con người, trong cơ thể có mười tám đạo Mạch Luân, linh hồn lực có thể nói là yêu nghiệt. Hơn nữa, năng lực linh ngộ của hắn cũng không phải tầm thường. Từ mọi phương diện của Đằng Long bộ này mà nói đều vô cùng thích hợp để bản thân hắn tu luyện.

Sau khi đưa ra quyết định, La Phong lấy bí tịch đi tới Diễn Võ đường ghi danh vào chỗ đăng ký.

“Ồ, ngươi muốn tu luyện Đằng Long bộ.” - Phụ trách ghi danh là một giáo tập trung niên, hắn thấy La Phong lấy ra bí kiếp Đằng Long bộ, liền ra vẻ kinh hãi.

“Không thể tu luyện sao?” - La Phong không khỏi nhíu mày một cái.

Vất vả lắm mới tìm thấy một bộ võ học khinh thân thích hợp để bản thân tu luyện, nếu không thể tu luyện thì không xong rồi.

“Không phải.” Giáo tập trung niên lắc đầu, cau mày nói: “Đằng Long bộ này không có phẩm cấp, bất luận học viên nào cũng có thể mượn đọc. Nhưng ta không khuyến khích ngươi chọn bộ võ học này. Đằng Long bộ này là do mười năm trước viện trưởng ngẫu nhiên lấy được từ sâu trong dãy núi Xích Long. Mười mấy năm qua, chỉ có một người tu luyện tới cảnh giới của tầng thứ nhất, độ khó không thể dùng hai chữ tầm thường để so sánh. Cho nên mới ghi là không có phẩm cấp. Ta khuyên ngươi nên chọn một trong những bộ võ học khác. Để không uổng phí phần lớn thời gian của ngươi.”

Diễn Võ đường lúc này có không ít người, thấy võ kỹ Đằng Long bộ trong tay La Phong, rất nhiều người trên mặt đều lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Người này vậy mà muốn tu luyện Đằng Long bộ. Thực sự là lòng tham không đáy. Lẽ nào hắn không biết bộ võ học này chưa từng có người nào tu luyện thành công sao?”

“Có thể tự cho mình là thiên tài sao?”

“Thiên tài? Tên học viên không ra gì của ban Ngân Nguyệt này thì được coi là thiên tài cái gì. Khoảng thời gian trước, Đoan Mộc Ngọc, người được xưng là thiên tài trẻ tuổi nhất tiến vào nội viện đã từng khiêu chiến qua Đằng Long bộ, cuối cùng chẳng phải là chán nản đem võ kỹ trả lại sao? Mười năm qua, bao nhiêu thiên tài kinh tài tuyệt diễm từng khiêu chiến qua Đằng Long bộ này, chưa có người nào từng tu luyện thành công cả, chỉ bằng một tên học viên của ban Ngân Nguyệt cũng muốn tu luyện thành công? Quá là buồn cười.”

“Chẳng qua, người này cũng quá không biết tự lượng sức mình rồi.”

Bên cạnh truyền đến từng giọng nói khinh thường, La Phong cười nhạt trong lòng, mặt không đổi sắc, nói với giáo tập phụ trách khi danh:

“Đa tạ giáo tập đã có ý tốt, ta biết Đằng Long bộ này rất khó tu luyện, chẳng qua ta rất có lòng tin mà thôi.”

Giáo tập trung niên lắc đầu, hắn ở học viện này đã mấy chục năm, gặp qua rất nhiều thiên tài khiêu chiến Đằng Long bộ, lúc ban đầu đều là tràn đầy tự

tin, cuối cùng đều chán nản bỏ cuộc.

Quên đi, coi như đây là một bài học để hẳn biết được như thế nào gọi là biết khó mà lui.

Nghĩ tới đây, giáo tập trung niên thờ hắt ra, dặn dò:

“Người nên biết quy củ của học viện, chưa được phép, không được tự mình truyền thụ võ học, bằng không sẽ bị phạt nặng. Mặc khác, trong một tháng phải đem võ kỹ trả lại.”

La Phong gật đầu.

Giáo tập trung niên lúc này mới đem phong ấn trên cuốn võ kỹ mở ra, bắt La Phong ghi họ tên, lớp học và tu vi.

La Phong lấy võ kỹ Đàng Long bộ, rời khỏi Diễn Võ đường trong tràng cười châm chọc của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đệ nhất yêu nghiệt

Từ trong Diễn Võ đường đi ra, La Phong lập tức chuẩn bị đi núi Tử Linh để tu luyện. Đi được nửa đường, La Phong dừng chân lại, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía trước. Trước mặt hai đạo thân ảnh một nam một nữ đang đi tới.

Người thiếu niên mặc đồng phục nội viện áo dài trắng một bên tím, mày kiếm cùng đôi mắt sáng ngời, thân hình thẳng tắp, trong tay cầm một cái quạt xếp, tỏ ra phong lưu hào phóng. La Phong biết người thiếu niên này, chính là người mười bốn tuổi đã vào được nội viện, được mọi người gọi là thiếu niên thiên tài trẻ tuổi nhất Đoàn Mộc Ngọc!

Thiếu nữ yếu điệu sánh vai đi cùng Đoàn Mộc Ngọc, chính là Lâm Tiêu Tiêu. Lâm Tiêu Tiêu cũng chú ý tới La Phong, nụ cười trên môi trong nháy mắt liền biến mất, ánh sáng trong đôi mắt lạnh thấu xương. Lâm Huy mặc dù cứu được tính mạng, nhưng lại trở thành một phế nhân, bởi vì ở trong trận quyết đấu đã uống cấm dược, đã bị học viện gạch tên. Món nợ này, Lâm Tiêu Tiêu tự nhiên sẽ tính trên đầu La Phong. Ba người khoảng cách gần hơn, Đoàn Mộc Ngọc đi qua bên người La Phong, đột nhiên ngừng lại.

Nhìn La Phong một cái, Đoàn Mộc Ngọc khẽ cúi đầu nói:

“Ta biết ngươi, ngươi chính là tên hôm trước ở trên lôi đài lấy thực lực Luyện Lực Cảnh trung kỳ đánh bại Lâm Huy của ban Ngân Nguyệt, học viên La Phong.”

La Phong không biết đối phương có dụng ý gì, chỉ yên lặng không nói. Đoàn Mộc Ngọc tay cầm quạt xếp, đứng chấp tay, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn La Phong nói:

“Người không tệ. Sau này đi theo ta, ta sẽ cho người đưa người một vạn lượng bạc, coi như là tài nguyên để người tu luyện.”

“Công tử!” - Lâm Tiêu Tiêu mắt hạnh tròn tròn, rõ ràng vô cùng kinh ngạc. Nàng ta không hề nghĩ tới Đoàn Mộc Ngọc vậy mà lại coi trọng La Phong! Nếu như La Phong thật sự phục tùng đi theo lấy lòng Đoàn Mộc Ngọc, như vậy về sau nàng ta sẽ không thể dễ dàng mà báo thù cho Lâm Huy được nữa.

“Làm sao, ngươi có ý kiến gì?” - Đoàn Mộc Ngọc nhướn mày một cái, ánh mắt quét qua Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu ánh mắt khẽ run lên, Đoàn Mộc Ngọc từ trước đến giờ nói sao làm vậy.

“Tiêu Tiêu sao dám không vâng lời công tử chứ.” - Không muốn chỉ vì chuyện này mà đắc tội với Đoàn Mộc Ngọc, Lâm Tiêu Tiêu vội vàng lắc đầu một cái, khuôn mặt nở nụ cười lấy lòng.

“Tiện nhân này!” La Phong đứng ở bên cạnh, nhìn Lâm Tiêu Tiêu đang nịnh nọt mặt mũi xấu xí của Đoàn Mộc Ngọc, trong lòng cười nhạt không dứt. Ánh mắt dời qua, La Phong trực tiếp nhìn thẳng Đoàn Mộc Ngọc lạnh nhạt nói: “Đoàn Mộc công tử, La Phong ta mặc dù ham vật chất, nhưng so với được người khác cho, ta càng thích tự mình kiếm được. Một vạn lượng của người, ta e là mình vô phúc hưởng thụ.”

Hử?

Đoàn Mộc Ngọc lông mày nhướn lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía La Phong uy hiếp:

“Người đây là cự tuyệt ta?”

“Hình như là như vậy.” - La Phong cũng không nhượng bộ, ánh mắt như không hề để tâm.

Ánh mắt Đoan Mộc Ngọc hơi lạnh lại, một phần khí tức lạnh thấu xương từ trên người hắt phát ra. Từ trước đến nay chưa từng có người nào dám can đảm cự tuyệt hẳn! Ánh mắt rơi xuống trên quyển võ kỹ Đằng Long bộ trong tay La Phong, khóe miệng Đoan Mộc Ngọc khẽ hiện ra một tia cười lạnh:

“Đằng Long bộ? Hừ, Chỉ dựa vào phế vật như ngươi cũng muốn học Đằng Long bộ? Xem ra ta nhìn lầm ngươi rồi, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tên phế vật không biết tốt xấu mà thôi!”

“Phế vật!” - Ánh mắt La Phong lạnh lại.

Đoan Mộc Ngọc liếc La Phong một cái, kiêu ngạo lạnh lùng nói:

“Xem ra ngươi không phục? Bây giờ ta nói cho ngươi biết, trừ khi ngươi quỳ xuống dập đầu trước ta ba cái, bằng không ngươi vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tiến vào nội viện!”

“Thật không?” La Phong tức giận nhưng trái lại cười, hít sâu một hơi, nhìn Đoan Mộc Ngọc thách thức: “Vậy ta cũng nói cho ngươi biết, ta không những trong ba tháng có thể vào được nội viện mà còn tu luyện thành công Đằng Long bộ mà ngươi chưa từng luyện thành!”

Tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, La Phong cười lạnh một tiếng, sai bước rồi đi. Ánh mắt Đoan Mộc Ngọc trở nên u ám, nhìn bóng lưng La Phong đã đi xa, quạt xếp trong tay phát ra âm thanh cọt két cọt két như bị bóp chặt.

“Pằng”

Quạt xếp đột nhiên gãy, Đoan Mộc Ngọc cười lạnh nói:

“Tốt! Tốt! Tốt! Ta sẽ đợi ngươi ba tháng! Sau ba tháng, ta sẽ khiến ngươi giống như một con chó phải quỳ dưới chân ta cầu cứu!”

Nhìn Đoan Mộc Ngọc tức giận, Lâm Tiêu Tiêu ở bên cạnh đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lóe lên một tia vui mừng. Lâm Tiêu Tiêu rất rõ thế lực của Đoan Mộc Ngọc, bởi vì đại bá của Đoan Mộc Hi là trưởng lão ngoại môn của Thiên Kiếm Điện, thậm chí rất nhiều học viên nội môn đều xu nịnh Đoan Mộc Ngọc! Huống chi bản thân Đoan Mộc Ngọc cũng đã là thiên tài tu luyện, gần mười lăm tuổi, đã là Mạch Luân ngũ trọng, cao thủ Thiết Cốt Cảnh trung kỳ!

La Phong cự tuyệt Đoan Mộc Ngọc, đây thực sự là tự tìm đường chết!

La Phong ra khỏi học viện, đang chuẩn bị đến vách đá núi Từ Linh tu luyện, chưa đi được mấy bước, sau lưng đột nhiên có người gọi tên hắn.

“La Phong! Đợi một chút!”

La Phong quay đầu, thấy một thiếu niên lưng đeo trường kiếm, thân hình có chút mập mạp.

“Lý Nguyên, có chuyện gì không?” - La Phong nhận ra người đến là Lý Nguyên cùng ban, vừa mở ra Mạch Luân tam trọng không lâu, thực lực ở ban Ngân Nguyệt cũng là ở dưới cùng, trước đây quan hệ của hai người vẫn có thể coi là không tồi.

Lý Nguyên thở hắt hắt chạy tới, ánh mắt có chút ngượng mọ nhìn La Phong. Trước đây thực lực của hai người ngang nhau, từ ngày La Phong một kích đánh bại Lâm Huy thực lực đứng trong hạng hai mươi của ban, tiếng tăm vang dội, mang ra so sánh thật sự là một người trên trời, một người dưới đất. Hít một hơi thật sâu, lúc này Lý Nguyên mới thở hắt hắt nói:

“La Phong, hôm qua ngươi đi đâu vậy?”

“Ta có chút việc, đi đến Thanh Phong trấn một chuyến.”

Lý Nguyên tròn to đôi mắt tí hí, bộ dạng ôm đầu đau lòng:

“Ngươi thật là biết chọn thời điểm!”

La Phong cau mày:

“Rốt cuộc là có chuyện gì, nếu không nói ta đi đây.”

Lý Nguyên nhìn La Phong thật sự muốn rời đi, liền kéo La Phong lại:

“Ta tìm ngươi tất nhiên là có chuyện! Ban trưởng mỹ nhân ngươi có biết không?”

“Băng Nhược Lam?”

Lý Nguyên gật gật đầu, mặt đầy si mê:

“Hi hi, hôm qua ta nhìn thấy mỹ nhân đứng ngoài sân nhỏ tiểu viện của ngươi cả một ngày! Hình như là đợi ngươi.”

Băng Nhược Lam tìm ta?

Ánh mắt La Phong hồ nghi:

“Cô ấy tìm ta làm gì?”

“Làm sao ta biết được, ta cũng chỉ là núp ở phía xa xa len lén nhìn. . .”

Lý Nguyên nói được một nửa, tự biết mình lỡ lời, vội vàng ngừng lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

“Dù sao, ta cũng là lần đầu nhìn thấy ban trưởng mỹ nhân bộ dạng lo lắng, nàng tìm ngươi nhất định là có chuyện gấp!”

“Ta biết rồi.” La Phong gật gù đầu, xoay người đi về núi Tử Linh. Lý Nguyên nóng nảy, xông lên ngăn La Phong lại: “Ngươi hình như một chút hứng thú cũng không có?”

“Tại sao ta phải cảm thấy hứng thú, ta bây giờ rất bận.”

“Rất bận?”

Khóe miệng Lý Nguyên giật giật một cái, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, dậm chân nói:

“Trời ơi! Đây chính là Băng Nhược Lam! Ngoại viện tam đại mỹ nhân, “ngọc chân tiên tử” Băng Nhược Lam! Ngươi lại nói là không có hứng thú! Rất bận!”

La Phong lười dây dưa, cất bước rời đi. Lý Nguyên thấy La Phong đi xa, lắc đầu dậm chân, vẻ mặt thương tiếc, quát lên:

“Ngươi đúng là phí của trời! Có hiểu hay không! Phí của trời! Tại sao Lý Nguyên ta lại không có cơ hội như vậy! Học viên nữ trong lớp đều không thèm nhìn thẳng ta. . .”

La Phong dừng chân một chút, quay đầu nói:

“Còn không phải rất rõ ràng sao, bởi vì thực lực của ngươi quá thấp!”

Lý Nguyên thân thể cứng đờ, nhìn bóng lưng La Phong đã đi xa, nhất thời nói không nên lời.

La Phong đến vách đá nứt Tử Linh, đối mặt với hải vân mờ mịt, ngồi xếp bằng. Đem hộp gỗ đàn đựng Hồ Lực Bá Thể Đan lấy ra, vừa mở ra, hương được (*) nhàn nhạt lập tức tràn ngập toàn bộ vách đá. Trong hộp gỗ đàn đựng hai viên đan được lớn chừng ngón tay. Đan được có màu đỏ thẫm, bên ngoài bề mặt có họa thiêu vân văn ti mĩ, linh quang chớp động (*), La Phong đề gần mũi, ngửi một cái.

“Àm ăm”

Một cỗ khí tức nóng hừng hực xông thẳng vào phế phủ (*), trong cơ thể sáu đạo mạch luân mở ra, tựa như bị hiệu được (*) dẫn dắt, nhiệt lực nho nhỏ tỏa ra.

“Hiệu được thật là bá đạo, không hổ là dùng yêu thú cấp hai Bá Vân hổ làm dược liệu luyện chế linh đan!” Ánh mắt La Phong vui mừng, nhìn hai viên Hồ Lực Bá Thể Đan, trầm ngâm: “Một viên Hồ Lực Bá Thể Đan ta có thể tu luyện mười ngày! Bây giờ cảnh giới của ta vững chắc ở tứ trọng Luyện Lực Cảnh trung kỳ, mơ hồ có dấu hiệu đột phá, uống hai viên Hồ Lực Bá Thể Đan, hẳn có thể một mạch bước vào tứ trọng Cường Nhu Cảnh! Đến lúc đó có thể mở ra mạch luân trong phế phủ, bồi bổ da thịt toàn thân, luyện da thịt thành đồng, không biết thực lực sẽ tăng đến trình độ nào!”

Ánh mắt La Phong mong đợi, lập tức uống một viên Hồ Lực Bá Thể Đan.

“Rống”

Đan được vào trong bụng, La Phong chỉ cảm thấy trong bụng phát sinh một cỗ nhiệt lực không lồ, đầu đá lung tung, sáu đạo Mạch Luân mở ra, tựa như mặt trời sáng rực, hơi nóng kinh khủng tỏa ra! Da thịt tứ chi bách hài (*) không chỗ nào không run rẩy, thậm chí mơ hồ có tiếng hồ gầm từ trong cơ thể truyền ra!

“Bảo Quyền!” - La Phong từ dưới đất nhảy lên, như con hổ hung dữ nhảy qua vách núi, một quyền xông thẳng ra! Hồ hồ sanh phong (*), toàn bộ không khí ở vách đá dường như đều bị một quyền này làm nổ tung. Trong núi không biết ngày tháng, đảo mắt mười ngày đã trôi qua.

“Rầm rầm rầm”

Hải vân ngoài vách đá vẫn như cũ như thiên quân vạn mã không ngừng cuộn cuộn, đỉnh vách đá như nanh sói hung ác, La Phong đề khí ngưng thần, nặng nề thuyên chuyển, hai nắm tay không ngừng khua khua. Đi đôi với quyền ảnh đầy trời, âm thanh kịch liệt như sấm chớp ngày hè liên miên bất tận, trong

đó trộn lẫn cả âm thanh hồ gầm.

Thân ảnh La Phong như một con Lâm Uyên mãnh hổ, cả người tỏa ra một loại khí thế bá đạo thiên hạ duy ngã độc tôn, thậm chí đỉnh núi hiểm ác thẳng tới trời cao, ở trước mặt hắn cũng phải thấp hơn mấy phần!

Đánh xong ba thức Hồ Khiếu Quyền, thân hình La Phong đột nhiên ngừng một lát, trong đôi mắt nửa hở nửa khép bộc phát ra từng đạo tinh quang, phá vỡ hư không!

Ha Ha....

Da thịt như bề mặt cái trống, cuộn cuộn không ngừng, bốn mươi tám ngàn vạn lỗ chân lông tất cả đều nở ra, từng đạo khí lưu ở trong phun ra, giống như mũi tên, đem áo choàng dài màu trắng trên người hắn thổi phồng lên!

“Dưới da sinh ra mô! Mạch Luân tứ trọng Cương Nhu cảnh!” - Tinh quang trong mắt La Phong chợt lóe rồi biến mất, trong ánh mắt lộ rõ vẻ vui mừng. La Phong vốn cho là bản thân muốn đột phá Mạch Luân tứ trọng, ít nhất phải mất nửa tháng, không nghĩ tới chỉ tầm mười ngày đã thành công. So với trong tưởng tượng còn thuận lợi hơn.

“Xem ra ta đã đánh giá thấp tiềm lực của bản thân.” - La Phong cười cười, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Võ giả tầm thường phải từ Luyện Lực Cảnh trung kỳ bước vào Cương Nhu Cảnh, muốn như vậy phải mất tầm năm ba tháng, thậm chí có thể còn dài hơn. Bản thân lại chỉ mất tầm mười ngày đã đột phá! La Phong đoán chừng, cho dù là Đoan Mộc Ngọc cũng vĩnh viễn không bằng hắn. Dẫu sao, trong cơ thể hắn, có tới mười tám đạo Mạch Luân! Thiên hạ chỉ có một!

Ánh mắt chợt lóe, La Phong từ bên cạnh tìm thấy một miếng nham thạch sắc nhọn, mở vạt áo ra, rên lên một tiếng, dùng lực đâm vào bụng.

“Roạt xoạt”

Nham thạch đâm vào da, giống như là đâm vào sắt thép, trực tiếp vỡ nát, mà vùng bụng không hề có một chút dấu vết nào! La Phong trong mắt liền lộ ra vui mừng.

“Mạch Luân Cảnh tứ trọng Cương Nhu Cảnh, nguyên khí đi vào phế phủ, da thịt ngưng tụ, dưới da sinh ra mô, sức lực và thể chất đều tăng lên cực lớn. Nếu như đạt đến tột cùng Cương Nhu Cảnh thì da như gỗ đá, đao kiếm binh thường khó chém bị thương! Rất tốt!”

La Phong vui mừng gầm lên một tiếng, âm thanh mười phần khí lực, truyền ra mấy dặm mà không tan!

“Không biết thực lực hiện tại của hắn đạt tới bao nhiêu rồi.” - La Phong cảm nhận được trong thân thể cuộn cuộn sức lực không ngừng, đến trước mặt vách đá dựng đứng bên cạnh.

“Nổ hồ xuất động!” - La Phong ánh mắt xoẹt ra tinh quang, một tiếng gầm nhẹ, hữu quyền (*) mang theo ác phong một kích xuất ra.

“Ầm ầm”

Đất rung núi chuyển, La Phong thu quyền, trên vách núi dựng đứng xuất hiện một khối to nhỏ như nhà bị phá vỡ, đá vụn thậm chí hóa thành phấn vụn, theo gió mà tan.

“Sức mạnh của một quyền này sợ rằng vượt qua vạn cân!” - La Phong cũng bị uy lực của một quyền này làm sợ hết hồn, cho dù võ giả Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, sức mạnh cũng chỉ có sáu bảy trăm cân, bản thân trực tiếp vượt qua vạn cân!

“Yêu nghiệt!” - La Phong run sợ chốc lát, tự cười đánh giá sức mạnh của bản thân.

Nghĩ một chút, La Phong suy đoán nguyên nhân hắn có sức mạnh lớn như vậy, trừ thiên phú dị bẩm mười tám đạo mạch luân, Hồ Lực Bá Thể Đan cũng phát huy tác dụng rất lớn.

Bá Vân Hồ là yêu thú cấp hai cao cấp, thực lực có thể so với võ giả Mạch Luân Cảnh lục trọng, bỏ nhào xuống dưới, một tòa núi nhỏ cũng có thể đổ xuống. Bản thân dùng Hồ Lực Bá Thể Đan, nhiễm một tia hồ lực của Bá Vân Hồ, lúc này mới có sức mạnh kinh khủng như vậy!

La Phong tu luyện hết một ngày, cả người đầy mồ hôi, nhưng hắn một chút cũng không quan tâm, trực tiếp đem võ kỹ Đằng Long bộ lấy ra ngoài.

“Có thể bắt đầu tu luyện Đằng Long bộ rồi...”

***

(*) Hương dược: mùi thuốc.

(*) Linh quang chớp động: quang sáng lấp lánh.

(*) Phế phủ: phổi.

(*) Hiệu dược: tác dụng của thuốc.

(*) Tử chi bách hài: hiểu đơn giản là da thịt toàn thân.

(*) Hồ hồ sanh phong: uy lực mạnh mẽ tạo ra gió.

(*) hữu quyền: đánh quyền từ tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Sợ quá tiểu ra quần

“Ngũ tạng tàng ngũ khí, ngũ khí hóa ngũ long, ngũ long hiện thiên địa, bá hàng vạn giới gian!” - Mở bí kíp Đằng Long bộ ra, mấy hàng chữ đập vào mắt La Phong. Nét bút được viết bằng thiết bút ngân câu (*), làm cho người khác cảm thấy thần bí, mênh mông, cảm giác không thể cưỡng lại.

“Ngũ long hiện thiên địa, bá hàng vạn giới gian! Khẩu khí thật bá đạo!” - Trong lòng La Phong trấn động, không nhìn ra được chất liệu gỗ trên trang bìa, thừa thốt mấy hàng chữ, nhưng lại khiến cho người ta một loại cảm giác bề ngễ thiên hạ, khí thế duy ngã độc tôn.

“Trương truyền cuối cùng của thiên hạ, có Sơn Thần cao tám vạn tám ngàn trượng, phía trên có Thần Long cư ngụ, thọ cùng trời đất, bảo vệ cánh cửa của thiên địa, thực lực khó lường. Đằng Long bộ lại có liên quan với Thần Long, không biết lai lịch ra sao...” - La Phong nhìn mấy câu thơ, trong lòng có trực giác, Đằng Long bộ này cũng không phải chỉ là loại công pháp khinh thân đơn giản như vậy. Không nghĩ ra được, La Phong cũng không muốn nghĩ nữa. Bây giờ chủ yếu là đem Đằng Long bộ tu luyện thành công, gia tăng thực lực.

Mở bí kíp ra, một nhóm pháp quyết tu luyện lọt vào trong tầm mắt của La Phong.

“Dĩ thần ngũ tạng chi tinh, tinh phách hóa long, dĩ long ngự thân...”

Pháp quyết vô cùng khó hiểu, La Phong cũng lấy mười phần linh hội của bản thân để cố gắng, hấn định tâm lại, tinh thần toàn bộ cơ thể đầu đắm chìm trong bí kíp. Lật từng trang từng trang bí kíp, tâm ý không cách nào nói rõ dần dần hiện lên trong lòng La Phong. Hấn cảm giác bản thân mình giống như biến thành một ngũ thảo kim long (*), bề ngễ thiên hạ, tung hoành vạn giới...

Đội La Phong giật mình tỉnh lại đã là nửa đêm, trăng sáng sao thưa, toàn bộ núi Tử Linh hoàn toàn yên tĩnh.

“Thật là pháp quyết cao thâm! Khó trách mười năm gần đây không có ai tu luyện thành công.” - La Phong càng thần phục hơn, đáy lòng có một chút mừng rỡ. Tự mình có thể lĩnh ngộ ra được tâm ý ở trong pháp quyết, nói như vậy bản thân có đủ tư cách để tu luyện Đằng Long bộ! Trong lòng kích động không thôi, La Phong lập tức bắt đầu dựa theo pháp quyết tu luyện. Phương pháp tu luyện Đằng Long bộ hết sức kỳ quái, bắt buộc người tu luyện phải dùng linh hồn lực, đem Mạch Luân trong ngũ tạng biến hóa thành hình rồng. Mạch Luân của người tu luyện bình thường chỉ có một tinh khí hình tròn, muốn thay đổi tinh khí hình tròn này là chuyện không thể. Nhưng pháp quyết của Đằng Long bộ lại có thể làm được điều này, chẳng qua là phải có ngộ tính cực cao cùng với linh hồn lực mới có thể làm được. Trăng sáng giữa trời, La Phong ngồi xếp bằng đối mặt với hải vân.

Thở ra, hít vào...

Ý thức theo đó dần dần chìm xuống, rất nhanh La Phong liền tiến vào bên trong pháp quyết Đằng Long bộ, tất cả trạng thái tu luyện đều huyền diệu khó giải thích, bắt đầu dùng tinh thần khống chế, Mạch Luân Cảnh trong ngũ tạng mở ra, hóa thành hình rồng. Ước chừng qua một ngày, hai đạo Mạch Luân trong tỷ tạng từ từ lột xác hóa thành hình rồng, hai con dao long trong tỷ tạng cuộn cuộn không ngừng, như hải nạp bách xuyên (*) nuốt vào nhà ra nguyên khí.

Như vậy, La Phong Đằng Long bộ coi như là bước vào nhất trọng! Mặt trời mọc rồi lặn, bắt tri bắt giác đã sáu ngày trôi qua.

“Lộ bộ, kèn kẹt...”

Bóng người ngồi xếp bằng trên vách đá, trong cơ thể đột nhiên truyền ra âm thanh như tơ lụa rách ra, bay xuống như lá rụng trên người hấn, giống như bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, xoáy vào rồi bắn ra.

“Vèo”

Bóng người bỗng nhiên đứng lên, như tên bắn ra, thoáng một cái đã gần bốn mươi mét, lao ra khỏi vách đá! Mắt thấy sắp rơi vào hải vân mù mịt, dẫn đến kết cục tan xương nát thịt, mơ hồ có một tiếng rồng ngâm, dưới chân hấn đột nhiên xuất hiện một đạo khí lưu hình rồng, bước chân đạp hai lần liên tiếp, thân thể giống như là đại bàng tung cánh, vòng một cái, vũng vàng đáp trên vách đá.

“Đằng Long bộ nhị trọng, cuối cùng đã luyện thành.” - Thở dài một hơi, La Phong nhìn hải vân mờ mịt dưới vách đá, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Đằng Long bộ nhị trọng so với nhất trọng khó tu luyện hơn, La Phong mất hết sáu ngày mới tu luyện toàn vẹn được nhị trọng. Có điều, sáu ngày khổ tu

này, khiến tu vi La Phong càng thêm hoàn mỹ, cách tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ không còn xa nữa.

“Hôm nay nhảy một cái toàn lực, có thể đạt tới bốn mươi mét, nhiều gấp đôi so với miêu tả trên bí kíp, có lẽ đó là nguyên nhân linh hồn lực của mình lớn mạnh.” - La Phong nhớ lại cảm giác lúc nảy đạp mây mà lên, trong ánh mắt lộ ra vui mừng.

Trong cơ thể hần Mạch Luân gấp đôi người khác, vì vậy mặc dù chỉ tu luyện đến cảnh giới Đằng Long bộ nhị trọng, nhưng trong cơ thể lại có bốn đường tụ trần du long.

“Nên trở về rồi.” - La Phong phui phui y phục, một đám bụi bay lên, hần không khỏi cười khò. Cát bí kíp Đằng Long bộ đi, La Phong đi xuống chân núi. Trên đường xuống núi, La Phong nhất thời hứng khởi, vận khí lực, toàn lực chạy băng băng trong rừng.

“Soán soát...”

Bóng cây nhanh chóng lùi về phía sau, âm thanh gió rít gào thét ở bên tai La Phong, tốc độ gấp ba lần trước kia! Nhanh như gió. La Phong tự tin, cho dù là đem võ học hoàng cấp trung phẩm “Đằng Long bộ” tu luyện thành công, kinh công xếp hạng năm ở ngoại viện, được gọi là “Quý Ảnh” Lý Văn Hạo, tốc độ cũng kém hơn bản thân, càng có thể xác định Đằng Long bộ bất phạm.

“Có người?” - Đến giữa núi, La Phong đột nhiên dừng lại, ngăn cách một đám cây, tầm mắt sắc bén dò xét trước mặt. Rừng núi trước mặt, ba thiếu niên đang từ trong lùm cây đi ra, tầm mắt nhìn tứ phía, tựa hồ như đang tìm cái gì.

“Lý sư huynh, tiểu tử thúy La Phong kia khẳng định còn ở bên trong núi Tử Linh!”

Một thiếu niên dáng người nghiêng nghiêng gật gật đầu:

“Sáu ngày trước chính mắt ta nhìn thấy hắn ở trong núi Tử Linh, mấy ngày nay ta luôn canh ở dưới chân núi, không hề nhìn thấy hắn xuống núi, chắc chắn hắn vẫn còn ở bên trong!”

Lý Văn Hạo từ trong bóng cây tối đi ra, sắc mặt lạnh lùng, trong đôi mắt lóe lên thù hận:

“Hừ, không cần biết hắn trốn ở đâu, ta cũng sẽ bắt được hắn...”

Lần trước ở Diễn Võ trường, bị La Phong lừa gần mười vạn lượng bạc, thậm chí ngay cả bội kiếm cũng đều bị lừa lấy đi, từ khi Lý Văn Hạo lớn lên đến nay, đó là lần đầu tiên bị mất mát như vậy! Thời gian này, Lý Văn Hạo vẫn đang tìm cơ hội trả thù La Phong, mấy ngày trước lấy được tin tức La Phong vào núi Tử Linh, lập tức vội vàng vàng chạy tới, đã ở trong núi Tử Linh tìm mất mấy ngày.

“Yên tâm đi, Lý sư huynh, La Phong chỉ là một tên phế vật của ban Ngân Nguyệt mà thôi, đợi tìm được hắn, hai huynh đệ ta sẽ dốc sức mà dạy dỗ hắn một trận, khiến cho hắn phải quỳ xuống trước mặt huynh nhận sai!” - Thiếu niên mày rậm ở bên cạnh ha ha cười nói.

“Không sai, tên này không biết thân biết phận, lại không biết điều dám trêu chọc học viên ban Kim Dương bọn ta, ngay cả Đoan Mộc công tử cũng không coi ra gì, nhất định phải dốc sức dạy dỗ hắn! Khiến cho hắn hiểu được trời cao đất rộng!” - Hai thiếu niên đều là học viên ban Kim Dương, tu vi Mạch Luân tứ trọng trung kỳ, thuộc hạng trung ở ban Kim Dương, hiển nhiên sẽ không coi La Phong ra gì.

“Hừ!” - Một tiếng hừ lạnh băng đột nhiên vang lên, ba người đang trò chuyện vui vẻ lập tức dừng bước, đồng thời nhìn về phía trước. La Phong từ phía sau bụi cây đi ra, lạnh lùng nhìn ba người Lý Văn Hạo: “Các người kẻ nào muốn dạy dỗ ta?”

“La Phong!” Lý Văn Hạo nhìn thấy người bước ra chính là La Phong, khuôn mặt trở nên hung ác, cảm nhận được khí tức trên người La Phong, ánh mắt hắn hơi hơi dừng lại: “Mạch Luân tứ trọng, người đột phá nhanh như vậy!”

La Phong cười một tiếng kỳ quái, từ từ tiến lại gần chỗ ba người bọn họ, nhìn Lý Văn Hạo nói:

“Chuyện này phải đa tạ người rồi, nếu không phải nhờ người tặng cho ta ngân lượng mua đan dược, ta cũng sẽ không đột phá được nhanh như vậy.”

“Muốn chết!” Lý Văn Hạo giận dữ, đang muốn động thủ, hai tên học viên của Kim Dương ban ngăn Lý Văn Hạo lại: “Lý sư huynh, tên tiểu tạp chủng này giao cho huynh đệ bọn ta đi. Tránh làm bẩn tay của huynh.”

Lý Văn Hạo hít một hơi, chỉ tay vào La Phong:

“Dốc sức dạy dỗ hắn cho ta!”

Hai thiếu niên bước ra, thiếu niên mày rậm nhìn La Phong, khoanh tay, khẩu khí uy nghiêm nói:

“La Phong, người bây giờ quỳ xuống trước mặt bọn ta dập đầu ba cái, sau đó gọi bọn ta ba tiếng gia gia, thì hôm nay may ra người còn có một con đường sống.”

La Phong ánh mắt lạnh lùng, cười nhạt nói:

“Các người quỳ xuống kêu ta gia gia, hôm nay ta có thể tha cho các người xuống núi!”

Nghe La Phong nói xong, hai học viên của ban Kim Dương tím mặt. Trước kia gặp phải học viên ban Ngân Nguyệt, có kẻ nào lại không dám ngoan ngoãn trước mặt bọn họ? Tu vi của La Phong còn dưới bọn họ, lại dám hung hăng phách lối như vậy! Thật là tự tìm cái chết! Trong mắt hai người bọn họ ẩn ẩn hiện lên sát ý.

“Vô liêm sỉ!” - Hai thiếu niên quát lạnh một tiếng, đồng thời lao tới ra quyền tấn công về La Phong, nắm đấm mang theo con gió dữ tợn đầy uy lực, khiến tóc đen trên trán La Phong thổi tung lên. Hai người đều nhắm vào điểm yếu của La Phong, rõ ràng không hề hạ thủ lưu tình.

“Không biết sống chết!” - Tu vi của hai người bọn họ mặc dù cao hơn bản thân hắn, nhưng La Phong không hề để ý, dưới chân động một cái, mặt đất lập tức lõm xuống một lỗ sâu, khí thế cả người đột nhiên bùng nổ, giống như một con Điều Tinh Hồ Vương, dẫn khí ra quyền, hai tay hai quyền nghênh đón hai quyền từ hai người bọn họ.

“Ầm ầm”

Nắm đấm đụng vào nhau, trong rừng rậm nổi lên một trận gió dữ, bốn phía lá cây rào rào!

“Lộp bộp kèn kẹt”

Tiếng xương nứt vang lên rõ ràng, hai học viên ban Kim Dương vừa mới nãy còn đặng đặng sát khí ánh mắt nhanh chóng biến đổi, sắc mặt trắng bệch, đồng thời phun ra một ngụm máu, ngã bay ra ngoài, kêu lên thảm thiết, liên tiếp đụng vào hai thân cây rồi mới dừng lại.

“A! Tay của ta! Tay của ta phế rồi!” - Hai người ngã xuống đất, lập tức ôm lấy cánh tay phải của mình kêu la thảm thiết. Cánh tay phải của hai người đều không thể kéo thẳng mà lủng lẳng ở một bên, xương tay trắng hếu từ chỗ cổ tay lòi ra ngoài, cổ tay chỉ còn một mảng da thịt nổi lên, máu thịt lẫn lộn, kinh khủng dị thường!

“Đã xảy ra chuyện gì, tu vi của hắn rõ ràng mới tứ trọng Cương Nhu Cảnh sơ kỳ, sao có thể một quyền đánh lui được một kích liên thủ của Dương Phàm và Lý Khuê!” - Lý Vân Hạo đứng tại chỗ, trợn mắt há mồm. Hai người mặc dù không phải cao thủ ở ban Kim Dương, nhưng chọn đại một người nào đến ban Ngân Nguyệt, đều có thực lực đứng trước hạng ba, vậy mà ngay cả một quyền La Phong cũng không đỡ nổi.

“Rào rào”

La Phong dùng ánh mắt lạnh lùng lướt nhìn hai học viên của ban Kim Dương vẫn còn đang kêu gào, khí thế tăng lên:

“Quý xuống gọi gia gia!”

“Quái vật!” - Hai thiếu niên bị La Phong trừng một cái, cảm thấy như đang bị một con thú dữ theo dõi, khí lạnh xông thẳng vào não, kinh ngạc kêu lên một tiếng, một mùi vị tanh nồng bay tán ra, vậy mà bị dọa sợ tiểu ra quần.

“Phế vật!” - Ánh mắt La Phong lạnh lùng, hóa thành một đạo tàn ảnh, thuận thế lướt qua hai học viên của ban Kim Dương.

“A... Lý sư huynh, cứu ta, cứu ta! Mau cứu ta!” - Đối mặt với La Phong đặng đặng sát khí, ánh mắt của hai thiếu niên trở nên hoảng loạn, cả người đều phát run, cao giọng kêu cứu.

“Cút!” - Một đạo hàn quang bỗng nhiên xuất hiện, như răng nanh rắn độc, sao trời đêm tối, mang theo âm u lãnh lẽo đâm tới cổ họng của La Phong! La Phong nhún mảy một cái, góc độ của một kiếm này thật là xảo diệu, khí lạnh bức người, lại khiến cho hắn cảm thấy như bị phong tỏa, bước chân một cái, thân ảnh lướt qua lui về phía sau.

“Lý sư huynh!” Hai học viên ban Kim Dương thấy Lý Vân Hạo bức lui được La Phong, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ, không để ý thương tích trên cơ thể, kích động hô lên: “Lý sư huynh, tên tiểu tạp chủng này lại dám phê đi hai tay của chúng ta, mau giết hắn! Giết hắn, báo thù cho huynh đệ chúng ta!”

Lý Vân Hạo đứng cầm kiếm, cả người toát ra vẻ hết sức nghiêm túc, híp đôi mắt âm thầm đánh giá La Phong:

“La Phong, không nghĩ tới nửa tháng ngắn ngủi không thấy, sức mạnh của ngươi lại lớn đến nhường này, đã có thể cùng ta so chiêu! Ngươi quả nhiên là một tên nguy hiểm!”

La Phong liếc Lý Vân Hạo, lắc đầu cười lạnh:

“Lý Vân Hạo, ngươi cũng quá coi trọng bản thân mình rồi! Loại người chỉ muốn làm con chó của người khác như ngươi, hạng người cáo mượn oai hùm, vẫn còn chưa đủ tư cách để đánh đồng ta với ngươi!”

Lúc này hắn chỉ dùng bảy phần công lực, thậm chí còn không dùng đến võ học, sức mạnh chân chính căn bản còn chưa có dùng đến.

***

(*) Thiết bút ngân câu: một loại bút thời xưa dùng để viết hay khắc chữ, chữ được viết bằng bút này rất khó bay màu chữ học nhòe.

(*) Ngũ trảo kim long: năm móng của con rồng vàng.

(*) Hải nạp bách xuyên: như trăm sông đổ về biển.

Chương 15: Ban trưởng mỹ nhân đến tìm ta

Sắc mặt Lý Vân Hạo lạnh lẽo, hẳn không ngờ La Phong lại ngao mạn như vậy, nghe xong cười nhạt:

“Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Ta biết ngươi có thiên phú dị bẩm, sức mạnh khác với người thường. Nhưng mà, chút bản lĩnh còn con này, chưa đáng để Lý Vân Hạo ta để vào mắt.”

“Xoạt”

Giọng cười vẫn như cũ, thân hình Lý Vân Hạo lóe lên, đột nhiên biến mất, sau đó tại chỗ xuất hiện bốn Lý Vân Hạo! Diện mạo phục tùng không khác một chút nào!

“Mê Tung bộ!” - Hai học viên ban Kim Dương nằm dưới đất nhìn thấy bốn Lý Vân Hạo bỗng dưng xuất hiện, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Mê Tung bộ là võ học hoàng cấp trung phẩm, tu vi đạt đến đại thành, di chuyển sẽ nhanh chóng, có thể sinh ra ba ảo ảnh, thật giả khó phân. Cực khi quý dị!

“La Phong, ta xem thử quyền của ngươi cứng hơn hay là kiếm trong tay ta sắc bén hơn!” - Bốn Lý Vân Hạo cầm kiếm nhìn La Phong, không ngừng cười lạnh.

“Vũ”

Trưởng kiếm trong tay hắn nhẹ run lên, ánh lên tia kiếm quang lạnh lẽo, từ bốn hướng đánh về phía La Phong.

“Roạt”

Không khí bị kiếm quang cắt ra, mang theo hơi thở thần quý khó lường vây La Phong ở giữa, thế phải đâm vài vết thương trên người La Phong!

La Phong híp hai mắt, đứng yên tại chỗ không động đậy, nhìn qua thì giống như bị bốn Lý Vân Hạo đang tới gần dọa cho ngây ngốc.

Thấy cảnh này, ý cười trong mắt Lý Vân Hạo càng sâu, mà đúng vào lúc này, khóe miệng La Phong đột nhiên lộ ra một nụ cười tà mị.

“Mê Tung bộ, quả nhiên rất hay! Chẳng trách năm trước ngươi có thể lọt vào danh sách mười Sấm Vương! Hôm nay ta phải thử Mê Tung bộ của ngươi mới được!” - La Phong cười một tiếng dài, chân đạp lên mặt đất, bốn long khí trong suốt từ dưới chân hắn bay lên.

“Vũ”

Chân La Phong đạp long khí, trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy mét, tung một quyền vào tên Lý Vân Hạo cách gần nhất.

“Ầm”

Nắm đấm không chút trở ngại nào xuyên qua thân thể Lý Vân Hạo, thân ảnh lập tức biến mất, La Phong xoay người, lắc đầu:

“Xem ra cái này không phải chân thân của ngươi.”

“Vậy cái này thì sao...”

“Bịch bịch...”

Hai âm thanh nổ ra liên tục, trong rừng chỉ còn duy nhất một Lý Vân Hạo, hắn ngơ ngác đứng đó, ánh mắt khiếp sợ nhìn La Phong, vẻ mặt kinh ngạc, tựa như bị cái gì đó hù dọa vậy.

La Phong dừng bước chân, ánh mắt nhìn về phía tên Lý Vân Hạo duy nhất, cười nhạt nói:

“Xem ra đây là thật.”

“Không thể nào! Tốc độ của ngươi sao có thể nhanh hơn ta! Võ học khinh thân của ngươi là gì?” - Lý Vân Hạo giật mình tỉnh lại, tay phải cầm trường kiếm, toàn thân run rẩy nhìn La Phong, mặt khiếp sợ.

Ánh mắt La Phong lạnh nhạt nhìn Lý Vân Hạo:

“Quý xuống chịu thua đi, hôm nay ta sẽ tha cho ngươi!”

Mặt mày Lý Vân Hạo vẫn vẹo, trong mắt đột nhiên toát ra vẻ điên cuồng:

“Quá ngạo mạn rồi! Chỉ dựa vào tên phế vật ban Ngân Nguyệt ngươi mà cũng muốn ta nhận thua! Nằm mơ đi!”

Quát lạnh một tiếng, Lý Vân Hạo lại thi triển Mê Tung bộ lần nữa, khu vực kiếm trong tay:

“Luru Vân quá xuyên!”

“Xoát”

Mũi kiếm run lên, bốn thanh trường kiếm như xuyên núi vượt mây, không thấy được quỹ tích, mang theo uy thế quý thần khó lường đánh tới chỗ La Phong!

“Luru Vân kiếm pháp” này tuy là võ học cơ bản, nhưng phối hợp với Mê Tung bộ thì vô cùng phù hợp, kiếm quang lạnh lẽo như mây trời, bao phủ phạm vi mười mét xung quanh La Phong, uy thế không hề nhỏ!

La Phong nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng:

“Minh Ngoan Bất Linh!”

“Vũ”

Trong rừng bỗng nổi gió lạnh, thân hình La Phong đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi trước mặt mọi người, vô số kiếm quang đánh về phía La Phong lúc này đều ở trên mặt đất, chông chéo vỡ tan, trên mặt đất toàn là vết kiếm!

“Chạy đi đâu rồi!” - Lý Vân Hạo dừng lại, ánh mắt thù hận quét nhìn khắp nơi, nhưng không hề thấy bóng dáng La Phong đâu.

“Á! Hắn ở trên... trên bầu trời!” - Hai tên học viên ban Kim Dương ở bên cạnh đột nhiên trừng lớn mắt, nhìn lên đỉnh đầu Lý Vân Hạo.

Lòng Lý Vân Hạo chợt căng thẳng, ngẩng đầu nhìn lên trời, lập tức ngây người tại chỗ, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chân La Phong đạp long khí cách mặt đất hai mươi đến ba mươi mét.

Sát khí đằng đằng xông thẳng xuống dưới, như hổ dữ cuồng nộ, mang theo gió dữ, làm thế Long Hồ đánh về phía Lâm Vân Hạo ở dưới đất.

Lý Vân Hạo nhìn La Phong, sắc mặt vô cùng khó coi:

“Không ngờ khinh công của ngươi đã đạt tới cảnh giới này, ta đã quá coi thường ngươi! Thế nhưng, bản thân ngươi cũng chỉ là thân thể máu thịt! Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ thua!”

“Luru Vân quá xuyên.” - Cười hung tợn một tiếng, trường kiếm trong tay Lý Vân Hạo rung lên, vọt lên cao, trường kiếm thép ra đột kiếm quang, hướng về phía La Phong.

Lần này Lý Vân Hạo sử dụng toàn bộ khí lực không giữ lại chút nào, kiếm thế sắc bén, vạch ra một đường trắng toát, tựa như cầu vồng giữa trời, đâm về phía La Phong.

La Phong thềm nắm chặt tay phải, đáy lòng cười nhạt:

“Cảnh giới của ta bây giờ đã gần tới tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, sức mạnh e là đã gần mười lăm ngàn cân! Hôm nay sẽ để ngươi nếm thử sự lợi hại của nó!”

“Dùng”

La Phong đứng giữa không trung, hai chân tựa như đứng trên đất bằng, dùng lực dậm chân trên long khí, tung người ra, khuỷu chân ra quyền, quyền như xé rách không khí, đánh về phía mũi kiếm!

“Oanh”

Quyền kiếm va chạm nhau, trường kiếm thép tinh khiết trong tay Lý Vân Hạo trong phút chốc cong hết mức!

“Rắc...”

Trường kiếm thép tinh khiết cũng không chịu nổi sức mạnh ngàn cân của La Phong, bắt đầu nứt ra từng khúc.

“Không!” - Tiếng gầm gừ của Lý Vân Hạo đầy kinh sợ, thanh trường kiếm thép tinh khiết đã chống đỡ tới cực hạn, rắc một tiếng vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

“Phụt”

Lý Vân Hạo phun ra một ngụm máu tươi, hai người như thiên thạch rơi xuống đất.

“Ầm ầm”

Hai người rơi xuống đất, ngọn núi rung chuyển.

La Phong hiển ngang đứng đó, hai tay Lý Vân Hạo đưa lên bảo vệ đầu, quỳ gối trước người La Phong, đang cực khổ chống đỡ.

“Quý xuống!” - La Phong nhíu mày, khẽ quát một tiếng, trên tay dùng sức.

“Bốp”

Lý Vân Hạo kêu lên đầy đau đớn, hoàn toàn không có sức phản kháng, phun ra ngụm máu, hai chân quỳ thẳng tắp trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ khuất nhục.

“Lý Vân Hạo, hôm nay ta không giết ngươi, nhưng sau này nếu ngươi còn dám đụng tới ta, thì hậu quả sẽ không đơn giản như việc quỳ thế này đâu.” - La Phong có chút khâm phục sự cứng cỏi của Lý Vân Hạo, thu tay, lạnh lùng nói.

Lý Vân Hạo cắn chặt môi không nói gì.

La Phong thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hai tên học viên của ban Kim Dương bên cạnh.

Hai tên học viên ban Kim Dương bị La Phong nhìn, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, sợ đến nỗi suýt mất không chế lẫn nữa.

“Phù phù”

Hai tên thiếu niên hoàn toàn không chút do dự trực tiếp quỳ rạp xuống đất, đập đầu lia lịa nói:

“La Phong, gia gia! Bọn ta có mắt như mù, xin ngài rủ lòng từ bi cho chúng ta một đường sống!”

Nói đùa chứ tên Lý Vân Hạo thực lực được nằm trong danh sách hai mươi hạng đầu của ban Kim Dương mà còn thua thảm hại trong tay La Phong, mà thực lực của hai người chỉ tầm tạm, mười tên như bọn hắn cũng không phải đối thủ của La Phong.

La Phong nhìn hàng nước mắt của hai tên đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt lộ ra tia cười châm chọc:

“Thiên tài... ban Kim Dương... các ngài chính là học viên tài giỏi của ban Kim Dương sao... ha ha ha ha...”

La Phong đột nhiên mất đi hứng thú, chấp tay cười lớn đi xuống chân núi.

Gió trên núi từ từ nổi lên, xung quanh im ắng tới đáng sợ.

Sau khi La Phong đi khỏi không bao lâu, Lý Vân Hạo mới từ dưới đất đứng dậy.

Xoa máu tươi hai bên khóe miệng, Lý Vân Hạo liếc nhìn hai tên đi cùng bên cạnh, ánh mắt khinh bỉ, trầm giọng nói:

“Chuyện hôm nay, nếu tên nào dám nói ra, Lý Vân Hạo ta sẽ tự tay phế hắn!”

Hai tên học viên ban Kim Dương tỉnh táo lại, liều mạng lặc đầu:

“Lý sư huynh, huynh yên tâm, chuyện hôm nay bọn ta có chết cũng không nói ra ngoài.”

Bản thân là học viên thiên tài của ban Kim Dương, thế mà lại quỳ trước mặt học viên ban Ngân Nguyệt! Chuyện mất mặt này mà truyền đi, thì bọn họ cũng không còn mặt mũi nào ở trong học viện nữa.

Sau khi xuống núi Từ Linh, trên đường trở về sân trường, La Phong nhìn nắm tay phải, khẽ nhíu mày.

Trên tay trái của hắn có một vết thương nhỏ dài một tấc ba (*).

Lấy tay chống kiếm, là chuyện không thể nào, chỉ là bây giờ La Phong đã bước vào Mạch Luân tứ trọng Cương Nhu Cảnh, dưới da có màng mỏng, thể chất tăng lên, dựa vào sức mạnh ngàn cân to lớn mới có thể đánh tan thể tiến công của Lý Vân Hạo bằng một kích.

Nhưng mà, tay cũng là máu thịt, La Phong vẫn bị thương nhẹ.

“Xem ra phải đi mua một món vũ khí rồi.” - La Phong quyết định về nhà thay y phục, tiện thể đi tới Thanh Phong trấn tìm xem có vũ khí thích hợp với mình không.

Trở lại tiểu viện của mình.

Đang chuẩn bị đi vào, La Phong đột nhiên chú ý tới dấu chân nho nhỏ trên đất ở bên cạnh.

Dấu chân cỡ chừng một tấc, có vẻ mảnh mai, chắc là dấu chân của nữ nhân.

“Không biết ai giờ trò đùa dai đây.”

La Phong khẽ nhủ mảy, cũng không để ý nữa, đi vào tiểu viện rửa mặt thay quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi tới Thanh Phong trấn.

Mở cửa, La Phong vừa mới đi ra, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nói nhẹ nhàng uyển chuyển:

“La Phong, buổi sáng tốt lành.”

La Phong thấy kì lạ, ngẩng đầu lên, ồ một tiếng:

“Ban trưởng, sao cô lại ở đây?”

Đứng kế bên là một thiếu nữ xinh đẹp, chính là ban trưởng - Băng Nhưộc Lam.

Đầu tóc gọn gàng sạch sẽ, nhẹ nhàng bay trong gió, bộ đồng phục bó sát tôn lên bộ ngực hoàn mỹ của nàng, nhất là đôi chân ngọc ngà thon dài, hoàn mỹ tới mức khiến cô gái khác phải đố kị. Đôi mắt như viên ngọc bích ánh lên tia sáng long lanh, tựa hồ nước xanh biếc sâu thẳm mê đắm lòng người, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, hơi tiêu tụy.

Băng Nhưộc Lam nhìn La Phong, vành tai đỏ lên ngượng ngùng. Nàng trời sinh thích yên tĩnh, công thêm việc chuyên cần tu luyện, vẫn luôn một mình một cõi, đây là lần đầu nàng một mình đến tìm học viên nam.

“Ồ, La Phong, khí tức của ngươi! Ngươi đột phá Mạch Luân tứ trọng Cường Nhu Cảnh rồi sao?” - Ánh mắt Băng Nhưộc Lam rơi trên người La Phong, giống như phát hiện ra vùng đất mới, mở lớn hai mắt, có chút giật mình nói.

“Ừ, mấy ngày nay tu luyện ở trên núi Tử Linh, tu luyện chút thì đột phá.” - La Phong gãi đầu, cười nhạt nói.

Luyện chút đã đột phá...

Băng Nhưộc Lam nhìn La Phong, thất thần chốc lát:

“Chẳng trách mấy ngày nay hần không có ở phòng. Nhưng trong thời gian mười mấy ngày, tứ trọng Luyện Lực Cảnh trung kì đã đột phá tới tứ trọng Cường Nhu Cảnh. Tốc độ tu luyện này nhanh quá mức.”

“Đây chính là thiên tài sao... Nói như vậy, nếu hần chịu giúp ta, ta cũng có thể...” Nghĩ tới đây, trong mắt Băng Nhưộc Lam lộ ra tia kiên định, ngẩng đầu nhìn La Phong, nhẹ giọng nói: “La Phong, hôm nay ngươi có thể giúp ta tu luyện Hồ Khiếu Quyền không?”

“Tu luyện Hồ Khiếu Quyền?” La Phong hơi sững sờ, chợt lắc đầu: “Ta có việc muốn tới Thanh Phong trấn.”

Lại muốn ra ngoài...

Ánh mắt Băng Nhưộc Lam thất vọng, hai tay để trước người, gắt gao xoắn chặt lại.

Trong khoảng thời gian này, nàng luôn nỗ lực tu luyện Hồ Khiếu Quyền, hi vọng có thể tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tứ trọng trước trận thi đấu Sấm Vương sắp tới, sau đó tiến vào hạng mười Sấm Vương, lấy được giải thưởng.

Nhưng mà, thời gian ngày càng cận kề, tiến triển của việc tu luyện lại vô cùng chậm chạp.

Đến bây giờ, Hồ Khiếu Quyền tam trọng của Băng Nhưộc Lam vẫn chưa hoàn hảo, chứ đừng nói tới tứ trọng.

Băng Nhưộc Lam đã học ở học viện ba năm rồi.

Ba năm này, vì muốn vào nội viện mà nàng mỗi ngày đều khổ cực tu luyện, thực lực từng bước leo lên vị trí thứ nhất trong ban Ngân Nguyệt. Thế nhưng, dù là như vậy, nàng cũng không chắc chắn có vào nội viện được không.

Năm nay là kì hạn cuối cùng để Băng Nhưộc Lam vào nội viện, nếu thất bại, chỉ có thể thôi học, trở về gia tộc, tiếp nhận vận mệnh gia tộc sắp xếp.

Nghĩ tới đây, thân hình Băng Nhưộc Lam khẽ run lên, nước mắt tràn bờ mi, như chuỗi ngọc rơi lách tách xuống đất.

Kết cục này nàng không chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nghiêm phạt ban trưởng mỹ nhân

“Ban trưởng, sao cô khóc?”

La Phong nhìn gương mặt đầy nước mắt của Băng Nhực Lam, có chút trở tay không kịp.

Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu lần thấy một cô gái khóc trước mặt mình.

Băng Nhực Lam cúi đầu, để nước mắt tùy ý chảy xuống, mặt nở nụ cười khổ, cắn môi nói:

“La Phong, có phải ngươi rất ghét ta không? Ta tự cho mình là giỏi, hiếu thắng tranh đấu khắp nơi, rõ ràng thiên phú tu luyện chỉ bình thường, lại mơ tưởng thông qua nỗ lực mà vào nội viện, thi vào Kim Điện, thay đổi vận mệnh của mình...”

“Kết quả là ta tu luyện Hồ Khiếu Quyền lâu như vậy, đến bây giờ vẫn không thể luyện tam trọng cho hoàn hảo, còn mong ngươi giúp ta tu luyện... Theo ngươi, có phải ta rất ngốc không? Rõ ràng không có tư cách, vậy mà còn ôm vọng tưởng...” - Băng Nhực Lam càng nói càng kích động, cuối cùng không nhịn được nữa thất thanh khóc rống lên, hai vai co rúm lại, một bộ dạng vô cùng yếu đuối kiêu kiêu.

La Phong ngẩn ngơ nhìn Băng Nhực Lam

Trong ấn tượng của hắn, Băng Nhực Lam là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, La Phong không nghĩ tới đối phương lại chôn giấu một mặt yếu đuối như vậy.

“Chẳng lẽ, mấy ngày nay, nàng ấy đều tới đây đợi ta?” - Trong đầu La Phong đột nhiên nhớ tới mấy dấu chân lộn xộn ở trước cửa.

“Ồ, hình như ban trưởng tìm La Phong có chuyện gì đó?”

“Ta không nhìn nhầm chứ, hình như ban trưởng đang khóc?”

“Sao có thể chứ, lần trước ban trưởng bị thương trong giờ đối luyện cũng không hề nhủu mảy, sao nàng có thể khóc chứ. Chắc chắc ngươi nhìn nhầm rồi!”

Đây là nơi ở của ban Ngân Nguyệt, xung quanh có rất nhiều học viên ban Ngân Nguyệt chuẩn bị đi tu luyện nhìn thấy hai người, dần dần tụ lại xem.

La Phong nhướn mày.

“Đi theo ta.” - La Phong nắm tay phải của Băng Nhực Lam, xoay người bước nhanh vào bên trong tiểu viện.

Hử?

Băng Nhực Lam theo bản năng muốn tránh thoát, nhưng sức lực của La Phong quá lớn, thêm câu “đi theo ta” dường như là một ma lực đặc biệt nào đó khiến cho bước chân của nàng không tự chủ được mà đi theo.

Hai người đi vào tiểu viện, La Phong trực tiếp đóng cửa, để một đám học viên ban Ngân Nguyệt đang trở mắt nhìn đầy nghi ngờ ở bên ngoài.

“Cô nàng này thật biết gây phiền phức cho mình.” - La Phong buông Băng Nhực Lam ra, nghe thấy đám người ngoài cửa dần dần rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Băng Nhực Lam là nữ thân trong lòng nam học viên ban Ngân Nguyệt, nếu gương mặt đầy nước mắt này bị người ta nhìn thấy thì La Phong dùng ngón chân nghĩ thôi cũng biết mình phải đối mặt với hậu quả gì.

Sau khi bộc lộ tâm tình, Băng Nhực Lam dần khôi phục lại trạng thái ban đầu, đưa tay lên lau nước mắt, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười:

“La Phong, lời ban này ngươi hãy quên đi nhé, coi như ta đang vô cớ gây sự là được rồi. Ta về trước đây.”

“Khoan đã.” La Phong ngăn Băng Nhực Lam lại, nhìn đôi mắt xinh đẹp màu xanh lam nói: “Ta làm việc không thích đầu voi đuôi chuột (*), cô trả lời ta một vấn đề, vì sao cô nhất định phải vào Kim Điện?”

Trong mắt Băng Nhực Lam lóe lên tia mơ hồ, do dự một chút mới mở miệng đáp:

“Gia tộc của ta có một quy định ngầm, nếu không có thiên phú tu luyện thì nhất định phải chấp nhận sự sắp đặt của gia tộc. Thiên phú của ta chỉ bình thường, từ nhỏ đã được đính ước, nhưng ta không thích bị người khác sắp xếp số mệnh của mình. Chỉ có nỗ lực thi vào Kim Điện, ta mới có tư cách hủy bỏ hôn ước, nắm giữ vận mệnh của mình!”

Ánh mắt Băng Nhựt Lam có chút kích động, bất chợt, như nhớ ra việc gì đó, trên gương mặt tuyệt mỹ kia nở ra một nụ cười buồn:

“Nhưng mà, xem ra dù ta có cố gắng thế nào cũng đều không được, bây giờ ngay cả tư cách đi vào cũng không có...”

“Hôn ước...” - Trong đầu La Phong bắt gặp hiện lên hình ảnh Lâm Tiêu Tiêu, cảm thấy Băng Nhựt Lam có chút giống mình.

“Ta cùng cô tu luyện.” - La Phong rũ mắt, nói thẳng

“Cái gì cơ?” - Băng Nhựt Lam kinh ngạc ngẩng đầu, gương mặt còn mang theo nước mắt, dung mạo như tranh vẽ, vô cùng động lòng người.

“Ta đồng ý cùng cô tu luyện, cô muốn luyện Hồ Khiếu Quyền tới cảnh giới nào?”

Băng Nhựt Lam cuối cùng cũng hiểu, ánh mắt khẽ run lên, bên trong không giấu được tia vui mừng kinh ngạc.

Thận trọng nói:

“Ta muốn tham gia vào trận đấu Sấm Vương nửa tháng sau, lấy được danh hiệu Sấm Vương, giáo tập nói ta phải tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới tứ trọng mới có cơ hội.”

“Nhưng mà cho dù không tu luyện tới tứ trọng cũng không sao...”

Băng Nhựt Lam lo lắng La Phong không đồng ý, đang định giải thích, La Phong vung tay lên:

“Ta sẽ giúp cô tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới đại thành! Trước tiên cô thi triển Hồ Khiếu Quyền một lần cho ta xem đã.”

Tu luyện Hồ Khiếu Quyền tới đại thành!

Băng Nhựt Lam nhìn La Phong, trong lòng không biết nói gì.

Hồ Khiếu Quyền là võ học hoàng cấp trung phẩm, có người mất mấy năm cũng không thể tu luyện tới cảnh giới đại thành, vậy mà ngữ khí của La Phong lại xem việc đó dễ dàng như nhô cái răng.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng động tác của Băng Nhựt Lam không chậm chạp tí nào, đứng ở giữa tiểu viện, đề khí ngưng thần, lập tức đánh ra ba chiêu của Hồ Khiếu Quyền trước một lần.

“Vù vù...”

Quyền phong gào thét, mấy cây trong tiểu viện ào ào rung lắc.

“Không đúng!” - La Phong nhìn một lúc, chân mày nhíu lại.

So với lúc trước khi ở núi Từ Linh, Hồ Khiếu Quyền của Băng Nhựt Lam quả thật tiến bộ hơn rất nhiều.

Nhưng động tác vẫn cứng nhắc như vậy, không hề có tí sắc sảo nào! Tựa như lực của một con dao cùn, hoàn toàn không có tí khí thế nào của Hồ Khiếu Quyền.

“Sai chỗ nào?” - Băng Nhựt Lam dừng lại, nắm ngón tay, khăn trương như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó. Lúc này La Phong giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, toàn thân tỏa ra hơi thở khiến người ta không dám lại gần.

“Cô luyện như vậy chỗ nào giống Hồ Khiếu Quyền, gọi là Mao Khiếu Quyền còn tạm.” - La Phong trách cứ không chút lưu tình.

“Kém như vậy thật sao?”

“Thử một chút là biết.” La Phong đi mấy bước tới giữa sân, nhìn về phía Băng Nhựt Lam: “Cô dùng Hồ Khiếu Quyền tấn công ta, dùng hết sức lực của cô.”

Ánh mắt Băng Nhựt Lam thay đổi, lập tức lắc đầu:

“Không được! Người bị thương thì sao?”

Tu vi của nàng là tứ trọng Cương Nhu Cảnh đỉnh phong, tu vi hai người cách biệt rất lớn.

La Phong tự tin cười, chỉ vào Băng Nhựt Lam nói:

“Cô lo lắng ta sẽ bị thương sao? Ta thấy cô nên lo cho chính mình thì hơn.”

Tính cách Băng Nhực Lam vốn hiếu thắng, nếu không sẽ không quyết tâm thi vào Kim Điện, thấy La Phong xem thường mình như vậy, nàng nhướn mày lên, cần mồi nói:

“Vậy ngươi cẩn thận.”

“Hô”

Lời còn chưa dứt, Băng Nhực Lam đã ra chiêu “nộ hổ xuất động” đánh về phía La Phong.

Khóe miệng La Phong nhẽ nhưn lên, tay phải nắm chặt thành quyền, cũng ra chiêu “nộ hổ xuất động”.

“Oanh”

Hai quyền va vào nhau, gió lớn nổi lên, La Phong lùi về sau một bước, mà Băng Nhực Lam phải lùi ra sau hai bước mới đứng vững.

“Thế nào?” - La Phong đứng chấp tay, ánh mắt đặc ý nhìn Băng Nhực Lam.

Hai mắt Băng Nhực Lam lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vì không muốn La Phong bị thương, vừa rồi nàng chỉ dùng bảy phần thực lực. Ngay cả như vậy, nàng cũng không ngờ, thực lực tứ trọng Cương Nhu Cảnh của mình lại bị La Phong áp chế!

Nhớ lại chỗ không giống nhau giữa quyền của mình và La Phong, Băng Nhực Lam hiểu, hiểu ra tại sao La Phong phải đối luyện với mình.

Trong lòng mừng rỡ, mắt Băng Nhực Lam dâng lên ý chí chiến đấu, quát một tiếng:

“Chớ đắc ý! Ta vừa rồi không sử dụng toàn lực, xem chiêu của ta đây “ác hổ quay đầu”.”

Chân di chuyển, nghiêng lưng múa quyền, mái tóc ngắn màu xanh của Băng Nhực Lam bay lên, nắm quyền như vuốt hổ, tung quyền về phía La Phong.

Lúc này Băng Nhực Lam không giữ lại chút lực nào, khí thế cả người lập tức tăng lên mấy lần!

Thấy Băng Nhực Lam cuối cùng cũng nắm được mấu chốt, đuôi lông mày La Phong hiện lên vẻ vui mừng, cười nhạt nói:

“Không phải chỉ có cô giữ thực lực lại.”

“Oanh”

Di chuyển chân, La Phong cũng thi triển chiêu “ác hổ quay đầu” đánh về phía Băng Nhực Lam.

“Ầm ầm”

Đất dưới chân hai người nứt ra, lần này La Phong lùi bước nhiều hơn so với Băng Nhực Lam, nhưng hắn không hề nghỉ ngơi chút nào, xông lên lần nữa:

“Lần nữa nào!”

Băng Nhực Lam vừa mới bắt được ý cảnh của Hồ Khiếu Quyền, đang lo lắng cảm giác ấy biến mất thì thấy La Phong xông đến lần nữa, khóe miệng cười yếu ớt, thân hình lóe lên, nghênh đánh La Phong.

“Rầm rầm rầm...”

Trong tiểu viện, hai thân ảnh không ngừng giao chiến, trong khoảnh khắc đó cát bay đá cuộn, cuồng phong loạn vũ, khắp nơi toàn là vết nứt khủng bố.

Sức mạnh của La Phong mạnh mẽ, mà tu vi của Băng Nhực Lam đạt tới cương nhu cảnh đỉnh phong, da thịt cứng như sắt, thực lực cả hai tương xứng, rất nhanh đã giao đấu hơn mười hiệp.

Qua giao đấu, đáy lòng Băng Nhực Lam càng ngày càng kính sợ.

Vốn dĩ Băng Nhực Lam cho rằng tu vi của nàng cao hơn La Phong, dư sức có thể ngăn chặn La Phong.

Nhưng không nghĩ tới, mỗi lần La Phong đều có thể nhìn thấy kẽ hở trong động tác của nàng, sau đó lợi dụng sơ hở đó, bây giờ nàng hoàn toàn bị La Phong kiềm chế, giống như con rối trong tay La Phong.

Cảm giác này tuy khiến Băng Nhực Lam hơi buồn bực, nhưng khiến nàng vui mừng chính là Hồ Khiếu Quyền của nàng dưới sự hướng dẫn tận tình của La Phong đã tiến bộ rõ ràng.

Nhất là “hỗ hổ xuất động” và “ác hổ quay đầu” đã hoàn hảo, “tiệt hổ liệu nguyên” cũng mạnh lên không ít! Thậm chí nhờ đối luyện, nguyên khí bắt đầu thẩm thấu dần vào mạch luân, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá!

“Đây mới là thực lực chân chính của hấn...” - Băng Nhực Lam len lén quan sát La Phong, nhìn gương mặt thanh tú kia, ánh mắt có chút phức tạp.

Trước đây hai người rất ít khi xuất hiện cùng một chỗ, ấn tượng duy nhất của Băng Nhực Lam đối với La Phong là chính là ba năm vẫn không đột phá, ai lại nghĩ tới, viên ngọc phủ bụi này lại có ánh sáng chói mắt tới vậy.

“Khi tu luyện mà thất thần, có thể chịu nhiều hình phạt...” - Giọng của La Phong khiến Băng Nhực Lam tỉnh táo lại.

“Xin lỗi...” - Mặt Băng Nhực Lam hơi nóng lên, vội dè nén tâm tư lộn xộn trong lòng xuống, toàn tâm toàn ý nhập tâm vào cuộc đối luyện lần nữa.

La Phong dùng linh hồn lực mạnh mẽ của mình phối hợp với việc tu luyện của Băng Nhực Lam, địch mạnh ta mạnh, địch yếu ta yếu.

Thời gian trôi đi, khí tức của hai người ngày càng ăn khớp, đến cuối cùng, động tác ra quyền cũng giống nhau như đúc, tựa như đang tu luyện với chính mình trong gương vậy.

Nếu người có tu vi thâm hậu ở đây, chắc chắn sẽ nhìn ra La Phong và Băng Nhực Lam đã tiến vào cảnh giới tu luyện “vật ngã lưỡng vong”, hoàn toàn đắm chìm trong võ học.

Vật ngã lưỡng vong là loại cảnh giới tu luyện huyền diệu khó giải thích, một số cao thủ võ đạo cả đời cũng không thể nào tiến vào một lần.

Nhưng mà, một khi đã tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, tốc độ tu luyện sẽ hơn bình thường mấy chục lần, thậm chí hơn trăm lần!

Thực lực của hai người trong lúc vô tình đều tăng lên nhanh chóng.

“Vù”

La Phong hoàn toàn chìm vào cảm giác đối luyện, đột nhiên thấy ngực nóng lên, một dòng nước ấm bắt đầu tuôn chảy khắp thân thể, từng biểu bì từng mô da đều nóng lên!

“Đây là hiệu lực của Hồ Lực Bá Thể Đan.” - La Phong sực tỉnh, hơi ngẩn ra.

La Phong không ngờ hấn cùng Băng Nhực Lam đối luyện lại có thể phát huy toàn bộ hiệu lực của Hồ Lực Bá Thể Đan còn trong người!

Khi được lực hòa vào máu thịt, La Phong cảm thấy mạch luân mở ra có chút nóng lên, cảm giác như phá kén thành bướm.

“Vậy mà đột phá!” - Cảm giác chộn rộn trong cơ thể khiến ánh mắt La Phong lóe lên tia vui vẻ, né tránh nắm đấm của Băng Nhực Lam, đứng ra sau lưng Băng Nhực Lam.

“La Phong, sao ngừng lại vậy?” - Băng Nhực Lam cũng thức tỉnh từ trong cảnh giới vật ngã lưỡng vong, có chút lo lắng nhìn La Phong.

Vừa rồi Băng Nhực Lam đã gần tới cánh cửa Mạch Luân ngũ trọng, đang trong thời khắc đột phá mấu chốt, cơ hội như vậy một khi mất đi, không biết lúc nào mới có thể xuất hiện lại! Hi vọng La Phong có thể tiếp tục hướng dẫn nàng đột phá cảnh giới.

La Phong đứng sau lưng Băng Nhực Lam mỉm cười:

“Vừa rồi cô thất thần, bây giờ là lúc nghiêm phạt.”

“Nghiêm phạt.”

Đang lúc Băng Nhực Lam ngây người, La Phong từ phía sau đưa tay nắm lấy mười ngón tay mềm mại ngọc ngà của nàng.

Hơi thở nam nhân nóng rực từ sau thổi tới, khiến cơ thể Băng Nhực Lam run lên.

***

(*) Đầu voi đuôi chuột: làm việc qua loa, không để ý trước sau.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cùng nhau đột phá

Hai tay Băng Nhược Lam bị La Phong nắm từ phía sau, thân thể của hai người dính chặt vào nhau, thậm chí còn có thể cảm nhận được tiếng tim đập của nhau.

Đây là lần đầu tiên Băng Nhược Lam cùng một nam nhân khác tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, hơi thở nóng rực của nam nhân khiến cho trái tim của nàng đập thình thịch.

Nghĩ đến “ngghiêm khắc trừng phạt” trong miệng La Phong vừa rồi, gương mặt của Băng Nhược Lam đỏ như đến tận mang tai, thân thể mất tự nhiên giây giữa một hồi:

“La Phong, người...”

“Đừng nhúc nhích.” - Băng Nhược Lam vừa mới lên tiếng, La Phong liền cất giọng ở phía sau, âm thanh trong suốt, khiến người ta không cảm thấy nửa điểm ác cảm.

Băng Nhược Lam không tự chủ được, ngừng giây giữa, chỉ là ráng hồng trên gương mặt lại đậm thêm vài phần, kiều diễm ướt át.

“Hãy nhớ kỹ cảm giác tiếp theo.” - Giọng nói bình tĩnh của La Phong lại vang lên, đồng thời, hần nắm hai tay Băng Nhược Lam, bắt đầu thi triển Hồ Khiếu Quyền.

“Thì ra hần đang muốn giúp ta tu luyện, ta lại cứ tự mình suy nghĩ miên man, mắc cỡ chết được...” - Băng Nhược Lam kịp phản ứng lại, mắc cỡ khiến cả khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì La Phong ở phía sau lưng nàng, không nhìn thấy sắc mặt của nàng lúc này.

Khẽ hít nhẹ một hơi, Băng Nhược Lam tỉnh táo lại, toàn bộ thể xác và tinh thần đều đắm chìm vào việc tu luyện Hồ Khiếu Quyền.

“Nộ hồ xuất động.”

“Ác hồ hồi thủ.”

“Liệt hồ liễu nguyên.”

La Phong cùng với Băng Nhược Lam đem ba chiêu thức vừa rồi của Hồ Khiếu Quyền thi triển một lần, lưu loát sinh động.

Trải qua thời gian dài cùng nhau tu luyện như vậy, hai người đã tương đối ăn ý với nhau, lúc thi triển quyền pháp, giống như là một.

Trước lúc hoàn thành ba chiêu thức, vừa đúng lúc Băng Nhược Lam cho rằng đã đến lúc dừng lại thì thân thể chợt nhẹ bẫng.

La Phong đạp một bước lên mặt đất, bốn dòng long khí trong suốt bay lên, thân ảnh hai người lập tức cất cao.

“Đây là... Hồ Khiếu Quyền tứ trọng.” - Băng Nhã Long sừng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, trong ánh mắt lóe lên tia kích động.

“Vũ”

Long khí bốc lên, La Phong mang theo Băng Nhược Lam lập tức bay lên. Lúc cách mặt đất khoảng ba mươi mét, khí thể toàn thân chợt biến đổi, phảng phát như kiếm xuất vỏ, khí thể ép người khiến Băng Nhược Lam cũng không chịu được, thầm giật mình trong lòng.

“Hồ Khiếu Quyền quan trọng nhất chính là khí thể, hồ là vua của muôn thú, há miệng gầm một tiếng có thể rống rụng lưu tinh, chấn động núi cao, bất kỳ cái gì cũng không thể ngăn cản bước chân của nó.”

“Lúc ra quyền không thể có bất kỳ do dự nào, phải tưởng tượng rằng mình chính là một thanh đao sắc bén, có một không hai, như vậy mới có thể thi triển được uy lực chân chính của Hồ Khiếu Quyền.”

Thanh âm của La Phong cứ liên tục không dứt, mỗi chữ đều làm cho Băng Nhược Lam có cảm giác thông suốt hơn hẳn.

Giải xong, cảm giác rục rịch trong cơ thể La Phong giống như lửa cháy bùng bùng, muốn phát tiết ra ngoài, không khỏi hét to một tiếng:

“Nhìn kỹ! Mãnh hồ hàng cốc.”

“Vũ”

La Phong mang theo Băng Nhược Lam lộn vòng một cái, đột nhiên rơi xuống dưới.

Tốc độ hai người càng lúc càng nhanh, đồng thời bắt đầu xoay tròn càng lúc càng nhanh, ở giữa không trung tạo thành một luồng khí hình xoắn ốc. Từ xa nhìn lại, giống như là trăng đuổi sao rơi, thiên thạch rơi xuống đất, khí thể trong chớp lát có một không hai.

“Ầm ầm”

Thân thể hai người rơi mạnh trên mặt đất, khí tức trào dâng tới nấy thước, trong chớp mắt cả tiểu viện sụp xuống một hố sâu, phạm vi vài dặm xung quanh mặt đất chấn động dữ dội.

“Chuyện gì xảy ra? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vù vù...”

Những đệ tử ban Ngân Nguyệt ở gần đó đều nhao nhao chạy ra khỏi tiểu viện của mình, ánh mắt sợ hãi ngó bốn phía, hiển nhiên là mới vừa bị con chấn động làm cho kinh động.

“Chắc có người đang tu luyện loại võ học lợi hại gì đó.” - Không phát hiện ra điều gì đặc biệt, có người liền đưa ra suy đoán.

“Chà chà, gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định là những thiên tài đến từ ban Kim Dương rồi, không biết tu luyện loại võ học gì mà lại lợi hại như vậy...”

“Xem ra giải đấu Sấm Vương năm nay lại có trò hay để xem rồi. Không biết vị trí hạng mười Sấm Vương sẽ có biến động như thế nào, hy vọng ban trưởng của chúng ta sẽ vào được hạng mười năm nay...”

Mỗi người một kiểu, nhao nhao suy đoán nguyên nhân gây ra chấn động đáng sợ vừa rồi.

Bên trong tiểu viện, La Phong và Băng Nhược Lam nhìn thấy đồng hồ hỗn độn của tiểu viện, sợ hãi đến nói không ra lời.

Lấy chỗ đứng của hai người làm trung tâm, mặt đất bên dưới tiểu viện sụp xuống tạo thành một cái hố to phạm vi mười thước.

“Đây chính là uy lực của Hồ Khiếu Quyền tứ trọng. Thảo nào có thể sánh ngang với võ học hoàng cấp thượng phẩm” - Băng Nhược Lam hít sâu một hơi, thán phục một tiếng.

“Uy lực cỡ này, cho dù là võ học hoàng cấp thượng phẩm thì cũng thuộc loại cao cấp.” - La Phong gật đầu.

Băng Nhược Lam đang muốn đồng ý thì ánh mắt đột nhiên biến đổi. Về tươi cười trên gương mặt xinh đẹp lại xuất hiện một ráng hồng hưng phấn, ngẩng đầu nhìn La Phong nói:

“La Phong, người có thể hộ pháp cho ta được không?”

La Phong quay đầu nhìn một cái, ánh mắt lóe lên:

“Cô muốn đột phá?”

Khí huyết toàn thân Băng Nhược Lam như sóng xô cuộn cuộn không ngớt, nguyên khí trào dâng không dứt, hiển nhiên đã đến thời khắc mấu chốt để đột phá.

Sắc mặt Băng Nhược Lam ửng đỏ gập đầu, lộ vẻ hết sức kích động:

“Vừa rồi nhờ người giảng giải, ràng buộc trong lòng ta từ trước tới nay đều được phá bỏ, nên tối nay ta có thể mở ra đạo mạch luân thứ năm. Bước vào ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh.”

“Được. Ta giúp cô hộ pháp.” - La Phong gật đầu.

Tận dụng thời cơ, Băng Nhược Lam dùng ánh mắt cảm kích nhìn La Phong, lập tức khoanh chân ngồi xuống, toàn lực trùng kích cảnh giới.

La Phong thấy Băng Nhược Lam tiến vào trạng thái, nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn lướt qua thấy da mình cũng trở nên nhẵn nhụi trơn láng như ngọc, ánh mắt toát ra vẻ vui mừng:

“Đa như ngọc thạch, ta cũng tiến vào Cương Nhu Cảnh trung kỳ rồi.”

Thi triển “mãnh hổ hàng cốc” trong nháy mắt, chút được lực của Hồ Lực Bá Thể Đan còn sót lại trong cơ thể La Phong được hòa tan hết vào da thịt, thành công bước vào Cương Nhu Cảnh trung kỳ.

“Lúc đầu cho rằng đột phá Cương Nhu Cảnh trung kỳ phải cần đến mười ngày, không ngờ giúp nha đầu kia tu luyện, đánh bậy đánh bạ, hần lại đột phá trước. Như vậy, dưới ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, sợ rằng không có ai là đối thủ của ta.” - Trong mắt La Phong lóe lên một tia sáng, mơ hồ có chút kích động.

Thực lực của Lý Văn Hạo nằm trong hạng hai mươi của ban Kim Dương, đánh bại Lý Văn Hạo, thực lực của La Phong đã có thể xếp vào hạng hai mươi của ngoại viện.

Ánh mắt La Phong nhìn về phía Băng Nhược Lam.

“Nha đầu kia bây giờ bước vào ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, nếu như tu luyện thành công Hồ Khiếu Quyền, sẽ có cơ hội tiến vào nội viện. Tất nhiên, ta cũng phải cố gắng mới được.” - La Phong thu ánh mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục củng cố cảnh giới của mình.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm, La Phong đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn sang Băng Nhược Lam.

Lúc này, toàn thân Băng Nhược Lam đỏ mề hời đầm đìa, đồng phục đều ướt đầm, trong cơ thể không ngừng phát ra tiếng kêu vù vù, mơ hồ còn truyền ra tiếng nước dâng lên dâng xuống.

“Muốn đột phá.” - Ánh mắt của La Phong lóe lên tia sáng, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng Băng Nhược Lam. Kinh nghiệm trùng kích cảnh giới kiểu này có thể giúp cho hần thuận tiện hơn khi đột phá cảnh giới về sau.

Thời gian sau nửa nén hương, thân thể mềm mại của Băng Nhược Lam đột nhiên chấn động, trong cơ thể hình như có tiếng chuông trống kêu vang, tạo ra âm thanh âm âm, tựa như từ xa xưa vọng lại, lại tựa như tiếng sấm.

“Cốt bực lỗi âm. Ban trưởng, chúc mừng cô đã thành công tiến vào Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh.” - La Phong cười nói.

Băng Nhược Lam mở hai mắt ra, đôi mắt màu xanh lam mê người toát ra vẻ vui mừng kích động.

Nàng rốt cuộc cũng đột phá đến ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, không chỉ vậy, Hồ Khiếu Quyền của nàng cũng tu luyện tới tứ trọng, thực lực tăng vọt, hiện tại cơ hội tiến vào nội viện đã có bảy phần nắm chắc.

Băng Nhược Lam ngẩng đầu nhìn gương mặt thanh tú của người thiếu niên, cắn đôi môi đỏ mọng một cái, mừng đến chảy nước mắt:

“La Phong, đa tạ ngươi, đa tạ, đa tạ...”

La Phong khở não vò đầu bứt tai:

“Ai da, tại sao cô lại khóc?”

“Ta thật là vui quá đi. Lúc đầu ta cứ nghĩ dễ đột phá được ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, chỉ ít phải mất ba tháng, đến lúc đó ta đã bị học viện cho nghỉ học rồi. Ta...” Băng Nhược Lam vừa cười vừa lau nước mắt, kích động đứng dậy, nhìn La Phong nói: “La Phong ta phải làm gì để tạ ơn ngươi?”

La Phong lắc đầu, nhìn chằm chằm Băng Nhược Lam, cười nói:

“Được rồi. Ta cũng đột phá đến Cường Nhu Cảnh trung kỳ rồi, xem như là thu hoạch ngoài ý muốn. Hơn nữa, quà tạ ơn của cô ta cũng đã nhận được.”

“Quà tạ ơn? Quà tạ ơn gì?”

Băng Nhược Lam lấy làm lạ, nhìn theo ánh của La Phong, thỉnh thoảng phát hiện trong lúc trùng kích cảnh giới, đồng phục của mình đã hoàn toàn ướt đầm. Đồng phục của học viện vốn màu trắng, quần áo dính sát vào da thịt, thân ảnh bên trong như ẩn như hiện, bụng dưới trơn tuột, bằng phẳng, bộ ngực đầy đặn bị nhìn thấy không sót một chút gì, xuân sắc vô biên.

“A!” Băng Nhược Lam sợ hãi kêu lên, vội vàng che ngực, cái cổ trắng ngần như tuyết đỏ ửng một đường dài, đôi mắt màu xanh lam ướt át như nước trũng lớn nhìn La Phong, vừa thẹn vừa vội: “Ngươi... ngươi còn nhìn. Còn không nhanh quay mặt đi.”

“Vừa rồi những thứ cần thấy đều đã thấy hết rồi...” - La Phong lăm lăm quay mặt lại.

Băng Nhược Lam nghe thấy lời nói của La Phong, vừa xấu hổ vừa giận nói:

“Không cho phép quay đầu.”

“Yên tâm, ta muốn nhìn thì sẽ quang minh chính đại mà nhìn.” - Giọng nói thản nhiên của La Phong khiến Băng Nhược Lam không còn gì để nói.

Sau một loạt tiếng “soạt soạt”, Băng Nhược Lam cất giọng nói:

“Được rồi.”

La Phong quay đầu lại, bất ngờ nhận ra Băng Nhược Lam đã thay xong một bộ đồng phục sạch sẽ, mái tóc ngắn màu lam nhạt, duyên dáng yêu kiều.

“Ngươi?”

“Đúng, chính là cái này.” - Băng Nhược Lam cười ngọt ngào, kéo ống tay áo, làm lộ ra cổ tay trắng muốt mà như một đoạn ngọc sen.

Chỗ cổ tay của Băng Nhược Lam có mang một cái vòng tay màu xanh lam, óng ánh trong suốt, linh quang lóe sáng, khiến cho làn da như ngọc của Băng Nhược Lam càng thêm trong suốt như tuyết.

Ngón tay của Băng Nhược Lam đặt trên vòng ngọc, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm, phù điêu trên vỏ kiếm nổi lên hình ảnh mây lành, đây chính là thanh kiếm lấy được từ tay của Lý Văn Hạo lần trước - Linh Văn Kiếm.

“Trữ vật linh khí.” La Phong hít thở một trận, giặt mình nhìn Băng Nhựt Lam: “Ban trưởng, cô rốt cuộc là...”

Trong trữ vật linh khí là một chiều không gian khác, có thể chứa đựng đồ đạc, mang theo bên người vô cùng thuận tiện, đối với võ giả mà nói là một thứ vô cùng tiện lợi.

Chẳng qua, trữ vật linh khí vô cùng trân quý. Học viện Từ Dương là một trong bốn học viện lớn của Lưu Vân Lĩnh, địa vị cao cả, toàn bộ học viện chỉ có một mình viện trưởng là có trữ vật linh khí.

La Phong không ngờ Băng Nhựt Lam vậy mà cũng có trữ vật linh khí, quả thật là khiến người ta chấn kinh một phen.

Băng Nhựt Lam nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc của La Phong, rừ tầm mắt, có chút hơi khó nói:

“La Phong, chuyện này sẽ giải thích với ngươi sau được không?”

La Phong gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa.

Băng Nhựt Lam không hề kiêng dè, lấy trữ vật linh khí ra ngay trước mắt hắn, đây đích thực là một sự tin tưởng vô cùng lớn dành cho hắn.

Người ta sở hữu một linh vật như trữ vật linh khí, khẳng định là thân phận không hề đơn giản, chẳng qua, việc này với hắn cũng không có quan hệ.

Thấy La Phong không tiếp tục truy hỏi, Băng Nhựt Lam thở phào nhẹ nhõm, xoay người, chuyển ánh mắt hỏi:

“La Phong, không phải ngươi muốn đi Thanh Phong trấn sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phế vật cũng không bằng

La Phong nói cho Băng Nhựt Lam biết mình chuẩn bị đi Thanh Phong trấn để mua một thanh vũ khí.

Băng Nhựt Lam nghe vậy, ánh mắt lấp lánh cười một tiếng:

“Ta cũng có nghiên cứu một chút về vũ khí, ta sẽ đi cùng ngươi.”

“Chuyện này...” - La Phong vừa mới lộ ra vẻ mặt do dự, Băng Nhựt Lam đã cong cong khóe miệng ra vẻ bất mãn, hai hàng chân mày khẽ nhướn lên.

“Cự tuyệt lời đề nghị của một cô gái, thật là thiếu lễ độ.”

“Thôi được rồi.” - La Phong cười khò một tiếng, gật đầu.

Có một mỹ nhân như Băng Nhựt Lam đi cùng, cảm giác cũng không tệ.

Thấy La Phong đồng ý, Băng Nhựt Lam cười vui vẻ, đôi mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Xoay người một cái, chân bước nhẹ nhàng, Băng Nhựt Lam liền đi về phía cửa:

“Ngươi chờ ta một chút, ta về trước thay đồ đã.”

Vừa đi được mấy bước, nàng đột nhiên ngừng lại, đôi mắt màu xanh lam xinh đẹp nhìn La Phong, nhẹ giọng nói:

“Còn nữa, ngươi về sau không được gọi ta là ban trưởng nữa. Cảm giác là lạ...”

“Vậy ta phải gọi cô là gì?” - La Phong sững sờ.

“Ngươi cứ gọi ta Nhựt Lam là được rồi.” - Băng Nhựt Lam nói thật nhanh xong liền xoay người đi ra ngoài, vành tai mềm mại đỏ bừng cả lên.

La Phong cũng không để ý, dù sao cũng chỉ là cách xưng hô mà thôi.

Về đến phòng thay một bộ quần áo bình thường, La Phong mang theo sổ ngân phiếu còn dư lúc mua đan dược lần trước, ra khỏi tiểu viện.

Đứng đợi ở cửa trong chốc lát, hẻm nhỏ bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói của Băng Nhựt Lam.

La Phong nghe tiếng, quay lại nhìn thì ngẩn người ra.

Băng Nhược Lam thay một bộ phục sức màu xanh lam. Màu xanh nhạt làm cho vẻ ngoài của thiếu nữ tăng thêm vài phần hoạt bát, một cái quần dài ôm sát đôi chân, mang đến vẻ đẹp tinh tế cho đôi chân thon dài, bao gồm hết vẻ đẹp duyên dáng yêu kiều, khí chất thanh nhã, êm dịu giống như một đóa sen xanh, khiến cho tâm tình của người nhìn ngây ngất.

“Không hổ là chân ngọc tiên tử, một trong ba đại mỹ nữ của ngoại viện.” La Phong là người từng trải, sự kinh diễm trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, đợi Băng Nhược Lam đến gần, liền trêu chọc: “Nhược Lam người ăn mặc đẹp như vậy để làm gì?”

Băng Nhược Lam lần đầu cùng học viên nam ra ngoài, trong lòng cũng rất lo lắng, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, nghe La Phong trêu, nàng chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, cúi đầu tiến tới giục La Phong:

“Mau đi thôi.”

“Cô đừng có đẩy ta.”

“Ai bảo người nhiều lời như vậy?”

Hai người vừa cười nói vừa đi về phía cửa ra của học viện, được nửa đường thì gặp một vài học viên của ban Ngân Nguyệt.

Thấy La Phong và Băng Nhược Lam ra về thân mật, những học viên này đều tròn to mắt, bộ dáng không tin vào mắt mình.

Băng Nhược Lam ở ban Ngân Nguyệt, dù là nhan sắc hay tu vi đều được xem là viên minh châu chói mắt nhất, được rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng Băng Nhược Lam chỉ chuyên tâm tu luyện, đối với bất kỳ ai cũng đều thờ ơ lãnh đạm, lâu ngày, Băng Nhược Lam được các học viên nam của ban Ngân Nguyệt xưng tụng là băng sơn nữ thần trong lòng, rất khó tiếp cận.

Lúc này lại cùng La Phong kẻ vai chung đường, nhìn thấy hai con mắt cười chúm chím của Băng Nhược Lam, hành động đầu tiên của rất nhiều người chính là dụi dụi hai con mắt.

Đến khi nhận ra tất cả những chuyện vừa diễn ra trước mắt đều là thật thì ánh mắt ước ao, đố kị, hoài nghi các thể loại đều nhìn về phía La Phong.

La Phong không để ý đến thần sắc của những người này, hẩn tu luyện ở vực đá trên đỉnh núi, rèn luyện tâm tính kiên cố thì làm sao để ý đến ánh mắt của kẻ khác được.

Đi qua hai cái hẻm nhỏ, đột nhiên một giọng nói trong trẻo ở phía trước truyền đến:

“Ồ, đây không phải là ban trưởng mỹ nhân sao, người định đi đâu vậy?”

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi bước ra từ giữa đám người trước mặt, đi về phía Băng Nhược Lam.

Trên người thiếu niên mặc một bộ đồng phục của ban Ngân Nguyệt, tướng mạo có chút anh tuấn, chỉ là sắc mặt có hơi tái nhợt, đôi mắt nhìn Băng Nhược Lam cực nóng bỏng, nhưng trong lúc lơ đãng nhìn sang La Phong thì từ sâu trong đáy mắt âm thầm hiện lên một tia sáng lạnh.

“Là Nam Phi.” - Học viên ban Ngân Nguyệt đứng bên cạnh nhận ra thiếu niên đứng trước mặt Băng Nhược Lam chính là học viên rất có thực lực ở ban trên của Băng Nhược Lam, Nam Phi.

“Ha ha ha, Nam Phi một mực theo đuổi ban trưởng, vẫn không thành công, bây giờ nhìn thấy ban trưởng cùng La Phong cười cười nói nói, hẩn không tức chết mới lạ.”

“Đầu chỉ như vậy, hôm qua ta còn tận mắt nhìn thấy La Phong đưa ban trưởng đến tiểu viện của mình. Lúc đó Nam phi cũng ở đó, ta nhìn thấy mặt hẩn tím tái hết cả. Chờ chút nữa là có trò hay để xem rồi.” - Người bên cạnh vừa huýt sáo vừa bày ra bộ dáng đang chờ xem kịch vui.

Băng Nhược Lam nhìn Nam Phi đang đứng trước mặt mình, chân mày mảnh khảnh cau lại:

“Nam Phi, nếu như không có việc gì thì tránh ra. Ta còn có việc.”

“Ha Ha, ban trưởng, người định đi Thanh Phong trấn à. Vừa lúc hôm nay ta không bận việc, không bằng ta đi cùng người nhé.” - Thần sắc trên mặt Nam Phi không thay đổi chút nào, vẫn ôn hòa cười nói.

“Không cần.” - Băng Nhược Lam từ chối.

Khóe miệng Nam Phi co rút một cái nhưng cũng không tránh ra.

La Phong hơi mất kiên nhẫn, nhìn Nam Phi nói:

“Nam Phi, Nhực Lam đã nói với ngươi là nàng có việc, ngươi nghe không rõ sao?”

Nhực Lam...

Nam Phi nheo mắt.

Hắn chỉ nghe qua giáo tập kêu Nhực Lam như vậy, trước kia hắn muốn kêu Nhực Lam như vậy nhưng lại bị Nhực Lam từ chối. Nhưng lúc này, trên mặt Băng Nhực Lam lại không hề có vẻ gì là chán ghét.

Một tia đỏ kị trần ngập trong mắt Nam Phi.

Nếu như lúc này người đứng bên cạnh Băng Nhực Lam là học viên của nội viện hoặc là mấy tên thiên tài của ban Kim Dương, hắn sẽ chẳng cảm thấy gì. Nhưng hết lần này đến lần khác là La Phong. Một tên còn thua xa cả đồ phế vật. Điều này khiến hắn không thể nào tiếp nhận được.

Băng Nhực Lam không muốn tiếp tục dây dưa nữa, liền lôi kéo La Phong:

“La Phong, chúng ta đi thôi.”

La Phong gật đầu, cùng với Băng Nhực Lam tránh đường cho Nam Phi, chuẩn bị rời đi thì đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên:

“Ha ha, một tên phế vật bị nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay mà cũng dám ở trước mặt ta kiêu ngạo.”

La Phong dừng bước, quay lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Nam Phi, một tia sát ý lan tràn.

“Nam Phi ngươi mau xin lỗi La Phong đi.” - Băng Nhực Lam nhú mày nhìn về phía Nam Phi.

“Ta dựa vào cái gì phải xin lỗi, lẽ nào ta không đúng sự thực sao, hắn cùng Lâm Tiêu Tiêu...” - Nam Phi dùng ánh mắt khinh thường nhìn La Phong, đang thao thao bất tuyệt, muốn kể ra chuyện xấu của La Phong thì đột nhiên trước mắt hoa lên.

“Bốp”

Một tiếng tát tai trong con hẻm vang lên.

Xung quanh yên ắng lạ thường, các học viên đứng xung quanh đang chờ xem náo nhiệt trường lớn hai mắt, không dám tin vào một màn đang diễn ra trước mắt.

La Phong vậy mà lại giáng cho Nam Phi một cái bạt tai.

“Có phải ta nhìn lầm rồi không? La Phong dám đánh Nam Phi?”

Thực lực của Nam Phi là Cường Nhu Cảnh trung kỳ, ở ban Ngân Nguyệt chỉ đứng sau Băng Nhực Lam, vững vàng ở vị trí thứ hai, tự tôn rất cao.

“Ồ, mọi người nhìn xem, tu vi của La Phong vậy mà cũng là Cường Nhu Cảnh trung kỳ.”

“Trời ơi, làm thế nào hắn lại tiến bộ nhanh như vậy?”

Sau khi nhìn thấy khí tức của La Phong tỏa ra, bên cạnh liền vang lên tiếng thét kinh hãi.

Lúc La Phong và Lâm Huy tỉ thí, tu vi vẫn chỉ là tam trọng Cường Thể Cảnh trung kỳ, chỉ vồn vẹn một tháng, tiến triển đến Cường Nhu Cảnh trung kỳ, tốc độ tu luyện như vậy quả thực khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nam Phi đưa tay ôm má trái nóng hừng hực của mình, sững sờ đứng ngay tại chỗ, hắn căn bản không thể tin được La Phong lại dám động thủ với mình.

Nghe thấy tiếng kinh hô xung quanh, Nam Phi giật mình tỉnh lại, bị đánh ngay trước mặt người con gái mà mình ngưỡng mộ, hắn tức đến phát điên, hai mắt tóe lửa nhìn La Phong:

“La Phong, đồ phế vật nhà ngươi dám đánh ta. Ta giết ngươi.”

“Nộ Nham Quyền.” - Thân hình của Nam Phi lóe lên, bắp thịt trên tay phải hóa thành một con rắn lớn, cả người phảng phất như một tảng đá lớn, xông về phía La Phong, một trận gió hung dữ khiến cho mấy học viên xung quang không nhận được phải nheo hai mắt lại.

“Chính là võ học hoàng cấp hạ phẩm “Nộ Nham Quyền”. Nam Phi đã tu luyện tới cảnh giới đại thành, lần này La Phong xong đời rồi.” - Học viên nam đứng bên cạnh Nam Phi hét lên một tiếng kinh hãi.

La Phong hững hờ nhìn Nam Phi đang xông tới, ra vẻ ta đây không thèm quan tâm.

Lúc hắn còn ở Cường Nhu Cảnh sơ kỳ đã có thể đánh bại được Cường Nhu Cảnh hậu kỳ Lý Văn Hạo, bây giờ thực lực đã nâng cao thêm một tầng, sao có thể để Cường Nhu Cảnh trung kỳ như Nam Phi vào mắt được.

“Vù”

Đến khi Nam Phi tiến tới gần sát, hai dòng long khí đột nhiên xuất hiện bên người La Phong, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, còn La Phong thì đã biến mất tại chỗ.

“Không xong rồi.” - Nam Phi toàn lực đánh ra một quyền, trong lòng liên sợ hãi, muốn thi triển kinh công né tránh, thì lúc này, một cơn gió mạnh bất chợt xuất hiện bên phải, đánh trúng bên mặt bị đau của hắn.

“Bốp”

Lại một tiếng bạt tai vang dội, Nam Phi trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, phun ra một búng máu, bên trong còn có mấy cái răng gãy, văng xa cả mười mấy mét.

“Tốc độ nhanh thật. Đây là loại kinh công võ học gì?” - Bên cạnh vang lên tiếng hít hà.

Băng Nhược Lam nhìn bóng hình La Phong, đôi mắt đẹp ngơ ngàng:

“Võ học này chẳng lẽ là...”

Trước đây nàng đã từng nhìn thấy Lý Vân Hạo của ban Kim Dương thi triển kinh công, nhưng tuyệt đối không đạt được tốc độ nhanh như La Phong. Kinh công của Lý Vân Hạo cũng có thể xếp vào hạng năm của ngoại viện.

Nam Phi lần này bị đánh đến thất điên bát đảo, cả nửa ngày cũng chưa hồi phục lại tinh thần, chờ đến khi hắn tỉnh táo lại liền hoảng sợ, nhận ra La Phong vẫn còn đứng bên cạnh.

“Du bộ.” - Nam Phi không chút suy nghĩ, trực tiếp thi triển kinh công, cả người trông giống như một con rắn biết bay, bay về hướng bên cạnh chạy trốn, như muốn thoát khỏi La Phong.

“Muốn chạy?” - La Phong cười lạnh một tiếng.

Đẳng Long bộ của La Phong mặc dù mới tu luyện tới nhị trọng nhưng đã vượt qua võ học hoàng cấp trung phẩm thông thường. Còn Du bộ của Nam Phi chỉ là võ học kinh thân cơ bản, trong mắt hắn chẳng khác nào so với loài rùa chậm chạp.

“Vù”

Thân hình hơi chao đảo một cái, La Phong đuổi kịp, duỗi tay nắm lấy vạt áo của Nam Phi.

“Ầm ầm”

Nam Phi bị La Phong quăng một phát xuống đất, sức quăng mạnh đến mức cả con đường cũng phải run lên.

Oa! Sắc mặt Nam Phi trắng nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

La Phong một chân dẫm lên người Nam Phi, cười lạnh nói:

“Nam Phi, ngươi nói ta là phế vật, bây giờ ngươi bị ta dẫm dưới chân, vậy ngươi là cái gì? Phế vật cũng không bằng?”

Trong mắt Nam Phi lóe lên tia khuất nhục, miệng đầy máu, hung tợn mắng nhiếc:

“La Phong, khuất nhục hôm nay, ta nhất định sẽ trả lại ngươi gấp mười lần!”

Hừm?

Chân mày La Phong cau lại, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh:

“Ngươi còn muốn báo thù?”

“La Phong?” - Băng Nhược Lam cảm nhận được sát khí kinh khủng trên người La Phong, trong lòng thầm giật mình, cho rằng La Phong muốn làm ra sự tình không thể cứu vãn.

“Không cần lo lắng.” La Phong phất tay, vực Nam Phi từ dưới đất lên, trên mặt tươi cười nói: “Chỉ cần không làm cho ngươi bị tàn phế là được rồi, đúng không?”

“La Phong. Ngươi... ngươi muốn làm gì?” - Nam Phi bị La Phong nhìn đến mức sợ hãi tự đáy lòng, giọng nói có chút run rẩy, nhưng trả lời hắn chỉ có những bạt tai vang dội.

“Bốp... bốp...”

Tay trái La Phong vịn chặt Nam Phi, tay phải hoạt động cật lực, tát lật mặt Nam Phi, tiếng bạt tai lạnh lạnh vang lên liên tiếp thành một tràng âm thanh dài, khiến cho học viên ban Ngân Nguyệt đứng chung quanh nổi lên một luồng khí lạnh không tên từ tận đáy lòng.

Nam Phi ban đầu còn muốn giãy giụa, nhưng hắn lập tức phát hiện, việc này hoàn toàn vô ích.

La Phong giống như một lá chắn trước mặt hắn, một bức tường cao không thể vượt qua.

Cảm giác sợ hãi mọc lên từ đáy lòng, cộng thêm trên mặt không ngừng ăn thêm những cái tát đau đớn, Nam Phi gấn gượng trong giây lát thì chính thức sụp đổ, kêu khóc nói:

“Đừng đánh nữa. La Phong, ta sai rồi. Ta xin người đừng đánh nữa.”

La Phong dừng lại, hít hai mắt hỏi:

“Người không phải còn muốn tìm ta trả thù sao? Tại sao người lại sai cơ chứ?”

“Ta sai rồi, ta là miệng chó không mọc được ngà voi, La Phong, van cầu người đại nhân đại lượng tha cho ta đi.”

“Phù Phù”

La Phong đem Nam Phi vứt trên mặt đất, lãnh đạm nói:

“Com có thể ăn bậy. Nói không thể nói bậy. Nam Phi, ta nể tình người là bạn cùng ban, hôm nay bỏ qua cho người.”

“Vâng, vâng. Về sau ta không dám... nói lung tung nữa.” - Nam Phi gật đầu lia lịa.

Mấy học viên bên cạnh nhìn bộ dạng đầu heo của Nam Phi, trong lòng không dám xem thường.

Sức mạnh của La Phong khiến cho người khác có cảm giác run sợ từ đáy lòng, ngay cả bọn họ còn cảm thấy một tia áp lực hướng hồ là Nam Phi.

“Cút.” - La Phong phát phát tay.

Nam Phi lập tức từ dưới đất bò dậy, ánh mắt lơ đãng đảo về phía Băng Nhược Lam, trong mắt lóe lên tia xấu hổ, không dám dừng lại, xoay người biến mất ngay trong tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sấm vương đại đấu

"La phong, chúc mừng người đột phá cảnh giới..."

Sau khi Nam Phi đi, học viên ban Ngân Nguyệt xung quanh ríu rít chúc mừng La Phong. Nếu như nói La Phong trước đây chiến thắng Lâm Huy, còn có rất nhiều người cho rằng chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên. Lần này chiến thắng được Nam Phi thực lực vững chắc xếp hạng thứ hai trong ban, khiến cho tất cả mọi người nhận thức được rằng hắn thực sự cường thế vượt khỏi.

Ban Ngân Nguyệt ở học viện Tử Dương là ban nằm ở dưới chót, bị những học viên khác xem thường.

La Phong đột nhiên vượt khỏi, khiến cho rất nhiều người đều cảm kích, ánh mắt kính nể nhìn La Phong.

Nhất là những học viên trước kia có tu vi yếu kém như La Phong, thậm chí là sùng bái, hy vọng có thể sẽ có một ngày nở mày nở mặt giống như La Phong.

Chờ sau khi mọi người giải tán, La Phong cùng Băng Nhược Lam mới có thể rời đi.

Trên đường, Băng Nhược Lam nhìn La Phong, đột nhiên hỏi:

"La Phong, lúc này người thi triển võ học khinh thân là võ học gì, sao ta tới bây giờ chưa từng thấy qua?"

"Đằng Long bộ." Băng Nhược Lam mang trư vật linh khí đều nói cho mình biết, La Phong không hề có ý định giấu giếm đối phương.

"Thật sự là Đằng Long bộ!" - Con người Băng Nhược Lam run lên, nhìn La Phong, ánh mắt trở nên mơ mơ màng màng.

Băng Nhựt Lam cũng nghe được tin đồn La Phong lựa chọn Đẳng Long bộ để tu luyện, chẳng qua là lúc ấy nàng cũng không nghĩ rằng La Phong có thể tu luyện thành công, nên không để ý, nhưng không ngờ hôm nay lại biến thành sự thật.

La phong gật đầu:

"Ước chừng tu luyện tới nhị trọng mà thôi."

"Nhị trọng!" - Băng Nhựt Lam ngậy người tại chỗ.

Đẳng Long bộ từ khi xuất hiện tới nay, hơn mười năm qua, không một người nào tu luyện thành công. Duy nhất chỉ có một học viên thiên tài Lục Tiêu Vân đã tìm tới được ngưỡng cửa, cũng chỉ tu luyện được đến nhất trọng! Mà Lục Tiêu Vân, đã sớm thi vào Kim Điện, hôm nay là một trong Thập Đại Tân Long của Lưu Vân Lĩnh! Tiếng tăm lừng lẫy!

Đứng yên tại chỗ, Băng Nhựt Lam nhìn chăm chăm bóng lưng của thiếu niên tự tin trước mặt, thất thần chốc lát, chợt nhẹ nhàng cười một tiếng, thấp giọng chậm rãi nói:

"Lâm Tiêu Tiêu, một ngày nào đó, ngươi sẽ vì quyết định của mình mà hối hận..."

Hai người ra khỏi khu cư trú, băng qua quảng trường học viện.

Trên quảng trường tiếng người nói ồn ào, khắp nơi đều là đầu người nhón nháo.

"Sao lại có nhiều người như vậy?" - La phong có chút kỳ quái.

Quảng trường học viện là nơi thông báo một số đại sự, học viên bình thường đều tự cố gắng tu luyện, trên quảng trường bình thường tương đối vắng vẻ.

"Ngươi vẫn còn chưa biết?" Bên cạnh Băng Nhựt Lam tức giận trợn mắt nhìn La Phong một cái, bổ sung nói: "Còn chưa đầy nửa tháng nữa chính là ngoại viện Sấm Vương tranh đấu! Ngươi không phải là quên rồi chứ?"

"Ta đúng là quên mất, ta đi xem một chút." - Khoảng thời gian này La Phong vẫn luôn ở trên đỉnh núi Tử Linh tu luyện, căn bản không có xuống núi, đối với những chuyện ở trong học viện đều không biết gì cả.

Lúc hai người đi vào trong quảng trường, trên bảng bố cáo lớn, từng hàng chữ viết lớn chừng quả đấm, thiết bút ngân câu, hết sức cay nghiệt!

La Phong ngẩng đầu nhìn lại, trên bảng bố cáo trừ một ít những chuyện cần chú ý về Sấm Vương tranh đấu, còn chú thích những phần thưởng của Sấm Vương tranh đấu lần này.

Bên cạnh Băng Nhựt Lam cũng nhìn bảng bố cáo, có vẻ hơi kích động:

"Phần thưởng của Sấm Vương tranh đấu lần này vô cùng phong phú. Học viên có tên trước hạng một trăm có thể nhận được hai viên Ngưng Nguyên Đan."

"Hai viên Ngưng Nguyên Đan?" - La phong hơi lộ vẻ xúc động, một viên Ngưng Nguyên Đan giá trị năm trăm lượng bạc, nếu tính như vậy tổng cộng đã gần một trăm ngàn lượng bạc, học viện lần này bỏ ra vốn liếng thật lớn.

"Vẫn còn chưa hết!" Băng Nhựt Lam chỉ chữ viết phía trên cùng trên bảng bố cáo, nói: "Có tên trước hạng mười của Sấm Vương có thể ở Diễn Võ đường tự do lựa chọn một bộ võ học hoàng cấp trung phẩm, trước hạng sáu ban thưởng một viên nhất phẩm linh dược Ngọc Cốt Đan, trước hạng ba có thể tự do lựa chọn một bộ võ học hoàng cấp thượng phẩm! Hạng nhất có thể được viện trưởng ban cho một bộ võ học hoàng cấp tuyệt phẩm cùng một viên nhị phẩm linh dược Dưỡng Thần Đan!"

"Võ học tuyệt phẩm! Dưỡng Thần Đan!" - La phong trong lòng giật mình, nuốt nước miếng một cái, mắt lộ vẻ trầm tư.

Đúng như lời Băng Nhựt Lam, phần thưởng của cuộc Sấm Vương tranh đấu lần này, so với bất kỳ lần nào trước kia cũng phong phú hơn!

Tu luyện Hồ Khiếu Quyền, võ học hoàng cấp trung phẩm La Phong không coi trọng lắm, nhưng Ngọc Cốt Đan lại không giống vậy.

Ngọc Cốt Đan có thể phụ trợ võ giả Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh tu luyện.

Võ giả tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ cũng có thể dùng để đột phá cảnh giới, thực sự rất thích hợp với hắn.

Còn như võ học hoàng cấp thượng phẩm, cũng vô cùng quan trọng.

Hiện tại La Phong biết võ học "Đẳng Long bộ", "Bảo Quyền" cùng "Hồ Khiếu Quyền", trừ võ học kinh thân "Đẳng Long bộ", ngoài ra đều là quyền pháp, không có võ học sử dụng vũ khí, tồn thất rất lớn.

Hôm nay La Phong chuẩn bị đi mua một vũ khí vừa tay, nếu có thể có được một bộ võ học hoàng cấp thượng phẩm thích hợp sử dụng, thực lực của hắn tăng lên gấp đôi cũng không phải vấn đề.

Ánh mắt rơi vào phần thưởng hạng nhất trên bảng bố cáo, La Phong không khỏi cười khở.

Không nghi ngờ chút nào, phần thưởng hạng nhất thật sự rất mê người!

Võ học tuyệt phẩm, phẩm cấp giữa hoàng cấp và huyền cấp hết sức trân quý, đừng nói ngoại viện, cho dù là học viên nội viện cũng khó có thể lấy được!

Mà Đường Thần Đan lại bất phàm, Đường Thần Đan là nhị phẩm linh dược! Có thể giúp võ giả Mạch Luân lực trọng Thần Dũng Cảnh ngưng luyện tinh thần, dùng để đột phá đến thất trọng Giấu Tinh Cảnh đều chắc chắn có hiệu quả!

Chẳng qua là đối với hạng nhất, La Phong không có một tia cảm xúc.

Thực lực của Lý Vân Hạo chỉ có thể xếp trước hạng hai mươi ở ngoại viện, hôm nay La Phong cảnh giới tinh thông, tự tin vào trước hạng mười không thành vấn đề. Chỉ là muốn tiến hơn một bước, thì không hề dễ dàng.

Ngoại viện xếp trước hạng mười, thực lực cũng đã bước vào ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, đệ nhất thiên tài của ban Kim Dương Lý Hạ Sơn, tu vi đã là Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ, thực lực sâu không lường được.

La Phong tự tin mình ở Cường Nhu Cảnh, không có đối thủ, cho dù gặp phải võ giả Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ, cũng có thể chu toàn một hai. Nhưng nếu gặp phải đối thủ Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, tỷ số thắng không vượt qua ba phần.

Suy nghĩ một lát, đáy lòng La Phong đưa ra quyết định.

Hạng nhất là hy vọng xa vời, nhưng ít ra phải đạt hạng hai, ba, lấy được võ học hoàng cấp thượng phẩm!

"La Phong, còn lại nửa tháng nữa, ngươi cố gắng một chút, khẳng định có thể vào trước hạng mười." - Ánh mắt Băng Nhược Lam sáng trong.

Trước hạng mười...

La Phong không nói gì, cười một tiếng, mục tiêu của hắn là trước hạng ba!

"Hừ! Tên phế vật này tu vi chỉ là Cường Nhu Cảnh trung kỳ, sợ rằng ngay cả trước hạng một trăm cũng không vào được." - Bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm chói tai.

La Phong quay đầu nhìn lại, ở khoảng trống sau lưng, không biết lúc nào đã có ba người đứng.

Trong đó hai người là người quen cũ, Đoan Mộc Ngọc cùng Lâm Tiêu Tiêu, đứng bên cạnh là một tên thiếu niên cường tráng.

Thiếu niên cường tráng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, vóc người rắn chắc, đồng phục của ban Kim Dương đều bị bắp thịt phía dưới nhô lên, lúc này hắn khoanh tay, đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn La Phong, hắn chính là người vừa mới nói chuyện.

"Lý Nhật Dương!" - Băng Nhược Lam nhú mày một cái.

"Hắn chính là người đứng hạng hai của ban Kim Dương - Lý Nhật Dương!" - Xung quanh không ít học viên thấp giọng thán phục, mặt lộ vẻ kiêng kỵ, sợ hãi.

La Phong liếc mắt nhìn Lý Nhật Dương một cái, một cỗ khí huyết áp lực hùng hậu đập vào mặt, cảnh giới đối phương đã đạt tới ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ!

"La Phong, ngươi nói ngươi trong vòng ba tháng vào bên trong nội viện, hôm nay đã qua gần một tháng, ngươi sẽ không quên chứ?" Bên cạnh Đoan Mộc Ngọc đứng ra, cười mà như không cười quan sát La Phong một cái, cười khẩy nói: "Đúng rồi, ngươi không phải tu luyện Đẳng Long bộ sao? Không biết có luyện thành không?"

"Công tử thật thích nói đùa, chỉ bằng hắn, một học viên ban Ngân Nguyệt cũng vọng tưởng muốn tu luyện Đẳng Long bộ. Buồn cười!" - Lý Nhật Dương lắc đầu một cái, trên mặt ý tứ rất rõ ràng.

Nhìn hai người trước mắt một xương một họa, đáy lòng La Phong cười nhạt, chừng mực nói:

"Đoan Mộc Ngọc, ta nói lời thì giữ lời, nội trong ba tháng, ta sẽ vào nội viện. Còn Đẳng Long bộ, ta có tu luyện thành công hay không, sau này ngươi tự nhiên sẽ biết..."

Đoan Mộc Ngọc sắc mặt trầm xuống. Hắn vốn định giễu cợt La Phong một phen, ai biết đối phương căn bản không mắc lừa, điều này khiến đáy lòng hắn dè dặt một cỗ khó chịu, không chỗ phát tiết.

"Công tử, nếu ta có thể vào được trước hạng sáu của Sấm Vương tranh đấu, lấy được Ngọc Cốt Đan, khẳng định có thể bước vào ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh." - Lâm Tiêu Tiêu nhìn bảng bố cáo, đột nhiên tiến lên kéo cánh tay Đoan Mộc Ngọc, làm nũng nói.

Đoan Mộc Ngọc nhìn La Phong một cái, cười nhạt:

"Chuyện này có khó khăn gì! Ta sẽ để Lý Nhật Dương trợ giúp ngươi, đến lúc đó đừng nói là trước hạng sáu, cho dù ngươi muốn hạng ba cũng dễ như trở bàn tay!"

Lý Nhật Dương bên cạnh gật đầu phụ họa:

"Lâm sư muội, muội yên tâm đi, đến lúc đó ta dẫn dắt muội, bảo vệ muội lấy được hạng ba Sấm Vương tranh đấu!"

Ánh mắt Lâm Tiêu Tiêu vui mừng, cười lúm đồng tiền như hoa:

"Tạ ơn công tử."

Nàng mặc dù là đang nói chuyện với Đoan Mộc Ngọc, nhưng một đôi mắt hạnh lại nhìn La Phong, trong ánh mắt có một tia lạnh như băng hàm ý.

La Phong ánh mắt lạnh lẽo, rõ ràng đây là Lâm Tiêu Tiêu cố ý phô bày cho bản thân hắn nhìn.

"La Phong, không phải ngươi muốn mời ta đến Túy Tiên lầu ăn cơm sao? Không đi nữa là không còn chỗ ngồi." - Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Băng Nhược Lam đột nhiên tiến lên ôm lấy cánh tay phải của La Phong, cầm tựa lên vai, hàng lông mi đẹp chớp chớp, một bộ dáng nhu mì làm động lòng người.

"Àm ăm..."

Bên cạnh vang lên tiếng nuốt nước miếng, học viên bên cạnh cũng si ngốc nhìn Băng Nhược Lam.

Băng Nhược Lam thân là một trong ba đại mỹ nữ của ngoại viện, bình thường đều là bộ dáng băng sơn vạn năm, dáng vẻ từ chối người từ ngoài ngàn dặm, giờ phút này cười một tiếng, có thể nói là khuynh thành, bách hoa thất sắc! Lâm Tiêu Tiêu mặc dù cũng là người đẹp, nhưng đem so sánh, lập tức kém không ít.

Đoan Mộc Ngọc nhìn thấy một màn này, chỗ sâu trong con ngươi lóe lên tia lửa ghen. Bên cạnh Lâm Tiêu Tiêu sắc mặt cũng biến thành hết sức khó coi.

Băng Nhược Lam bất luận tu vi, xinh đẹp, vóc người, mọi thứ cũng đều áp đảo Lâm Tiêu Tiêu! Lâm Tiêu Tiêu lúc còn ở ban Ngân Nguyệt, liền coi Băng Nhược Lam là địch nhân lớn nhất.

Giờ phút này hành động của Băng Nhược Lam, không thể nghi ngờ là khiêu khích trắng trợn! Nhưng Lâm Tiêu Tiêu chỉ có thể cắn răng trong bụng.

La Phong sững sờ một chút, lập tức kịp phản ứng, nhìn Băng Nhược Lam cười nói:

"Ta thiếu chút nữa quên, Nhược Lam, chúng ta đi thôi."

"Ừ." Băng Nhược Lam ngọt ngào cười một tiếng, cùng La Phong rời khỏi quảng trường, lúc quay đầu, nàng nhìn một Lâm Tiêu Tiêu sắc mặt đang tái nhợt, ý vị sâu xa nói một câu: "Lâm Tiêu Tiêu, ngươi luôn muốn vượt qua ta, đáng tiếc ngươi lần nào cũng thua. Lần này cũng giống vậy, ngươi tầm nhìn hạn hẹp, ta cảm thấy đáng tiếc cho ngươi."

"Ngươi có ý gì?" - Lâm Tiêu Tiêu mặt hạnh tròn tròn, vô cùng tức giận.

"Ngươi rất nhanh sẽ biết." - Băng Nhược Lam cười một tiếng, tầm mắt không dễ phát giác lướt qua bên cạnh Đoan Mộc Ngọc, cùng La Phong sóng vai rất nhanh biến mất ở quảng trường.

"Đáng ghét!" - Cho đến khi bóng người La Phong cùng Băng Nhược Lam biến mất, Đoan Mộc Ngọc mới phát ra một tiếng gầm nhẹ, tựa như một con sư tử bị chọc giận, ánh mắt âm trầm.

Câu nói mới vừa rồi kia của Băng Nhược Lam, rõ ràng nói hắn không bằng La Phong!

Cắn răng, Đoan Mộc Ngọc quay đầu, nói với Lý Nhật Dương bên cạnh:

"Lý Nhật Dương, trên Sấm Vương tranh đấu, ngươi dạy dỗ La Phong thật tốt cho ta. Ta muốn cho hắn mất thể diện trước mặt tất cả mọi người!"

"Đoan Mộc công tử ngươi yên tâm, chỉ là một tên học viên ban Ngân Nguyệt mà thôi, ta một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết hắn! Ta bảo đảm trên Sấm Vương tranh đấu, hắn không vào được trước hạng một trăm!" - Lý Nhật Dương khoanh tay, vô cùng tự tin nói.

Đoan Mộc Ngọc sắc mặt như cũ, gật đầu một cái: "Như vậy thì tốt, Tiêu Tiêu, chúng ta đi thôi."

"Ừ." - Lâm Tiêu Tiêu gật đầu một cái, có chút mắt hờn mắt vía, nàng còn đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của Băng Nhược Lam: "Ta ánh mắt thiên cận! Chẳng lẽ dựa vào Đoan Mộc Ngọc không bằng La Phong?"

"Buồn cười, Đoan Mộc Ngọc nói một câu liền có thể để cho ta lấy được hạng ba Sấm Vương tranh đấu, La Phong hắn có bản lĩnh gì? Tu vi chỉ là

Cương Nhu Cảnh trung kỳ, thậm chí ngay cả trước hạng năm mươi cũng không vào được! Băng Nhựt Lam, xem ra lần này là người thua!" - Lâm Tiểu Tiêu ánh mắt chợt lóe, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hổ phách đao

"Nhựt Lam, vừa rồi dạ tạ cô thay ta giải vây." - Rồi khỏi quảng trường học viện, La Phong cảm tạ Băng Nhựt Lam.

Băng Nhựt Lam có thể không để ý thân phận của Đoàn Mộc Ngọc, đứng ra vì hắn giải vây, hết sức hiếm thấy.

"Chẳng qua là ta thấy bọn họ thật quá đáng!" Băng Nhựt Lam đôi mắt đẹp chớp chớp, gương mặt đỏ au, đi nhanh về phía trước, tóc ngắn màu lam dưới ánh bình minh lóe lên lộng lẫy mê người, quay đầu thúc giục: "Đi nhanh đi, nếu không trước trời tối, chúng ta sẽ không về học viện kịp."

"Được." - La Phong nhìn bóng người Băng Nhựt Lam, cười một tiếng, đi theo.

Thanh Phong trấn, Đoàn Binh phường.

"Hai vị khách quan, đây là đao tốt nhất trong tiệm chúng ta, toàn dùng thép ròng chế tạo, thêm vào lửa lân nham (*), nặng năm trăm bốn mươi cân, tuyệt đối là đao tốt! Chỉ cần hai mươi bốn ngàn lượng bạc." - Trên quầy hàng bên trong Đoàn Binh phường, để một cái phách đao sáng trong như tuyết, chương quỹ giờ hai ngón tay lên, đang cực lực giới thiệu cho hai vị khách trong tiệm.

Trong tiệm, một thiếu niên cùng một thiếu nữ đang đứng, chính là La Phong cùng Băng Nhựt Lam.

Băng Nhựt Lam tiến lên một bước, đem đao cầm lên, ngón tay nhỏ nhắn trên thân đao nhẹ nhàng phôi.

“Vù vù...”

Một tiếng chấn động vang lên trong tiệm, Băng Nhựt Lam chân mày nhíu một cái.

Đem đao buông xuống, Băng Nhựt Lam nhìn chương quỹ, hé miệng cười khẽ, giọng nhẹ nhàng ở trong tiệm vang lên:

"Âm thanh khi thân đao chấn động chìm mà không tan, thời điểm chế tạo hỏa hầu (*) rõ ràng không khống chế tốt, hơn nữa thêm vào lửa lân nham cũng cực ít. Giá trị của cây đao này không vượt quá năm ngàn lượng."

Chương quỹ phía sau quầy giật mình nhìn Băng Nhựt Lam, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Cuối cùng hắn bắt đầu thở dài, chấp tay cười nói:

"Không nghĩ tới cô nương lại là người trong nghề, ta ngược lại mua riu qua mắt thợ rồi. Như vậy đi, thanh Hỏa Nham đao, ta bán cho các người giá bốn ngàn lượng."

Hai mươi bốn ngàn lượng trực tiếp biến thành bốn ngàn lượng...

La Phong lắc đầu cười khò.

Qua nửa ngày, chuyện như vậy phát sinh hơn mười mấy lần, hắn cũng thành thói quen.

Vốn dĩ La Phong cho là Băng Nhựt Lam đối với binh khí có chút nghiên cứu, chẳng qua là mụm có, không nghĩ tới đối phương đối với binh khí nhận xét căn bản không phải có chút nghiên cứu đơn giản như vậy.

Hỏi quan sát một chút, Băng Nhựt Lam có thể đoán được vật liệu binh khí cùng giá trị.

Đem Hỏa Nham đao nắm trong tay, La Phong tùy ý vung lên.

“Soạt”

Ánh đao lóe lên, tiếng xé gió sắc nhọn vang lên theo, phong áp nặng nề lay động vũ khí bên trong Đoàn Binh phường, vang thành một vùng “đinh đinh đương đương”.

"Quá nhẹ..." - La Phong lắc đầu, mặt đầy thất vọng đem đao buông xuống.

Băng Nhược Lam khẽ nhủ một cái, nhìn về phía chương quỹ:

"Không có đao nặng hơn một chút sao?"

Chương quỹ mới vừa rồi bị Băng Nhược Lam vạch trần, giờ phút này trong tiệm binh khí lại bị nghi ngờ, trong lòng có chút nổi nóng, lạnh lùng nói: "Thật ra là có, nhưng chỉ sợ không thích hợp cho vị thiếu hiệp kia sử dụng."

"Vì sao?" - La Phong hứng thú.

"Lấy tu vi Mạch Luân tứ trọng trung kỳ của thiếu hiệp, sợ rằng không cách nào sử dụng đao này." - Chương quỹ nói thẳng.

"Cứ lấy tới. Nếu ta không sử dụng được, ngân lượng ta sẽ trả." - La Phong có chút mong đợi.

Mắt chương quỹ lộ ra vui mừng, vỗ tay một cái, bốn tên hán tử cường tráng chạy vào:

"Chương quỹ có gì phân phó."

"Đi đem đại gia hỏa trong kho hàng lấy ra, vị thiếu hiệp kia muốn nhìn một chút."

"Thanh Đoạn Sơn đao kia?"

Bốn tên hán tử cường tráng kính hãi, ánh mắt quét về phía La Phong, trên mặt đều lộ một nụ cười hàm ý.

"Lại tới thêm một người không biết tự lượng sức mình, lần trước ‘Xích Hồ’ Trần Cương của ngoại viện học viện Vạn La, mệnh danh là một thân hổ lực, cũng muốn có thanh Đoạn Sơn đao này, kết quả mới vung vẩy được ba đao liền thờ hồng học, một như chó vậy, ta nhìn tiểu tử này ba đao cũng vung không được."

"Tam Đao? Nhị ca ngươi nhân lực thật kém, ta nhìn tay, chân nhỏ của hắn, một đao chính là cực hạn!"

Bốn tên hán tử cường tráng vừa thấp giọng thăm thì vừa đi về phòng kho phía sau.

Chỉ chốc lát sau, bốn bóng người xuất hiện lần nữa, chẳng qua là ở giữa bốn người họ lúc này nhiều thêm một hộp gỗ to lớn.

Bốn tên hán tử cường tráng mang hộp gỗ ra, sắc mặt đỏ lên, mỗi bước chân rơi xuống, Đoàn Bình phường khẽ run hơi.

“Ầm ầm”

Đem hộp gỗ đặt bên chân La Phong, bụi đất nổi lên bốn phía, gạch nhám thạch cứng rắn cũng nứt nẻ mấy khối.

Cái hộp mở ra, không khí cửa tiệm bỗng lạnh lẽo khó hiểu.

Một thanh dài sáu thước, chiều rộng một bàn tay, toàn thân đen thui to lớn xuất hiện trước mắt La Phong.

"Đây chính là bôn điểm trung chi vương đao - Đoạn Sơn đao, toàn thân dùng huyền trọng thiết chế tạo!" - Chương quỹ nhìn La Phong, hai tay bỏ trong tay áo, khoe miệng chứa một tia trào phúng, chậm rãi giải thích.

Thanh Đoạn Sơn đao này nặng ba ngàn năm trăm cân, cơ hồ đã đến gần cực hạn của võ giả tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, chương quỹ không tin La Phong có thể sử dụng.

Bốn tên hán tử cường tráng kia cũng đứng bên cạnh, thần sắc xem kịch vui nhìn chăm chăm La Phong, muốn xem La Phong bị mất mặt như thế nào.

La Phong nhìn dưới chuôi Đoạn Sơn đao, ánh mắt lộ ra một tia nhàn nhạt vui mừng, nói với chương quỹ:

"Có thể thử đao không?"

"Dĩ nhiên có thể, nếu như ngươi cảm nổi..." - Chương quỹ khẽ cười một tiếng, chỉ chỉ bên cạnh, nơi đó có một khối thiết châm (*) dài rộng một mét, phía trên rải rác các loại vết thương.

La Phong hơi hít khí, đưa tay cầm cán đao, trong ánh mắt kính hãi của chương quỹ mấy người, ung dung cầm lên.

"Mặc dù vẫn còn có chút nhẹ, nhưng so với trước đó tốt hơn không ít, ta sẽ thử chút." - La Phong đi về phía thiết châm, hăng hái dùng sáu phần sức mạnh, khẽ quát một tiếng, một đao chém xuống.

“Két oàng”

Đoạn Sơn đao mang ác phong ừ ừ chém trên cột sắt, toàn bộ Đoàn Bình phường run rẩy kịch liệt, Đoạn Sơn đao chém vào thiết châm một thước, đột

nhìen từ chính giữa đứt đoạn.

“Roạt”

Mũi đao gãy vụn, cắm vào mặt đất thật sâu.

"Xem ra vẫn là không được." La Phong tiện tay đem đoạn đao ném một bên, nói với Băng Nhược Lam: "Đi thôi."

“Vèo vèo...”

Mấy tên tráng hán giờ phút này mới hít một hơi lạnh khí, hoảng sợ nhìn La Phong. Một đao đem Đoạn Sơn đao đánh gãy, sức mạnh phải lớn bao nhiêu!

Chưởng quỹ nhìn lướt qua một đường nứt sâu gần một thước trên thiết châm, đột nhiên chấp tay hô với La Phong:

"Dám hỏi danh tính thiếu hiệp?"

Thanh âm tôn kính vô cùng.

"Hỏi tên họ ta làm gì?" - La Phong dừng bước lại.

Chưởng quỹ chỉ vào vết đao sâu một thước trên cột sắt, đối với La Phong nói:

"Sau này nếu có người hỏi chủ nhân của vết đao này, ta cũng có thể giải thích một chút."

La Phong do dự một chút, ôm quyền nói:

"Ngoại viện của học viện Từ Dương - La Phong."

"La Phong..." Chưởng quỹ nhìn bóng lưng La Phong, thất thần lắp bắp nói: "Không nghĩ tới học viện Từ Dương xuất hiện một nhân vật như vậy, tu vi tứ trọng Cương Nhu Cảnh, sức mạnh lại kinh khủng như vậy, sợ rằng vượt hơn ngàn cân, người này thành tựu sau này chỉ sợ sẽ không ở dưới Lục Tiêu Vân!"

Mấy tên hán tử cường tráng bên cạnh tỉnh hồn lại, ánh mắt khiếp sợ:

"Lục Tiêu Vân! Đó không phải là thiên tài siêu cấp của học viện Từ Dương trước kia, hôm nay đã là một trong các cao thủ trẻ tuổi hàng đầu trong Thập Đại Tân Long của Lưu Vân Lĩnh sao? La Phong này có thể so với hắn?"

"Chẳng qua là một loại trực giác, ánh mắt của tên La Phong này khiến cho ta nghĩ tới Lục Tiêu Vân trước đây." - Chưởng quỹ nhớ lại, tựa như đang hồi tưởng chuyện cũ.

"La Phong, sức mạnh của ngươi sao lớn như vậy? Mới vừa rồi ngay cả ta cũng giật nảy mình." - Từ trong Đoàn Binh phường đi ra, Băng Nhược Lam vỗ ngực nói.

La Phong cười một tiếng. Linh hồn lực của hắn cường hãn, người mang mười tám đạo mạch luân, thân thể tổ chất vượt xa người thường, lúc ở Cương Nhu Cảnh sơ kỳ, sức mạnh đã đến gần mười lăm ngàn cân!

Hôm nay bước vào Cương Nhu Cảnh trung kỳ, sức mạnh khẳng định lại có tăng trưởng cực lớn, La Phong tin rằng cao thủ Thiết Cốt Cảnh sức mạnh cũng không bằng hắn.

"Cửa hàng binh khí của Thanh Phong trấn này, chúng ta đã tìm hơn phân nửa, mà lại không có một thanh vũ khí vừa tay." - La Phong nhìn hai bên đường phố, có chút thất vọng nói.

"Thanh Phong trấn vốn dĩ hẻo lánh, hơn nữa gần đây võ giả dùng kiếm chiếm đa số, loại dùng đao hơi ít." Băng Nhược Lam xoay chuyển ánh mắt, chấp hai tay sau lưng, con ngươi xanh thăm nhìn La Phong, bước từng bước nhỏ đề nghị: "La Phong, không bằng ngươi cũng dùng kiếm, như thế nào?"

La Phong lắc đầu.

"Kiếm pháp mưu lợi, cần phiêu dật linh động, giống như dáng vẻ nữ nhi, ta càng thích đao pháp bá đạo trực tiếp. Lấy lực phá đúng dịp, một đao ra, trừ vạn quỷ, như vậy mới là vũ khí nam nhân nên dùng!"

"Bá đạo trực tiếp, đây cũng là phong cách phù hợp với ngươi." - Băng Nhược Lam giống như nhớ tới cái gì, gương mặt ửng đỏ, le lưỡi một cái, vẻ nhu mì động lòng người nói không lên lời.

"Ồ, trước mặt sao nhiều người như vậy. La Phong, chúng ta đi xem một chút." - Băng Nhược Lam ngẩng đầu, thấy phía trước có không ít người vây quanh, thúc giục La Phong qua đó.

Hôm nay Băng Nhược Lam giống như rất vui, tỏ ra rất hoạt bát, dọc theo đường đi đều lưu lại tiếng cười nhẹ nhàng của thiếu nữ.

La Phong mặc dù cần vũ khí gấp, thấy Băng Nhược Lam hứng thú như vậy, cũng không tiện cự tuyệt, hai người chen vào đám người.

Đám người hò hét một vùng, làm thành một vòng tròn.

Giữa đám người là một võ đài dài tám mươi mét, trên võ đài bày một khối thiết châm to lớn, bên cạnh để một cái bàn vuông, trải tấm vải đỏ, nhìn vật trên tấm vải đỏ, La Phong ánh mắt ngưng lại một chút.

Đó là một cây đao!

Đao dài hơn năm thước, chuôi gần một thước, sống đao dày một tấc, thân đao đồ nhạ, chiều rộng hơn một bàn tay, hình dáng phong cách cổ xưa mà có độ cong lưu loát, phía trên có một tầng hoa văn màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như một con mãnh hổ vồ mồi, cho dù cách xa như vậy, một cỗ khí xò xác tiêu điều cũng đập vào mắt, khiến cho lỗ chân lông La Phong phát rét.

"Đao tốt!" - La Phong chỉ nhìn một cái, tầm mắt liền không thể rời khỏi trường đao trên tấm vải đỏ.

"Ha ha ha... Ta đi thử một chút Hồ Phách đao này!" - Lúc này, kèm theo một trận tiếng cười cỏi mở, một tên thiếu niên tung người nhảy vào võ đài.

La Phong giương mắt nhìn một cái, thiếu niên mảy rậm mặt vuông, hết sức khỏe mạnh, toàn thân bắp thịt như nham thạch nhô lên, cả người khí huyết hùng hậu, là cao thủ Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ! Chẳng qua là khí tức phù phiếm, hiển nhiên mới vừa đột phá không lâu, cảnh giới còn chưa vững chắc.

"Là Phương Lập, học viên nội viện của học viện Phương Gia! Mười ngày trước hắn mở ra đao mạch luân thứ năm!" Xung quanh vang lên một trận kinh hô.

Phương Lập mục quang đặc ý, đi thẳng tới bàn trước, hít sâu một hơi, một nắm chặt Hồ Phách đao trên tấm vải đỏ, từ từ nâng lên.

"Hay!" - Xung quanh vang lên tiếng ủng hộ.

La Phong nghi ngờ trong lòng, tiến đến bên cạnh một thiếu niên võ giả đeo đao, hỏi: "Vị sư huynh này, xin hỏi đây là xảy ra chuyện gì?"

Thiếu niên đeo đao thấy La Phong kêu mình sư huynh, trong lòng sung sướng, giải thích:

"Hôm nay là cửa hàng vũ khí lớn nhất Thanh Phong trấn - Thiên Đình Các tròn năm mươi năm, vì việc mở ra võ đài dĩ bình hội hữu. Tuổi tác võ giả từ mười tám trở xuống, chỉ cần dùng thanh Hồ Phách đao lưu lại vết đao sâu một thước trên thiết châm, là có thể được thanh Hồ Phách đao này!"

"Lưu lại vết đao sâu một thước, đơn giản như vậy?" - La Phong hơi sững sờ.

"Đơn giản?" Thiếu niên đeo đao cười nhạo một tiếng, hí mắt cười nói: "Võ đài này đã cử hành nửa ngày, người khiêu chiến không dưới năm mươi, trong đó không thiếu cao thủ Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, nhưng đao này vẫn còn ở đây, người nói đơn giản hay không đơn giản?"

"La Phong, thanh Hồ Phách đao này không tầm thường, phẩm chất gần đạt linh binh." - Bên cạnh Băng Nhược Lam từ trên Hồ Phách đao thu hồi tầm mắt, thận trọng nói.

Thiếu niên đeo đao nhìn thấy Băng Nhược Lam, ánh mắt sáng lên, phô trương nói:

"Sư tỷ thật tinh mắt! Thanh Hồ Phách đao này sử dụng vật liệu là một khối thiên ngoại văn thạch. Nghe nói khối thiên ngoại văn thạch này từ trên trời rơi xuống, đập chết một con yêu thú Huyết Vân hồ cấp ba, đem máu tươi hút hết, sau khi bị chế tạo thành đao, tiếng hồ gầm ba ngày không dứt, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào nhất phẩm linh binh! Là bảo đao chân chính!"

Nói xong lời cuối cùng, thiếu niên đeo đao nhìn lên Hồ Phách đao trên võ đài, không nhìn được liếc mắt một cái.

"Mau nhìn, Phương Lập sắp chém rồi!" - Hấn kinh hô, chỉ trên võ đài.

***

(*) Lừa lân nham: lừa nham thạch của kỳ lân.

(*) Hỏa hầu: độ lừa.

(*) Thiết châm: miếng thép.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Anh hùng xuất thiếu niên

La Phong nhìn về phía võ đài.

Phương Lập đã nắm Hồ Phách đao trong tay, gương mặt đỏ bừng.

“Lên!” - Khẽ quát một tiếng, thân hình Phương Lập căng lên như cánh cung, nhắc đao chém về phía thiết châm, khí thế như hổ.

Võ giả đứng vây xem bên cạnh reo hò lên.

La Phong lắc đầu.

Sức lực của Phương Lập này đã đến cực hạn, không có khả năng dùng Hồ Phách đao để lại vết chém trên thiết châm.

“Coong”

Quả nhiên, Phương Lập vừa mới nhắc đao qua khỏi đỉnh đầu, đột nhiên lão đao, Hồ Phách Đao rơi khỏi tay hắn, cắm trên võ đài.

“Khiêu chiến thất bại!” - Một gã trung niên mặc áo gấm ngồi đằng sau võ đài đặt Hồ Phách đao trở lại bàn, nghiêm trang tuyên bố.

“Lại thất bại...” - Bên cạnh vang lên tiếng thở dài.

Phương Lập xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, vội nhảy từ trên võ đài xuống, trong phút chốc không thấy bóng dáng đâu.

“Ha ha, nhìn đi, Hồ Phách đao ít nhất cũng nặng gần ngàn cân, nhắc lên thôi cũng đã không dễ dàng gì, huống chi là để lại vết đao sâu một thước trên thiết châm!” Thiếu niên đeo đao nở nụ cười, thấy La Phong đi tới võ đài, không khỏi cau mày: “Này, ngươi cũng muốn lên đó sao?”

“Cây đao này rất hợp ý ta, ta muốn có nó.”

Ta muốn có!

Thiếu niên đeo đao ngớ người, hắn không ngờ La Phong điên cuồng như vậy, không khỏi cười nhạt:

“Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi, lấy thực lực của ngươi, sợ rằng ngay cả cầm Hồ Phách đao này cũng không cầm lên nổi, ta khuyên ngươi đừng đi lên làm gì cho mất mặt.”

“Được hay không phải thử mới biết được.” - La Phong nhàn nhạt đáp, tiếp tục đi về phía võ đài.

“Không biết phân biệt tốt xấu! Ta xem thử ngươi có kết cục thế nào?” - Thiếu niên đeo đao có chút tức giận nói.

Tu vi của hắn là tứ trọng Cương Nhu Cảnh, cao hơn La Phong một cảnh giới còn không dám có chút tâm tư với Hồ Phách đao.

“Ta tin hắn.” - Băng Nhược Lam này giờ im lặng đột nhiên lên tiếng, âm thanh nhẹ nhàng khiến thiếu niên đeo đao đang muốn trào phúng mấy câu ngay người tại chỗ.

La Phong đi lên võ đài, lúc này, phía đối diện cũng có một người nữa đi lên.

La Phong liếc mắt nhìn, không khỏi cười khò:

“Thật khéo...”

Người đối diện chính là Lý Thiên Dương!

Lý Thiên Dương cũng nhìn thấy La Phong, bước đến giữa võ đài, cười khẩy nói:

“Ha ha... La Phong, ngươi cũng muốn Hồ Phách đao này sao? Đáng tiếc, Hồ Phách đao này thuộc về ta rồi.”

“Cũng chưa chắc.” - La Phong đứng trước mặt Lý Thiên Dương, giọng nói không nể không nhượng, khí thế không thua kém Lý Thiên Dương chút nào.

“Hừ, thế mà có hai người cùng lên đài, chuyện như vậy lần đầu xảy ra đấy.”

“Hai người này hình như quen biết, không biết họ là ai.”

“Người bên trái là thiên tài Lý Thiên Dương của ngoại viện học viện Tử Dương, tu vi ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, nghe nói võ học hoành luyện “Thiết Sơn Bích” của hắn đã đạt tới cảnh giới tiểu thành, biết đâu hôm nay hắn là người thứ nhất giành được Hồ Phách đao này. Người còn lại là thiếu

niên La Phong, ta không biết về hắn.” - Một võ giả quen biết Lý Thiên Dương nói.

“La Phong đó tu vi chẳng qua chỉ là Cường Nhu Cảnh trung kì nhỏ nhỏ, chỉ sợ chẳng phải loại người nổi tiếng gì. Hắn vậy mà cũng muốn cây Hồ Phách đao này, thực sự quá cuồng vọng rồi. Nếu ta mà là hắn, thì sẽ không lên đó tự rước lấy nhục nhã.”

“Có khi người ta muốn tự rước nhục thì sao...”

Xung quanh võ đài vang lên tiếng cười khê, tất cả đều xem trọng Lý Thiên Dương, đối với việc La Phong lên đài chỉ xì mũi coi thường.

“Hừ, cuồng vọng! Thanh Hồ Phách đao chỉ có thể thuộc về Lý Thiên Dương ta.” - Lý Thiên Dương lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay ra cầm lấy Hồ Phách đao thì bị một người ngăn lại.

“Khoan đã!” La Phong ngăn Lý Thiên Dương lại, lạnh nhạt nói: “Lý Thiên Dương, phải có thứ tự trước sau, đạo lý này ngươi không hiểu sao? Ta lên đài trước thì đương nhiên phải để ta thử trước.”

Thực lực của Lý Thiên Dương không thể khinh thường, La Phong lo đối phương thật sự sẽ để lại vết chém sâu một thước trên thiết giáp.

“Thứ tự trước sau? Ha ha ha... cái đạo lý chó má gì vậy! Đạo lý trên đời này chỉ có một, đó chính là dùng thực lực nói chuyện, cường giả vi tôn!” - Lý Thiên Dương cười sang sảng (*), khí thế toàn thân cuộn cuộn ép tới chỗ La Phong, đưa tay ra muốn cầm lấy Hồ Phách đao sau lưng La Phong.

Ánh mắt La Phong lạnh lẽo.

Thực lực của hắn tuy không bằng Lý Thiên Dương, nhưng hắn không sợ đối phương. Chỉ dựa vào tốc độ của Đằng Long bộ, Lý Thiên Dương cũng chẳng làm gì được hắn.

“Hai vị thiếu hiệp, bình tĩnh đừng nóng.” - Trong lúc La Phong và Lý Thiên Dương đang giương cung bạt kiếm, thấy họ sắp ra tay, người trung niên mặc áo gấm trên võ đài đột nhiên đứng lên, bàn tay vung lên, khiến La Phong có cảm giác như bị giam cầm, không khí bốn phía trở nên nặng nề vô cùng.

“Võ học Hữu Thần! Cao thủ Mạch Luân thất trọng Giấu Tinh Cảnh!” - La Phong điều chỉnh hơi thở, lập tức từ trong uy áp khủng bố thoát ra ngoài, kinh ngạc nhìn người trung niên mặc áo gấm đang đến gần.

Sắc mặt Lý Thiên Dương hết sức khó coi, cũng không dám lơ đãng.

Thực lực của hắn tuy ở ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kì, nhưng trước mặt cao thủ thất trọng Giấu Tinh Cảnh thì chẳng đáng nhắc tới.

Mạch Luân Cảnh cửu trọng, trước lục trọng thì được gọi là Đoàn Thể Kinh, chủ yếu là “Luyện Thể Phách”, mà tam trọng sau thì được gọi là “Uẩn Thần Cảnh”, có thể dùng nguyên khí đánh địch, thực lực của hai người căn bản không cùng đẳng cấp.

Cho dù là cao thủ lục trọng Thần Dũng Cảnh đỉnh phong, thì trước mặt cao thủ thất trọng Giấu Tinh Cảnh sơ kì, cũng chỉ có thua mà thôi.

Người trung niên mặc áo gấm đi tới giữa võ đài, cười nói:

“Ta là các chủ của Thiên Đình các - Lăng Khiếu Thiên. Hai vị thiếu hiệp về việc thứ tự cạnh tranh trước sau, không cần lo lắng đối phương ra tay trước mà mình mất cơ hội. Lão Lăng này có một đề nghị, hai vị hãy thay phiên nhắc Hồ Phách đao, chém ra vết sâu một thước, cứ làm như vậy. Nếu như hai người đều để lại vết đao dài một thước thì vết của người nào sâu hơn người đó được cây Hồ Phách đao này, thế nào?”

Lăng Khiếu Thiên nói xong thì hứng thú nhìn về phía La Phong.

Nhìn tu vi của La Phong, Lăng Khiếu Thiên cũng không tin hắn sẽ nhắc được Hồ Phách đao lên.

Nhưng hắn dù sao cũng là cao thủ thất trọng Giấu Tinh Cảnh, thấy La Phong bộc lộ ra sự tự tin mãnh liệt như vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên.

La Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị này cũng ổn, gật đầu nói:

“Có thể.”

“Hừ, mặc kệ thế nào thì hôm nay Hồ Phách đao cũng thuộc về ta!” Lý Thiên Dương hừ lạnh một tiếng, vọt mấy bước tới trước bàn: “Ta trước!”

La Phong cũng không để ý, đứng bên cạnh yên tĩnh chờ đợi.

Mục đích của hắn là lấy được Hồ Phách đao chứ không phải muốn tranh chấp cùng Lý Thiên Dương.

Lăng Khiếu Thiên thấy La Phong thân nhiên như vậy thì hứng thú trong mắt càng nồng đậm.

Lý Thiên Dương đứng trước bàn hỏi Lăng Khiếu Thiên:

“Có thể sử dụng võ học không?”

“Xin cứ tự nhiên.” - Lăng Khiếu Thiên gật đầu.

Lý Thiên Dương cười lạnh một tiếng, ánh mắt xem thường quét nhìn La Phong, găm nhẹ:

“Thiết Sơn Bích!”

“Xoẹt xoẹt...”

Cơ bắp cả người Lý Thiên Dương đột nhiên trương lớn lên, khiến quần áo chống không nổi mà rách ra vài lỗ nhỏ, từng cơ bắp cứng như sắt thép, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

“Võ học hoành luyện hoàng cấp trung phẩm “Thiết Sơn Bích”, tuổi nhỏ như vậy mà đã tu luyện tới cảnh giới tiểu thành, rất giỏi!” - Lăng Khiếu Thiên nhìn Lý Thiên Dương, khẽ vuốt cằm nói.

Lý Thiên Dương cười đắc ý, nắm lấy chuôi Hồ Phách đao, vừa đề khí thì Hồ Phách đao bị hấn nhấc lên, nhìn qua vô cùng ung dung.

“Tốt!” - Xung quanh võ đài vang lên tiếng ủng hộ, tất cả mọi người đều trông đợi nhìn Lý Thiên Dương.

“La Phong, đứng đợi đừng để bị dọa đến tè ra quần đấy.” - Lý Thiên Dương đi đến trước thiết châm, quay đầu nhìn La Phong cười ha ha nói.

La Phong cười nhạt, ngậm miệng không nói.

Hừ, để xem ngươi thể hiện tới lúc nào.

Lý Thiên Dương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chợt híp lại, nhắm vào thiết châm, ánh đao lóe lên.

“Keng”

Hồ Phách đao chém vào thiết châm lưu lại một vết nứt lớn.

Lăng Khiếu Thiên đến gần nhìn thoáng qua, mắt lộ ra vẻ tán thưởng, cao giọng nói:

“Một thước bảy tấc, hơn một thước.”

Xôn xao!

Xung quanh võ đài vang lên tiếng hoan hô giòn giã, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ Lý Thiên Dương, thậm chí còn có người bắt đầu chúc mừng Lý Thiên Dương giành được bảo đao này.

Dưới cái nhìn của bọn họ, La Phong chỉ có tu vi Mạch Luân tứ trọng Cường Nhu Cảnh trung kỳ, căn bản không phải đối thủ của Lý Thiên Dương.

Thắng thua không còn gì nghi ngờ nữa!

“Không nghe ta khuyên bảo, xem ngươi làm sao xuống đài đây.” - Dưới đài thiếu niên đeo đao nhìn La Phong, thấp giọng thì thầm nói.

“Hừ...” - Lúc này Lý Thiên Dương âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hồ Phách đao không phải nặng bình thường, nếu không phải hấn tu luyện võ học hoành luyện Thiết Sơn Bích, thì muốn chém ra nhát đao sâu như vậy là chuyện không thể nào.

“La Phong, đến lượt ngươi! Ngươi đừng có chưa lâm trận đã bỏ chạy đấy.” - Lý Thiên Dương xoay lại nhìn La Phong, vẻ mặt khiêu khích.

La Phong không để ý tới hấn, đi tới trước thiết châm.

Lăng Khiếu Thiên muốn nhắc Hồ Phách đao từ trong thiết châm lên, La Phong ngăn lại nói:

“Lăng các chủ, để ta tự làm.”

Ngươi?

Lăng Khiếu Thiên ngây người, nhìn La Phong thật sâu.

Đao bị thiết châm kẹp lấy, muốn rút Hồ Phách đao ra cũng không phải chuyện đơn giản.

Lăng Khiếu Thiên lúc này không khỏi có chút đắn đo, La Phong thật sự tự tin hay là cố ý lên đây khoe mẽ.

“Khoe mẽ mà thôi!” - Lý Thiên Dương đứng bên cạnh cười khẩy nói.

La Phong đi tới trước thiết châm, đưa tay nắm lấy chuôi đao, trước tiên thử sử dụng ba phần lực một chút, Hổ Phách đao rung rung vài cái, không bị rút ra.

“Ha ha... La Phong, ta thấy hay là ngươi bỏ cuộc đi.” - Lý Thiên Dương thấy cảnh này không khỏi cười to.

Lăng Khiếu Thiên bên cạnh cũng khẽ lắc đầu, đang muốn lên giúp La Phong rút đao ra thì nghe thấy rắc... một tiếng, võ đài dưới chân La Phong nứt ra, Hổ Phách đao “xoạt” một tiếng bị rút ra.

“Xoạt”

La Phong thuận tay múa đao vài cái, đao phong chém vào không khí, tạo ra âm thanh như tiếng hồ gươm.

“Đao tốt!” - La Phong gật đầu tán thưởng.

Tiếng cười nhạo xung quanh trở nên im ắng quý dị, ai cũng trợn mắt há miệng nhìn La Phong.

Ngay cả thiếu niên đeo đao đứng cạnh Băng Nhược Lam cũng há miệng to ra, to đến nỗi nhét vừa quả trứng gà.

Sức của hắn sao mạnh vậy?

Ánh mắt Lý Thiên Dương âm trầm, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cứng miệng, cười lạnh nói:

“Chỉ là rút ra thôi, có gì hơn người chứ.”

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên! Lão phu bội phục!” - Lăng Khiếu Thiên cười lớn, nhìn La Phong đầy chờ đợi.

La Phong cầm đao đứng trước thiết châm, chưa vung đao lên ngay.

Hổ Phách đao nặng hơn ngàn cân, cho dù dùng toàn lực, La Phong cũng không chắc sẽ thắng nổi Lý Thiên Dương.

“Có thể thi triển võ học, không biết như vậy có được không...” - La Phong nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra chiêu thức của Hổ Khiếu Quyền, thời điểm trong chớp lát bỗng nhiên mở hai mắt ra, bổ thẳng Hổ Phách đao xuống thiết châm.

“Ầm ầm”

Âm thanh đinh tai nhức óc vang khắp võ đài, trên võ đài bay đầy bụi bặm.

A...

Khi thấy rõ tình hình trên võ đài, xung quanh lôi đài vang lên tiếng hít quý dị.

La Phong đứng tại chỗ cầm Hổ Phách đao trong tay, thiết châm cao ba thước trước mặt hắn đã bị chém làm đôi, có lẽ sức mạnh quá lớn nên võ đài bị sụp mất một bên!

Lăng Khiếu Thiên ngơ ngời một hồi mới sực tỉnh, chột cao giọng tuyên bố:

“Vết đao hơn ba thước, La Phong thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đao pháp trọng nhạc

Âm thanh Lăng Khiếu Thiên tuyên bố La Phong thắng như một chiếc búa tạ khiến mọi người bừng tỉnh.

“Tên này cũng quá khủng đi, chỉ có tu vi tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, sức mạnh vậy mà có thể thắng Lý Thiên Dương ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, hơn nữa còn thắng gấp hai lần. Quá yêu nghiệt!”

“Đúng vậy, tên Lý Thiên Dương có tiếng là thiên tài của học viện Tử Dương, không ngờ lại thua. Không biết tên La Phong này rốt cuộc là người thế nào?”

“Vừa rồi ta có nghe ngóng được, tên La Phong này là học viên ban Ngân Nguyệt của ngoại viện học viện Tử Dương.

“Học viên ban Ngân Nguyệt.” - Võ giả đứng xung quanh nhìn La Phong, sắc mặt trở nên cổ quái.

Bọn họ đều biết học viên ban Ngân Nguyệt đều có tư chất bình thường, nhưng trên La Phong lại đánh bại Lý Thiên Dương, cái này...

Thiên tài! Sự khác biệt to lớn này, khiến nhiều người trong phút chốc không biết nói gì.

“Cho dù nói thế nào, tên La Phong này hôm nay xem như nổi tiếng rồi!” - Một người xúc động nói.

Lý Thiên Dương nắm chặt hai tay, ánh mắt âm trầm từ Hồ Phách đao chuyển sang La Phong, trong mắt tràn ngập sát ý.

Thậm chí hắn muốn trực tiếp ra tay dạy dỗ La Phong một trận, đoạt Hồ Phách đao lại, nhưng vẫn còn một tia lý trí sót lại cho hắn biết, nếu làm vậy, nhất định sẽ bêu danh, bị mắng không ngớt đầu nổi.

Huống hồ Lăng Khiếu Thiên còn ở bên cạnh, ông ta sẽ không để hắn làm vậy.

Hừ, còn 10 ngày nữa là tới Sấm Vương tranh đấu, đến lúc đó ta sẽ đòi người cả vốn lẫn lời.

Lý Thiên Dương hít sâu một hơi, hung hãn trợn mắt nhìn La Phong:

“La Phong, người đừng vội đắc ý, sức mạnh không nói lên thực lực! Hẹn gặp lại tại trận đấu Sấm Vương nửa tháng sau.”

Nói xong, Lý Thiên Dương phát tay áo, mặt âm trầm đi xuống võ đài, nhanh chân rời đi.

La Phong nhìn theo bóng lưng dần xa của Lý Thiên Dương, ánh mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Tu vi Lý Thiên Dương đạt đến ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, cộng thêm Thiết Sơn Bích tiểu thành, mình đồng da sắt, nếu hai người đối chiến, La Phong nghĩ khả năng thắng của hắn không quá ba phần.

Nếu đối phương đã kiên quyết nói vậy thì trong trận Sấm Vương chắc chắn sẽ ra tay đối phó với hắn.

“Còn hơn mười ba ngày nữa, chỉ cần hắn đề cao thực lực tới Cường Nhu Cảnh hậu kỳ, cộng thêm Hồ Phách đao, thì tỉ lệ khả năng thắng của ta sẽ được 5:5.”

La Phong cũng không lo lắng quá, hắn có lòng tin trong thời gian mười ngày còn lại, có thể tu luyện tới Cường Nhu Cảnh hậu kỳ, nếu như Hồ Khiếu Quyền cũng đạt tới cảnh giới Đại Thành, thì mặt đối mặt đánh với Lý Thiên Dương không phải không thể.

Sau khi nói lời cảm tạ với Lăng Khiếu Thiên xong, La Phong vác Hồ Phách đao trên lưng nhảy xuống võ đài.

“La Phong, chúc mừng ngươi.” - Thân hình xinh đẹp của Băng Nhục Lam đi tới, chấp tay sau lưng, mắt tím tím nhìn La Phong, cười tự nhiên.

La Phong cười nhạt, thấy xung quanh có nhiều người liền đề nghị rời khỏi nơi này trước.

Đi được hai bước, Băng Nhục Lam ngừng lại, đôi mắt màu xanh xinh đẹp nghiêng hoặc nhìn La Phong:

“La Phong, hướng này không phải hướng về học viện, ngươi có nhầm đường không?”

La Phong quay đầu nhìn Băng Nhục Lam cười cười:

“Ai nói ta định trở về học viện.”

“Vậy ngươi muốn đi đâu?”

“Túy Tiên lâu, ta nhớ trước đây từng đồng ý mời cô ăn cơm mà, ta không định nuốt lời.” - La Phong chỉ vào một lầu trang hoàng hoa lệ ở đằng xa.

Băng Nhục Lam nhớ tới đây là lời nàng nói với Lâm Tiêu Tiêu ngày trước, mím môi cười: “Ngươi thật muốn mời ta ăn sao? Ta nói trước, sức ăn của ta khỏe lắm đấy.”

La Phong vỗ túi tiền bên hông, hào phóng nói: “Cô có thể ăn tới mức đi không nổi mới thôi!”

Băng Nhục Lam nhướn mày, nắm chặt đôi bàn tay trắng trẻo như phấn giã dối nói: “Ta không phải là heo!”

“Đây là do cô tự nói, không phải ta nói.”

“La Phong! Ngươi chết chắc rồi!”

Băng Nhục Lam chỉ nói mạnh miệng, đến Túy Tiên lâu thì chỉ gọi vài món đơn giản.

Sau khi hai người ăn cơm xong, La Phong lấy tiền dư trên người mua Ngưng Nguyên Đan.

Tuy hiện giờ Ngưng Nguyên Đan không giúp cho hấn đề cao tu vi gì nhiều nhưng lại bổ sung nguyên khí, vào lúc trạng thái đỉnh phong, có thể giúp hấn chuyên tâm tu luyện.

Trở lại học viện, La Phong cáo từ Băng Nhược Lam, trực tiếp đi tới Diễn Võ đường, chuẩn bị chọn một đao pháp để tu luyện.

“Đao pháp Cuồng Phong, đao pháp Thanh Xà, đao pháp Tung Hoành, đao pháp Trọng Nhạc...” - Đao pháp cơ bản trong Diễn Võ đường không nhiều lắm, La Phong nhìn lướt qua thì hết.

Đao pháp Cuồng Phong đòi hỏi tốc độ, đao pháp Tật Phong, đao pháp Thanh Xà thì yêu cầu cao với khinh công và độ dẻo dai của cơ thể, từng chiêu thức nhẹ nhàng hoa lệ, thích hợp cho nữ tu luyện, đao pháp Tung Hoành thì tàn nhẫn bá đạo, tu luyện đơn giản, uy lực có hạn, thích hợp với những học viên có khả năng lĩnh ngộ không cao, mà đao pháp Trọng Nhạc là đao pháp cơ bản mà nhiều người giới lựa chọn, theo đuổi lấy lực phá xáo, uy lực không tầm thường, chỉ là cần sức lĩnh ngộ cao.

Cuối cùng La Phong chọn đao pháp Trọng Nhạc, dù sao sức lĩnh ngộ của hấn cũng không tầm thường, đương nhiên muốn chọn loại tốt nhất.

Lấy bí tịch ra, La Phong đi tới chỗ ghi danh đăng ký.

Người phụ trách ghi danh vẫn là giáo tập trung niên lần trước, hấn liếc mắt một cái liền nhận ra La Phong, cười nói:

“Thế nào. Đăng Long bộ chưa luyện được hả, bây giờ chọn võ học khinh thân khác còn kịp đó.”

La Phong cười nhạt, đưa cuốn đao pháp Trọng Nhạc ra:

“Không cần, ta tới để mượn cuốn đao pháp Trọng Nhạc này.”

“Đao pháp Trọng Nhạc, tốt lắm! Đao pháp này tuy chiêu thức đơn giản, nhưng ý cảnh sâu xa, uy lực không tầm thường, tu luyện tới đại thành thì uy lực có thể so với võ học hoàng cấp hạ phẩm” - Giáo tập trung niên gật đầu, để La Phong đăng kí.

La Phong bắt đầu đăng kí.

Giáo tập trung niên không thấy La Phong lấy Đăng Long bộ ra, không khỏi cau mày:

“Còn 10 ngày nữa là tới Sấm Vương tranh đấu rồi, võ học khinh thân trong trận đấu vô cùng quan trọng, ngươi không đổi bộ khác để liều thử à?”

Sau khi ghi danh xong, La Phong ngẩng đầu cười nói: “Ta thấy Đăng Long bộ đủ để ứng phó trong trận Sấm Vương rồi.”

Giáo tập trung niên vô thức gật đầu, sau đó ngạc nhiên, hai mắt mở to: “Ngươi nói ngươi luyện Đăng Long bộ xong rồi!”

“Gần như là vậy.” - La Phong không muốn nhiều lời, lấy bí tịch, cất bước rời khỏi Diễn Võ đường.

Thấy La Phong rời đi, về mặt giáo tập trung niên vẫn không tin được.

Độ khó của Đăng Long bộ hấn biết chứ, chính viện trưởng của học viện Tử Dương cũng thẳng thắn nói ông ấy không nhìn thấu được Đăng Long bộ. Ba năm trước, học viên vô cùng tài giỏi của học viện Tử Dương là Lục Tiêu Vân cũng mới chạm một tí tới cánh cửa Đăng Long bộ mà thôi.

Ngay cả viện trưởng và thiên tài như Lục Tiêu Vân cũng không nhìn thấu võ học đó, sao một đệ tử của ban Ngân Nguyệt lại có thể tu luyện thành công chứ.

“Tên La Phong này cũng không biết tự lượng sức mình quá rồi.” - Giáo tập trung niên lắc đầu, thờ dài một hơi, hiển nhiên không tin lời La Phong.

Từ Diễn Võ đường đi ra, La Phong không trở về tiểu viện của mình, mà vác Hồ Phách đao đi thẳng ra học viện, tới đỉnh núi Tử Linh.

Đi tới trước vách đá luyện công, đối mặt với biển mây, La Phong để đao xuống, điều chỉnh hơi thở, bắt đầu tu luyện.

Hấn không trực tiếp tu luyện đao pháp Trọng Nhạc ngay mà bắt đầu tu luyện từ bước cơ bản nhất.

Lướt, bô, gạt, gạt, quất, nhần, chém, đột. Đây là tám loại động tác cơ bản trong đao pháp được gọi là Đao Trung Bát Pháp, là những cái cơ bản của đao pháp.

La Phong hiểu rõ tầm quan trọng của nền tảng, tay cầm Hồ Phách đao, bắt đầu khô khan đơn độc tu luyện.

Mặt trời lên mặt trăng lặn, chớp mắt hai ngày đã trôi qua.

Trong hai ngày, La Phong luôn tu luyện Đao Trung Bát Pháp, có Ngưng Nguyên Đan bổ sung nguyên khí, hấn tu luyện không hề ngừng nghỉ, hiện giờ, cuối cùng cũng nắm giữ thuần thục Đao Trung Bát Pháp, mỗi lần ra đao đều chém ra một quỹ tích lý tưởng.

Tuy nắm chắc Đao Trung Bát Pháp, nhưng La Phong không hưng phấn lắm.

Hồ Phách đảo trầm nặng hơn so với hấn tường tượng, uy lực mặc dù không bình thường nhưng động tác khó tránh chậm chạp, không có cảm giác lưu loát.

“Phải giải quyết điểm này mới được.” - La Phong đứng bên vách núi, nhìn biển trời mênh mông, rơi vào trầm tư.

Một lát sau hai mắt hấn sáng ngời, vác đao chạy xuống núi.

Chạy hai mươi mấy dặm từ trên núi xuống khiến mồ hôi đầm đìa, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng nước chảy ào ào, một dòng sông mênh mông hiện ra trước mặt La Phong.

La Phong thấy nước sông chảy xiết, trên mặt lộ ra vẻ hung phấn, trực tiếp nhảy xuống sông bắt đầu tu luyện đao pháp trong nước.

Tu luyện đao pháp trong dòng nước chảy khó hơn trên mặt đất gấp trăm lần, nước chảy xiết từ bốn phương tám hướng đè ép xuống khiến người ta không có cách nào thi triển được, La Phong cảm thấy Hồ Phách đảo ở trong dòng nước còn nặng hơn gấp đôi.

“Xoạt”

Tùy ý vung đao, tựa như một đi không trở lại, đao phong cắt trên mặt nước một nhát màu trắng nhàn nhạt, lực đao chỉ bằng hai phần trên mặt đất.

“Đúng như ta nghĩ, tu luyện đao pháp trong sông khó khăn hơn nhiều, nhưng mà rất hợp ý ta. Nếu ta có thể tùy ý thi triển đao pháp trong sông chảy xiết thì cảnh giới đao pháp nhất định sẽ tăng một bậc.” - Mắt La Phong lộ ra vẻ kiên nghị, hai tay nắm chặt chuôi đao, bắt đầu luyện đao giữa sông.

Nước sông chảy xiết, dòng nước tựa như loài thủy quái đang không ngừng bủa vây xung quanh La Phong, kéo Hồ Phách đảo trong tay hấn, tốc độ ra đao của La Phong chậm hơn mấy lần.

Trước khi tập trung tinh thần, La Phong tỉ mỉ cảm nhận sức mạnh chứa trong dòng nước, ra đao thu đao, giữa dòng sông nước chảy cuồn cuộn.

Thời gian trôi đi, La Phong cảm thấy một sự cân bằng kì diệu trong dòng chảy, tốc độ ra đao ngày một nhanh.

Cứ tu luyện như vậy cả ngày hôm sau, đao pháp La Phong thi triển trong nước đã khôi phục chừng bảy phần như bình thường, có thể bắt đầu tu luyện đao pháp Trọng Nhạc.

Đao pháp Trọng Nhạc chỉ có ba chiêu, đao pháp tương ứng với tam trọng, nhất trọng Hám Sơn, nhị trọng Nghịch Lưu, tam trọng Đoạn Sơn Hà.

Ba chiêu đao pháp, tất cả đều vô cùng mạnh mẽ, khiến người khác có cảm giác khí thế hữu từ vô sinh, quyết đánh đến cùng, khiến trong lòng không nhận được sinh ra ý lạnh, mọi thứ tựa như bị chặt đứt.

Tu luyện dựa theo bí tịch, trong nửa ngày, La Phong dần dần đã cảm nhận được ý cảnh bá đạo ra đao đoạt sinh từ của đao pháp Trọng Nhạc.

Đao pháp này ý như lời giáo tập trung niên kia nói, không phải là võ học cơ bản đơn giản. Ý cảnh trong đó sâu xa, La Phong tin rằng nếu tu luyện đao pháp Trọng Nhạc tới đại thành, phối hợp với Hồ Phách đảo, ngay cả người cùng cấp với hấn cũng không chịu nổi một đao.

Ba ngày nữa qua đi, trong dòng nước, La Phong đứng cầm đao, toàn thân tỏa ra một khí chất nghiêm nghị, cuồn cuộn không ngừng, giống như mãng xà trong sông, tất cả mọi thứ trước mặt hấn đều chẳng đáng nhắc tới.

Hám Sơn!

Ánh mắt La Phong ngưng lại, thân hình đột nhiên nhảy lên, như mảnh hổ từ trên cao bỏ xuống.

Ánh đao lóe lên, sóng dữ dâng cao mấy mét, trước người La Phong xuất hiện một con sóng trắng khổng lồ, khí thế bất phàm.

Nghịch Lưu!

Trong lòng La Phong gầm nhẹ, xoay tròn thân thể trong nước nửa vòng, đao phong nghịch dòng tiến lên.

Rào rào, sóng dữ đang tràn lên lập tức bị chém trở về.

“Đoạn Sơn Hà!” - La Phong nhú mày, giọng nói rõ ràng mang theo sát ý cuồn cuộn, chấn động đến nổi mặt sông rung lắc không ngừng.

Trường đao năm thước mang theo khí thế không thể ngăn trở, kiên quyết chém xuống.

“Xích”

Đao phong nhảy mất bờ sông ra, đem mặt sông trong vòng năm thước chia ra làm hai, thậm chí thấy cả bùn dưới đáy sông.

La Phong thờ hất ra, nhìn mảnh sông đục ngầu trước mắt, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Trong ba ngày hẩn đã tu luyện đạo pháp Trọng Nhạc tới cảnh giới tiểu thành, cảm giác thi triển đạo pháp không còn chậm chạp như trước nữa, vô cùng lưu loát, tựa nước chảy mây trôi.

Không chỉ vậy, tu vi của La Phong cũng sắp đột phá, chỉ còn bước nhỏ nữa là tới tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, chỉ là gần năm mươi viên Nguyên Đan bây giờ một viên cũng không còn.

“Thời gian Sấm Vương tranh đấu chỉ còn một tuần, tu luyện cũng tới bình cảnh rồi, không bằng đi tới núi Xích Luyện tôi luyện khả năng thực chiến, tiện thể săn ít yêu thú kiếm tiền.”

La Phong quyết định như vậy, cột Hồ Phách đạo ra sau lưng, chỉnh sửa y phục một chút, đi tới dãy núi Xích Luyện.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ba chiêu hạ cuồng mãnh

“Vũ”

Dưới chân núi Tử Linh, La Phong nhận biết được phương hướng, lập tức thi triển Đằng Long bộ, bắt đầu chạy đi.

Bốn dòng long khí bên cạnh hẩn cuộn cuộn không ngớt, nhảy vọt một phát, tốc độ của La Phong so với ngựa hoang bình thường còn nhanh hơn rất nhiều.

Thừa kịp lúc đi đường, La Phong tham ngộ tu luyện Đằng Long bộ, thân pháp lại có tiến triển.

Nửa ngày sau, La Phong cuối cùng cũng tới bên ngoài dãy núi Xích Luyện.

Dãy Xích Luyện là cánh rừng lớn nhất phía nam của vương triều Thương Lan, bao quanh hơn mười quốc gia, cảnh vật xung quanh hung ác vạn phần, có vô số yêu thú chiếm cứ.

Yêu thú không thể so sánh với dã thú, bọn chúng bị nhiễm sát khí của trời đất, dần dần yêu hóa, thực lực khủng bố. Đồng thời, yêu thú cũng có có thể tu luyện, trong cơ thể yêu khí nồng nặc tới một mức độ nhất định, sẽ gặp biến dị, đẳng cấp sẽ tiến hóa.

Mọi người phân chia đẳng cấp của yêu thú dựa theo cảnh giới của võ giả.

Yêu thú cấp một tương đương với võ giả từ Mạch Luân nhất trọng đến tam trọng, yêu thú cấp hai tương đương với võ giả từ Mạch Luân tứ trọng đến lục trọng, yêu thú cấp ba tương đương với võ giả từ thất trọng đến cửu trọng. Còn yêu thú từ cấp ba trở lên thì rất hiếm thấy, phải đi sâu vào rừng mới xuất hiện.

Bên ngoài núi Xích Luyện, chỉ có một vài mãnh thú, khi La Phong tiến vào trong, dần dần mới xuất hiện yêu thú cấp một.

Nơi hung ác này, La Phong cũng không dám coi thường, không dám tùy tiện tiến vào trong, chỉ săn giết đám yêu thú bên ngoài, tu luyện Trọng Nhạc đạo pháp và Hồ Khiếu Quyền, tăng kinh nghiệm thực chiến của hẩn.

Ba ngày trời qua.

Ba ngày này, La Phong một mực săn giết yêu thú ở bên ngoài núi Xích Luyện. Yêu thú chết trên tay hẩn khoảng chừng mấy chục con.

Những yêu thú này phần lớn đều là yêu thú cấp một, thỉnh thoảng xuất hiện yêu thú cấp hai, thực lực của yêu thú cấp hai cũng chỉ có tầm trung, tương đương với võ giả Mạch Luân tứ hoặc ngũ trọng, chỉ dựa vào Hồ Phách đạo sắc bén và võ học ngày càng thuần thực, mỗi lần La Phong đều có thể giết chết mà không hề gặp nguy hiểm nào.

Ba ngày chém giết sinh tử, thụ hoạch của La Phong cũng có chút khả quan. Tu vi thuận lợi đột phá đến Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, hơn nữa Trọng Nhạc đạo pháp đã đạt đến tiêu chuẩn đại thành, Hồ Khiếu Quyền cũng tiến sát đến đại thành, tiến bộ thần tốc.

La Phong tin tưởng, hiện tại cho dù đánh với Lý Thiên Dương, hẩn cũng sẽ nắm được năm phần thắng.

“Chém giết sinh tử quả nhiên là phương thức tu luyện tốt nhất, chẳng qua nơi đây đã không còn thích hợp cho ta tu luyện.” - La Phong rút Hồ Phách đạo khỏi thi thể của Yêu Lang mắt xanh đang nằm dưới đất, mũi dao khươi một cái, hai răng nanh sắc bén rơi vào tay.

Đem đồ vật thu thập được bỏ vào bọc da thú sau lưng, ánh mắt La Phong chuyển sang nhìn chỗ sâu hơn trong rừng rậm.

Thực lực của hẩn hiện tại có thể chống lại võ giả Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, yêu thú cấp một không còn tạo được uy hiếp đối với hẩn, cho dù là yêu thú

cấp hai tầm trung cũng chỉ cần cẩn thận một chút, cũng có thể đánh chết một cách đơn giản.

La Phong quyết định hôm nay sẽ thâm nhập vào sâu một chút, xem xem có thể gặp được yêu thú cấp hai cao cấp không.

“Vù”

Thân thể vút qua, La Phong bay lên trời, giống như con chim to nhảy lên cành một gốc cây đại thụ, trong không gian cây cối um tùm, lẳng không bay tới.

“Grào”

Đột nhiên một tiếng rít gào kinh khủng vang lên truyền đến lỗ tai La Phong, âm thanh phát ra cách nơi này khoảng mấy trăm thước, ẩn chứa sự uy hiếp trong đó, làm cho La Phong có loại cảm giác toàn thân phát lạnh, sợ hãi.

“Âm thanh có thể tạo áp lực cho ta, chỉ sợ là của yêu thú cấp hai cao cấp.” - La Phong dừng bước, đứng ở một gốc cây đại thụ nhìn chằm chằm về phía âm thanh truyền tới.

Đáng tiếc, thế núi này xung quanh hiểm ác đáng sợ, cộng thêm cây cối rậm rạp, căn bản không thể nhìn thấy phía trước rốt cục có cái gì.

La Phong hơi do dự một chút, liền toàn lực vận chuyển Đằng Long bộ bay về phía âm thanh truyền tới.

Yêu thú cấp hai cao cấp tương đương với giả Mạch Luân ngũ trọng hậu kỳ, La Phong tin với tốc độ của Đằng Long bộ, việc tự bảo vệ mình khẳng định là không có vấn đề gì.

Sau khi chạy như bay về phía trước năm sáu trăm mét, thế núi đột nhiên thay đổi, rừng cây dần dần thưa thớt, trong không khí tràn ngập cảm giác khô nóng khó diễn tả được bằng lời.

“Vù”

La Phong vọt tới ven rừng rậm, đứng trên một thân cây, ngẩng đầu nhìn lại.

P phía trước là một sườn đồi trống, trên sườn núi không có một ngọn cỏ, bên ngoài chỉ có những nham thạch màu đỏ được phơi bày.

Ở sườn đất trên, bị một con cự mãng toàn thân màu đỏ to cỡ thùng nước chiếm giữ,

"Yêu thú nhị giai cao cấp - Huyết Vân mãng xà!" - La Phong nhìn cự mãng, không khỏi hít sâu một hơi.

Con mãng xà trước mặt to cỡ thùng nước, dài khoảng năm sáu trượng, lớp vảy toàn thân phơi bày một màu đỏ nhàn nhạt, sáng bóng nhẵn nhụi, trông hơi giống nham thạch, đôi mắt tam giác lóe ra hung quang, nhìn chằm chằm rừng rậm bên kia, trong miệng khổng lồ gào thét từng con, làm kinh sợ hơn mười dặm xung quanh khu rừng.

"Chạy mau! Con Huyết Vân mãng xà này có thực lực tương đương với Mạch Luân lục trọng, chúng ta không phải là đối thủ, đi gọi Trần Tân sư huynh! " - Ở sườn đất bên kia, hai thiếu niên thần sắc hoảng hốt bỏ chạy về phía rừng cây, con Huyết Vân mãng xà kia theo sát phía sau.

"Hai người này sợ là trốn không thoát." - La Phong nhìn thân ảnh hai người, khẽ lắc đầu.

Hai người chỉ có thực lực Mạch Luân tứ trọng trung kỳ, võ học khinh thân cũng không cao, mà Huyết Vân mãng xà tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền xẹt qua hơn mười mét, cách hai người càng ngày càng gần.

Giữa lúc La Phong cho rằng hai người sắp bị Huyết Vân mãng xà cắn nuốt, Huyết Vân mãng xà khi đuổi tới ven rừng rậm đột nhiên dừng lại, xoay người quay lại sườn đất tiếp tục trấn giữ.

"Ồ, kỳ quái, tại sao nó lại bỏ qua cho hai người kia..." - La Phong trong lòng ngạc nhiên không thôi, nhìn về phía Huyết Vân mãng xà, ánh mắt đột nhiên bị một màu đỏ đậm bên cạnh Huyết Vân mãng xà hấp dẫn.

"Xích Viêm quả!" - Hô hấp La Phong ngưng lại, kích động đến liếm môi một cái.

Trên tảng đá bên cạnh Huyết Vân mãng xà, sinh trưởng một gốc cây toàn thân đỏ ngầu.

Ngọn cây sinh trưởng một quả lớn chừng ngón tay, quả này tản ra ánh hồng yếu ớt, cho dù cách xa trăm mét, La Phong cũng có thể cảm giác được quả này tản ra nguyên lực ba động nồng nặc.

La Phong biết quả này, gọi là Xích Viêm quả, là thiên tài địa bảo hiếm có, tôi luyện da thịt linh hiệu, đối với võ giả Cương Nhu Cảnh mà nói, là linh dược hiếm có!

"Thì ra là thế! Vừa rồi chủ ý của hai người kia nhất định là muốn hái Xích Viêm quả, chứ không phải đấu với Huyết Vân mãng xà, nên mới hốt hoảng đào tẩu, Huyết Vân mãng xà dựa vào Xích Viêm quả tán phát nhiệt lực của địa hỏa để tu luyện, đương nhiên sẽ không mạo hiểm rồi đi."

La Phong tâm tư khẽ động, lập tức hiểu mọi chuyện vừa xảy ra ở đây.

Nhìn Xích Viêm quả, tâm tư La Phong chuyển động.

Nếu có thể đạt được Xích Viêm quả này, hẳn sẽ có cơ hội trực tiếp đột phá đến Thiết Cốt Cảnh ngũ trọng!

"Nhưng Huyết Văn măng xà này có chút khó chơi..." - La Phong khẽ nhíu mày.

Con Huyết Văn măng xà này có thực lực tương đương với võ giả ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ, vô cùng nguy hiểm.

"Không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con! Đạt được Xích Viêm quả, ta liền có một trăm phần trăm tin ở Sấm Vương tranh đấu chiếm được một trong ba vị trí đầu! Liệu mạng!" - Nhíu mày suy tư một chút, La Phong đưa ra quyết định.

Hít sâu một hơi, La Phong đem túi đựng bộ phận yêu thú đã thu thập được bỏ trên tảng cây, nhảy xuống chỗ Huyết Văn măng xà.

Từ đoạn đối thoại của hai tên thiếu niên vừa rồi thì thấy, hai người nhất định là đi tìm trợ thủ cường đại, hiện tại nếu không ra tay, đến khi người của đối phương tới, sẽ không còn cơ hội.

“Xoạt”

La Phong từ dưới bóng cây nhảy xuống trong chớp mắt, Huyết Văn măng xà lập tức có cảm ứng, mắt tam giác mang theo hung quang trừng về phía La Phong.

Lãnh địa liền tiếp bị người khác xâm lấn, con Huyết Văn măng xà giận dữ gào thét một tiếng, mắt tam giác tràn ngập huyết quang, thân thể to lớn đang nằm đột ngột bắn ra một cái đầu lâu to, chẳng khác nào một ngọn núi khổng lồ đang lao về phía La Phong, tảng đá to bằng thân người trên đường bị nó va chạm, lập tức nát bấy thành vô số đá vụn.

"Súc sinh!" - La Phong gầm nhẹ một tiếng, không tránh không nhường, nắm đấm mang theo khí thế của chúa sơn lâm bỗng nhiên kích ra, xung quanh liền tiếp phát sinh tiếng nổ chói tai. Chính là “nộ hổ xuất động” trong Hồ Khiếu Quyền.

“Ầm ầm”

Mặt đất chấn động, La Phong một quyền đánh vào hàm dưới của Huyết Văn măng xà, thân thể to lớn của măng xà trực tiếp bị đánh lật xoay qua chỗ khác, La Phong bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích cũng “thình thịch” lui về sau hơn mười bước!

"Phòng ngự mạnh thật, không hổ là yêu thú nhị giai cao cấp!" - La Phong cảm giác nắm đấm bên phải của mình hơi tê tê, nhìn Huyết Văn măng xà, trong lòng kinh ngạc nói.

Bây giờ Hồ Khiếu Quyền của hắn đã tiếp cận đại thành, uy lực so với trước đây tăng lên ít nhất ba phần! Cộng thêm sức mạnh của hắn, một quyền này có thể đánh thủng cả một ngọn núi nhỏ, mà Huyết Văn măng xà chỉ rút ra mấy khối vẩy mà thôi.

Huyết Văn măng xà bị đau, hoàn toàn nổi giận, ngửa mặt lên trời gào thét, dùng một cái, đuôi xà to cỡ thùng nước trông giống như một cái roi dài đánh xuống đầu La Phong!

Một kích này uy lực cực lớn, đuôi xà đánh cho không khí một hồi “đùng đùng” loạn xạ, còn chưa rơi vào người La Phong, phong áp mãnh liệt liền thổi đá vụn bên người hắn bay tứ tung.

“Vũ”

La Phong không dám khinh thường, lập tức thi triển Đằng Long bộ, nhảy ra.

“Bốp”

Đuôi xà quất vào chỗ La Phong đứng, mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt rộng ba, bốn mét, nếu có người ở đó, nhất định tan xương nát thịt.

Một kích không trúng, thân thể Huyết Văn măng xà lộn một vòng, đuôi rần rần nữa quất về khoảng không chính giữa La Phong!

"Muốn chết! Mãnh hổ hàng cóc!" - La Phong không nhìn công kích của măng xà, tự mình phát lực, hai chân dậm một phát vào long khí trên người, thi triển ra Hồ Khiếu Quyền sắc bén nhất, bá đạo nhất, cả người mãnh liệt xoay tròn, giống như một viên thiên thạch đập về phía Huyết Văn măng xà, nắm tay đánh chính xác vào đầu lâu khổng lồ của Huyết Văn măng xà.

“Bang bang...”

Đầu lâu to thù lù của Huyết Văn măng xà trực tiếp bị một lực cực mạnh đập đến mức lún sâu vào trong mặt đất, áp lực kinh khủng khiến hai tròng mắt trong con mắt tam giác đều trực tiếp phát nổ, dịch thể màu đen văng đầy trên mặt đất.

“Grào”

Đau đớn kịch liệt khiến Huyết Văn măng xà không ngừng lăn lộn thân thể, chiếc đuôi lớn quật một phát khiến cho sườn núi rung động, lưu lại một đường

rãnh lớn.

La Phong lo lắng Huyết Vân mừng và hủy diệt Xích Viêm quả, quả quyết hạ Hồ Phách đao xuống.

"Đoạn Sơn Hà!" - Khẽ quát một tiếng, Hồ Phách đao hóa thành một bóng đen, chém thẳng xuống, khí thế nguy nga, phảng phất có thể mang ngọn núi bỏ ra, chặt đứt Trường Giang và Hoàng Hà.

“Phù”

Thân đao dài năm thước chém xuống một cái, cái đầu to lớn của Huyết Vân mừng và trực tiếp bị chém rụng, lặn sang một bên, máu tươi sền sệt phun ra ngoài, nhuộm đỏ sườn núi bên cạnh.

Vền vền ba chiều, yêu thú cấp hai cao cấp Huyết Vân mừng và cường đại liền bị mất mạng dưới đao của La Phong.

La Phong chém giết Huyết Vân mừng và, thở hắt ra, ánh mắt rơi xuống thân Hồ Phách đao, khoe môi lộ ra mỉm cười.

Có thể ung dung chém giết Huyết Vân mừng và như vậy, không thể bỏ qua công lao của Hồ Phách đao, bằng không, với lực phòng ngự cường hãn của Huyết Vân mừng và khẳng định còn phải tốn nhiều sức lực.

Thu hồi Hồ Phách đao, La Phong xoay người chạy lên sườn núi. Ở trên đỉnh sườn núi tìm được nhánh cây Xích Viêm quả.

Xích Viêm quả không bị ảnh hưởng bởi màn kịch đấu vừa rồi, trái cây màu đỏ tản ra từng cơn nhiệt lực, chính giữa quả tỏa điểm một màu hồng phiêu hốt bất định, trông giống như ánh nền lung linh, linh khí bức người.

Thấy Xích Viêm quả hoàn hảo không chút tổn hại, La Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thận trọng đem Xích Viêm quả hái xuống rồi cất vào.

“Rào rào”

La Phong cắt Xích Viêm quả xong, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên trong rừng cây năm bóng người lao ra, hai người gần nhất chính là thiếu niên vừa rồi trốn vào rừng rậm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một quyền tất thắng

"Trần Tân sư huynh, Xích Viêm quả ở nơi này..."

Mấy đạo nhân ảnh vừa lao ra rừng cây, âm thanh hưng phấn bỗng dừng im bật.

Năm người đều thấy thi thể của Huyết Vân mừng và, còn có La Phong đang đứng trên sườn núi, ánh mắt không khỏi biến sắc.

"Sư huynh..." - Thiếu niên mặt chữ “quốc” đứng gần nhất nhìn thấy thi thể của Huyết Vân mừng và, liền chất lưỡi, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi, quay đầu nhìn thiếu niên mặc áo lam phía sau lưng.

Thiếu niên mặc áo lam ước chừng mười sáu tuổi, vác trường kiếm, ánh mắt sắc bén, trên người có khí tức lạnh thấu xương khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhìn thoáng qua thi thể của Huyết Vân mừng và, ánh mắt Trần Tân rơi vào La Phong phía sau, nhìn thẳng vào Hồ Phách đao trên người, khẽ nhíu mày một cái, cất bước đi về phía sườn núi, bốn người còn lại vội vàng đuổi theo.

"Xích Viêm quả!" - Đến sườn núi rồi, thiếu niên mặt chữ quốc nhìn về phía sau La Phong, thấy chỗ đó chỉ còn lại một gốc cây Xích Viêm trụi lụi, chân mày cau lại, nhìn La Phong chất vấn: "Tiểu tử, Xích Viêm quả có phải bị ngươi hái rồi không?"

La Phong biết không giấu được, vừa quan sát mấy người đó vừa gật đầu:

"Không sai!"

"Nhanh đem Xích Viêm quả giao ra đây!" - Thiếu niên mặt chữ quốc đưa tay ra, bá đạo ngạo nghễ nói.

Lúc đầu hắn thấy thi thể của Huyết Vân mừng và, đối với La Phong còn có chút kiêng kỵ, nhưng đến gần mới phát hiện, đối phương cũng chỉ có tu vi tứ trọng Cường Nhu Cảnh hậu kỳ, lập tức bắt đầu khinh thường.

Bọn họ năm người, hai người là tu vi Cương Nhu Cảnh trung kỳ, hai người là tu vi Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, thực lực của Trần Tân là mạnh nhất, tu vi đã là ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ! Người đồng thể mạnh, đương nhiên không coi La Phong ra gì.

"Giao ra đây?" - La Phong cười lạnh một tiếng, sắc mặt chăm chọc nhìn đối phương: "Ta dựa vào cái gì mà đem Xích Viêm quả giao cho ngươi?"

Lúc đầu La Phong nghĩ, không có mấy người này chọc giận Huyết Vân măng xà, hẳn cũng không có cách nào đạt được Xích Viêm quả, dự định đem thi thể của Huyết Vân măng xà đưa cho bọn họ.

Huyết Vân măng xà là yêu thú cấp hai cao cấp, thi thể cũng đáng mấy ngàn lượng bạc, nhưng đối phương lại có thái độ ngang ngược vô lý, khiến hắn thay đổi ý định.

"Hừ, Xích Viêm quả này là chúng ta phát hiện trước! Đương nhiên thuộc về chúng ta!" - Thiếu niên mặt chữ quốc ngạo nghễ nói.

"Ha ha ha..." - La Phong đứng chấp tay, cười một tràng rõ to.

Chân mày thiếu niên mặt chữ quốc trầm xuống, mắt lộ ra tia sáng lạnh:

"Tiểu tử, ngươi cười cái gì?"

La Phong chỉ vào rừng rậm mật rừng xung quanh, giọng mỉa mai nói:

"Ngươi nói ngươi phát hiện Xích Viêm quả này trước, cho nên Xích Viêm quả này thuộc về ngươi. Vậy có phải ngươi cõng hết quần, chạy dọc theo dãy núi Xích Viêm này một vòng, toàn bộ dãy núi này đều là của ngươi?"

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" - Thiếu niên mặt chữ quốc thẹn quá thành giận, hừ lạnh một tiếng, một chưởng áp sát La Phong.

"Vương Vũ, dừng tay!" - Trần Tân muốn ngăn cản Vương Vũ, nhưng đã không còn kịp.

"Phân Dương chưởng!" - Vương Vũ nhào tới, hai tay liên tục đánh ra, tung ra một phát chưởng ảnh, đánh vào ngực La Phong.

Chưởng phong gào thét, thổi bay mái tóc đen trên trán La Phong, khí thế như muốn đánh tan cả ngọn núi.

"Là võ học hoàng cấp hạ phẩm 'Phân Dương chưởng'!"

"Đây là võ học mà Vương Vũ tự tin, đã tu luyện tới cảnh giới tiểu thành, một chưởng đánh xuống có thể đánh nát nham thạch thành bột phấn, tiểu tử này chết chắc rồi!"

"Ai bảo hắn dám ngông cuồng như thế! Vừa hay giáo huấn hắn một chút!"

Bên cạnh mấy tên thiếu niên khác đứng nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

"Phân Dương chưởng... đây là võ học của học viện Vạn La, bọn họ là người của học viện Vạn La." - La Phong nhìn Vương Vũ đang xông tới, một ý niệm hiện lên trong đầu, thuận tay đánh ra một quyền: "Dám xem thường ta!"

Vương Vũ thấy La Phong không thèm thi triển võ học, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn, đem Phân Dương chưởng thôi động đến cực hạn, trong nháy mắt chưởng ảnh xuất hiện khắp trời, như nước triều cuộn trào mãnh liệt muốn vây chặt lấy La Phong.

La Phong không thèm động đậy, tiếp tục đánh ra một quyền phiêu hốt như cũ.

"Oanh!"

Quyền chưởng giáp nhau, tiếng sấm nổ vang ngay giữa La Phong và Vương Vũ.

A!

Vương Vũ kêu thảm một tiếng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Cả người như điều đứt dây, té bay ra ngoài hơn mười thước, nằm lẩn trên mặt đất.

Thực lực thật là đáng sợ!

Mấy tên thiếu niên đứng bên cạnh nhìn La Phong, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vương Vũ là cao thủ Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, mấy người bọn họ có nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ đến, Vương Vũ thậm chí ngay cả một quyền của thiếu niên trước mắt cũng không đỡ nổi. Huống hồ, đối phương thậm chí không có thi triển võ học!

"Thân thủ khá lắm!" - Trần Tân kêu một tên thiếu niên đi chăm sóc Vương Vũ, quay đầu nhìn La Phong, ánh mắt sắc lạnh như kiếm, nói: "Ta là học viên ngoại viện của Vạn La - Trần Tân, xin hỏi danh tính của các hạ?"

"Học viên ngoại viện của học viện Từ dương - La Phong." - La Phong thông dong thu quyền, điềm đạm đáp.

Học viện Từ dương!

Mấy tên thiếu niên liếc nhau, mắt lộ ra vẻ kinh dị.

Quan hệ của học viện Từ Dương và học viện Vạn La vốn không tốt, học viên hai bên đều có cạnh tranh, biết được La Phong là người của học viện Từ Dương, mấy người bọn họ lập tức nổi lên tâm tư.

"Thì ra là phế vật của học viện Từ Dương!" - Vương Vũ được người khác đỡ đứng dậy, lau vết máu trên mép một cái, căm hận nhìn La Phong.

"Vương Vũ, cầm miệng! Người còn sợ chưa đủ mất mặt sao!" - Trần Tân trừng mắt nhìn Vương Vũ, Vương Vũ sắc mặt trắng nhợt, siết quả đấm không thêm nói tiếp.

Ánh mắt của Trần Tân đảo qua thi thể của Huyết Vân mẫn xà bên cạnh, nhìn La Phong nói: "Huyết Vân mẫn xà là người giết?"

La Phong nhún vai: "Nơi đây ngoại trừ ta, hình như không có người khác. Các người không còn chuyện gì, ta đi trước."

La Phong không muốn tiếp tục dây dưa, chuẩn bị rời đi, lại bị Trần Tân ngăn lại: "Đợi đã."

"Người không phải cũng muốn ta đem Xích Viêm quả giao ra chứ?" - La Phong nhíu mày nhìn Trần Tân.

Trần Tân nhìn La Phong, từ trên người hắt tỏa ra chiến ý nhiệt liệt, phảng phất như đang sôi trào.

"Không sai, biểu đệ của ta thực lực đạt được Cưng Nhu Cảnh đỉnh phong, đang cần Xích Viêm quả để đột phá cảnh giới. Huống hồ, người đã thương Vương Vũ, bọn họ gọi ta một tiếng sư huynh, ta dĩ nhiên không thể để người cứ như vậy rời đi."

"Vậy người muốn thế nào, nói đi! Ta sẽ theo tới cùng!" - La Phong hơi không kiên nhẫn, giọng nói lạnh lẽo hơn vài phần.

"Trần Tân sư huynh, chúng ta cùng tiến lên, đem Xích Viêm quả cầm về!" - Vương Vũ thua trong tay La Phong, không cam lòng, trừng mắt nhìn La Phong nói.

"Các người lui ra." - Trần Tân vung tay lên, cản bọn người đang nhao nhao lại, nhìn La Phong, âm thanh cao ngạo nói: "Ta không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, La Phong, chỉ cần người có thể tiếp ta ba quyền, ta sẽ để người rời đi! Tuyệt không ngăn cản. Bằng không, mời người để lại Xích Viêm quả."

"Ba quyền?" La Phong hí mắt một cái, biết việc này ngày hôm nay không cách nào êm xuôi được, xoa xoa ngón tay nói: "Tốt! Ta thua thì để Xích Viêm quả lại, còn người thua thì sao?"

"Nực cười, Trần Tân sư huynh sao lại thua được!"

"Trần Tân sư huynh của chúng ta ở ngoại viện học viện Vạn La được xem là cao thủ thứ tư, với thực lực của người, sợ rằng ngay cả một quyền của sư huynh cũng không tiếp nổi!"

Mấy tên học viên của Vạn La đứng bên cạnh nghe La Phong nói, không khỏi buồn cười.

Dưới cái nhìn của bọn họ, tu vi hai người chênh lệch ngàn dặm, Trần Tân chỉ cần một quyền sẽ đánh bại La Phong!

Trần Tân nhìn ánh mắt tự tin của La Phong, ánh mắt ngưng trọng thêm một phần, từ trong ngực lấy ra một cuốn võ kỹ, nói:

"Nếu ba quyền của ta không thắng nổi người, cuốn sách võ học hoàng cấp trung phẩm "Hành Vân kiếm pháp" sẽ thuộc về người."

Hoàng cấp trung phẩm kiếm pháp...

La Phong nhìn lướt qua võ kỹ trong tay Trần Tân, gật đầu:

"Một lời đã định!"

"Nhìn kỹ! Phá Sơn quyền!" - Trần Tân cũng không nhiều lời, vừa bắt đầu, cả thân ảnh chớp mắt dường như nâng cao thêm vài phần, toàn thân lộ ra vị đạo như một ngọn núi cao và vách đá dựng đứng nguy nga hiểm trở, thân ảnh lóe lên, một quyền đánh về phía La Phong, quyền phong mãnh mẽ khiến vài tên học viên của Vạn La đang đứng bên cạnh cũng không nhịn được lui về sau hai bước.

"Tốt lắm!" - La Phong khẽ quát một tiếng, ngón tay nắm lại, dứt khoát tung ra một quyền.

Hai bóng người, không tránh không nhường, chính diện đối kháng.

"Oanh"

Hai quả đấm hung hãn đụng vào nhau, một con lóc lấy hai người làm trung tâm tản ra.

“Bịch bịch”

Hai người đồng thời lui lại, mỗi bước đều để lại một dấu chân thật sâu trên mặt đất.

A?

Đám Vương Vũ đang đứng bên cạnh cùng chờ xem La Phong thảm bại như thế nào, đều mở to mắt kinh ngạc.

Bọn họ cũng chỉ có thực lực Cường Nhu Cảnh hậu kỳ như La Phong, ngay cả một quyền của Trần Tân cũng không tiếp nổi, không ngờ hai người nhìn qua tựa hồ cân sức ngang tài.

"Trần Tân sư huynh nhất định là đang thử thăm dò tiểu tử này thế nào, còn chưa bắt đầu thi triển, kế tiếp nhất định sẽ bắt tiểu tử kia thua đẹp!" - Vương Vũ liếc mắt một cái, cả khuôn mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn La Phong.

Ba tên học viên của Vạn La đứng bên cạnh đều gật đầu, cho rằng Vương Vũ nói có lý.

"Còn hai quyền!" - La Phong lui về sau bốn bước, đứng vững thân hình, nhìn Trần Tân lạnh nhạt nói.

Trần Tân cũng lui về sau bốn bước, hẩn nhìn La Phong, ngay người đứng sững một lát, đột nhiên lắc đầu: "Không cần."

"Ta thua, đây là võ kỹ “Hành Vân kiếm pháp”." - Trần Tân đem võ kỹ lấy ra, ném cho La Phong.

"Ha ha, sáng khoái!" - La Phong tiếp nhận võ kỹ, nhìn thoáng qua, thật sự là võ học hoàng cấp trung phẩm thứ thiệt.

"Sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải còn hai quyền nữa sao?" - Một người Vương Vũ phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt khẩn cấp nhìn Trần Tân nói. Ba người bên cạnh cũng ra vẻ không hiểu nhìn Trần Tân.

Trong ấn tượng của bọn họ, Trần Tân luôn luôn tự phụ, sẽ không chịu thua người khác một cách đơn giản như vậy, tình huống trước mắt, thật khiến cho bọn họ có chút không hiểu nổi.

Khóe miệng của Trần Tân lộ ra một nụ cười khổ sở: "Mọi người nên biết, Phá Sơn quyền của ta là quyền pháp hoàng cấp trung phẩm!"

Mấy người bọn Vương Vũ gật đầu.

Trần Tân liếc nhìn La Phong: "Nếu như ta không nhìn lầm, võ học vừa rồi ngươi thi triển, chắc là võ học cơ bản “Bảo Quyền”!"

"Nhân lực tốt!" - La Phong gật đầu.

Võ học cơ bản!

Bọn Vương Vũ nuốt nước miếng, hoàn toàn sợ ngây người.

Theo lẽ thường mà nói, võ học cơ bản uy lực khẳng định kém xa võ học hoàng cấp trung phẩm. La Phong dùng võ học cơ bản chống đỡ được Phá Sơn quyền của Trần Tân, còn cân sức ngang tài! Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Đừng nói hai quyền, cho dù là trăm chiêu, ta cũng không làm gì được hẩn." - Trần Tân nói, liếc nhìn La Phong, hẩn cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng tu vi chỉ có tứ trọng Cường Nhu Cảnh hậu kỳ, La Phong làm sao sở hữu sức mạnh kinh khủng như vậy.

Vương Vũ đứng bên cạnh nghe Trần Tân nói xong, ánh mắt cũng run lên, thần tình gần như đại ra.

Trần Tân là cao thủ xếp hàng thứ tư trong các học viên ngoại viện của Vạn La, tu vi đạt ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, vậy mà lại không làm gì được cái tên tứ trọng Cường Nhu cảnh hậu kỳ trước mắt này.

Nghĩ đến đây, Vương Vũ mới hiểu rõ, vừa rồi La Phong cùng hẩn động thủ, căn bản là không xuất toàn lực! Bằng không, hai tay hẩn sợ rằng đều phé đi!

Sống lưng Vương Vũ không khỏi phát lạnh.

"Đâu có đâu có, ta kỳ thực vừa rồi thiếu chút nữa thì không đỡ được rồi." - La Phong đem võ kỹ thu vào, nhìn Trần Tân cười nói: "Chúng ta có thể đấu lại một trận. Biết đâu, ngươi có thể thắng lại “Hành vân kiếm pháp”."

Khóe miệng Trần Tân co quắp một cái, đáy lòng thầm than La Phong vô sỉ, không biết làm sao, cười khổ nói:

"Võ học hoàng cấp trung phẩm cũng không phải là rau cải trắng, Cuốn “Hành vân kiếm pháp” này là ta đánh chết một tên giang hồ đại đạo, ngẫu nhiên lấy được, trên người ta cũng không còn võ học hoàng cấp trung phẩm nào khác."

"A, vậy thì thôi." - La Phong vừa nghe, lập tức không có hứng thú.

Đạt được một bộ võ học hoàng cấp trung phẩm, La Phong cũng không muốn ra về mình keo kiệt, hào phóng đem thi thể Huyết Vân mạng xà đưa cho bọn Trần Tân, cái của nợ lớn như vậy hẳn cũng không mang đi được

Đi về phía gốc cây để lấy đồ, La Phong đang chuẩn bị trở về học viện, âm thanh lạnh thấu xương của Trần Tân đột nhiên từ phía sau truyền đến:

"La Phong, cuộc tỷ thí này còn chưa phân thắng bại. Qua một thời gian ngắn, sau khi ta đột phá cảnh giới, ta sẽ đích thân đến học viện Từ Dương tìm người khiêu chiến!"

"Đến lúc đó nhớ mang nhiều võ học võ kỹ một chút." - La Phong đã nhận ra, tên Trần Tân này chính là một tên cuồng chiến đấu, không muốn vương vào phiền phức nữa, phát phát tay, tiêu sái rời đi.

"Sư huynh, Xích Viêm quả ở nơi này..."

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tam đại thiên tài

Có Xích Viêm quả, La Phong tự tin ba ngày trong còn lại, tu vi có thể đột phá Cường Nhu Cảnh đỉnh phong.

Như vậy, sức mạnh của hắn có thể nâng cao hơn một tầng, trên Sấm Vương tranh đấu nhất định có thể đạt được thành tựu xuất sắc, ít nhất trước hạng ba là mười phần chắc chắn.

Mục đích của chuyến đi dãy núi Xích Luyện đã đạt tới, La Phong chuẩn bị trở về.

Nửa ngày sau, La Phong vác theo một bọc da thú lớn, xuất hiện ở Thanh Phong trấn.

Dược Đình Hiên.

La Phong đem túi da thú đựng vật liệu yêu thú đặt ở trên quầy.

"Chường quý, bán vật liệu yêu thú."

"Là người?" Phía sau quầy chường quý ngẩng đầu lên, nhìn thấy La Phong, trong ánh mắt thâm thúy, lộ ra một chút ngạc nhiên: "Cường Nhu Cảnh hậu kỳ... Tu vi của người tăng lên nhanh như vậy!"

Lần trước La Phong ở Dược Đình Hiên này một hơi mua hai viên Hồ Lực Bá Thể Đan, cho nên chường quý đối với La Phong có chút ấn tượng.

Hắn nhớ lúc trước La Phong chỉ có tu vi Mạch Luân tam trọng Luyện Lực Cảnh trung kỳ, ngần ngừ hơn nửa tháng, vậy mà lại tiến đến tứ trọng Cường Nhu Cảnh trung kỳ, tốc độ tu luyện này hẳn cả đời người mới thấy.

"Đây là nhờ có Hồ Lực Bá Thể Đan của tiệm." La Phong cười một tiếng, qua loa một câu lấy lệ.

"Hồ Lực Bá Thể Đan hiệu quả thật tốt như vậy sao..." - Chường quý đầy bụng nghi ngờ lắm bầm một câu, hiển nhiên không tin lời của La Phong, nhưng nghe thấy La Phong khen cửa tiệm đan dược của mình, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, mở bọc da thú ra, bắt đầu tự mình kiểm tra vật liệu yêu thú bên trong.

"Vật liệu yêu thú Hoa Ngân xà cấp một, năm mươi lượng, vật liệu yêu thú Thốc Vĩ lang cấp một, tám mươi lăm lượng, vật liệu yêu thú Thanh Nhân yêu lang cấp hai trung cấp, ba trăm bốn mươi lượng... Tổng cộng ba ngàn ba trăm hai mươi lượng."

Ba ngàn ba trăm hai mươi lượng...

La Phong nghe chường quý báo con số, cười khò một tiếng.

Hắn ở núi Xích Luyện, mấy ngày chưa từng nghỉ ngơi, liền chết sẵn giết mấy chục con yêu thú, lại chỉ có thể mua mấy viên Ngưng Nguyên Đan, một viên đan dược khá một chút cũng không đủ tiền.

Nhưng La Phong cũng hết sức thỏa mãn.

Phải biết, tiền lương một tháng của hắn không tới hai trăm lượng bạc. Lúc trước vì mua cho Lâm Tiêu Tiêu một viên Ngưng Nguyên Đan, nhịn ăn nhịn xài ba tháng mới đủ ngân lượng.

Hơn ba ngàn lượng bạc này, đối với trước kia của hắn mà nói, tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Chương quỹ thanh toán xong, La Phong thu cất ngân phiếu, ra khỏi Dược Đình Hiên.

Từ Dược Đình Hiên đi ra, La Phong không có ý định trực tiếp trở về học viện, định đi ăn một chút gì rồi mới quay về.

Quẹo qua một con phố, La Phong quen đường lại đi tới Túy Tiên lầu.

Túy Tiên lầu là tửu lầu tốt nhất Thanh Phong trấn, lần trước lúc La Phong cùng Băng Nhược Lam tới, phát hiện nơi này món ăn đặc sắc, mùi vị không tệ, cộng thêm nơi này có võ giả tụ tập, có thể nghe rất nhiều chuyện giang hồ lý thú, liền thường xuyên tới.

Tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, La Phong nghe võ giả xung quanh đàm luận.

Hôm nay bầu không khí Túy Tiên lầu cùng trước kia có chút bất đồng, Sấm Vương tranh đấu của học viện đang tới gần, mọi người đều đang nghị luận về Sấm Vương tranh đấu ba ngày sau.

"Nghe nói là cùng tam đại học viện khác cạnh tranh, năm nay Sấm Vương tranh đấu của học viện Từ Dương khác với trước kia, phần thưởng Sấm Vương tranh đấu trước hạng mười hết sức phong phú."

"Ta cũng nghe nói, hạng nhất thậm chí có thể được võ học tuyệt phẩm, còn có nhị phẩm linh dược Dưỡng Thần Đan. Chắc chắn, võ học tuyệt phẩm có thể nâng cao cực lớn cơ hội đột phá Mạch Luân Cảnh, lần này nhất định là có một trận đấu võ kịch liệt. Chẳng qua không biết võ học tuyệt phẩm cuối cùng sẽ rơi vào trong tay ai đây."

"Năm ngoái Sấm Vương tranh đấu hạng nhất là Đoan Mộc Ngọc, bây giờ Đoan Mộc Ngọc tiến vào nội viện, cứ như vậy, vị trí thập đại Sấm Vương của ngoại viện chỉ sợ sẽ có một trận thay đổi không nhỏ. Các người nói bây giờ trong hàng đệ tử ngoại viện của học viện Từ Dương, ai có tư cách đoạt được hạng nhất?"

"Cái này còn chưa rõ ràng sao, năm ngoái Lý Hạ Sơn của ban Kim Dương ở Sấm Vương tranh đấu chỉ kém Đoan Mộc Ngọc một chút, hắn đã bước vào Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ, võ học khinh thân Phù Bình bộ cũng tu luyện tới đại thành, lần này đệ nhất Sấm Vương, nhất định là hắn!"

Một tên thiếu niên mặc đồng phục học viên nội viện của học viện Từ Dương bên cạnh lắc đầu một cái:

"Cái này còn rất khó nói, thực lực của Lý Hạ Sơn xác thực rất mạnh, nhưng thiên tài xếp trước hạng ba của ban Kim Dương còn có Lý Thiên Dương cùng Tần Lạc Tuyết, hai người này thực lực cũng không thể khinh thường. Nhất là Lý Thiên Dương, cha hắn là giáo tập của ban Kim Dương, khó tránh khỏi sẽ không thiên vị hắn, trên người nhất định là có một ít võ học lợi hại hộ thân."

Đồng đạo võ giả bên cạnh rồi rít gậy đầu phụ họa, đồng thời cũng có một số người đối với ý kiến này không phục.

Một tên võ giả trung niên đột nhiên cảm khái nói:

"Sấm Vương tranh đấu năm ngoái, Băng Nhược Lam của ban Ngân Nguyệt thiếu chút nữa là có thể vào được trước hạng mười, lại lỡ mất danh xưng Sấm Vương, không biết năm nay sẽ như thế nào."

"Sợ rằng kết quả cũng giống như vậy. Học viên ban Ngân Nguyệt thiên phú vốn bình thường, cộng thêm phương diện tài nguyên học viện phân phát cũng kém xa ban Kim Dương. Hôm nay đã qua một năm, năng cùng những thiên tài ban Kim Dương, thực lực xa biệt khẳng định càng ngày càng lớn. Bây giờ đừng nói trước hạng mười, sợ rằng trước hạng hai mười đều khó tiến vào." - Những người bên cạnh phân tích nói.

La Phong nghe vậy lắc đầu, thực lực của Băng Nhược Lam, hắn rõ ràng nhất. Băng Nhược Lam bây giờ tu vi đã vững chắc ở ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ, Hồ Khiếu Quyền cũng đạt tới cảnh giới tiểu thành, mặc dù tiến vào trước hạng ba có chút khó khăn, nhưng trước hạng sáu khẳng định không có vấn đề.

La Phong cũng không muốn đi tranh cãi, chờ Sấm Vương tranh đấu ba ngày sau, hết thấy tự có kết quả cuối cùng.

Rượu và thức ăn lên bàn, La Phong không nghe xung quanh nói chuyện nữa, com nước xong liền trở về học viện.

“Ba”

Đang lúc ăn com, trong đại sảnh tửu lầu đột nhiên vang lên một tiếng vỗ bàn, âm thanh hết sức vang dội, tất cả mọi người đều nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

La Phong cảm giác âm thanh truyền tới có chút quen tai, ngẩng đầu nhìn một cái, sắc mặt không khỏi nổi lên một chút biến hóa.

"Tên Lý Nguyên này lại thật sự hẹn được Triệu Cầm đi chơi..."

Một bàn rượu bên góc phòng khách, hai đạo thân ảnh đang đứng, thiếu niên thân hình hơi mập trước mặt chính là Lý Nguyên bạn tốt của La Phong.

Sau lưng Lý Nguyên, một người thân hình thon nhỏ đang đứng, người này mặc váy đầm dài màu xanh nhạt, khí chất thiếu nữ nhã nhặn lịch sự.

Thiếu nữ mang khí chất nhã nhặn lịch sự tên là Triệu Cẩm, cũng là học viên ban Ngân Nguyệt, thực lực ở ban Ngân Nguyệt thuộc hạng trung.

Lý Nguyên đối với Triệu Cẩm trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, mấy lần nói với La Phong muốn hẹn Triệu Cẩm đi chơi, chẳng qua là không có dũng khí, vì thế La Phong còn từng châm biếm hằn, hiện tại xem ra đã thành công.

La Phong vốn muốn lên trước cùng Lý Nguyên chào hỏi, trêu ghẹo đối phương một chút, nhưng phát hiện tình huống có gì không đúng.

Triệu Cẩm đứng sau lưng Lý Nguyên, đôi mắt sáng ngời tràn đầy vẻ khẩn trương, thậm chí mang một tia sợ hãi. Mà sắc mặt Lý Nguyên cũng hết sức khó coi, cặp mắt phun lửa nhìn bàn rượu bên cạnh.

Bàn rượu bên cạnh là hai học viên ban Kim Dương đang ngồi.

"Lý Nguyên, chúng ta đều là học viên của học viện Từ Dương, nhìn thấy sao không lên tiếng chào hỏi, ngại đây là xem thường chúng ta sao?" - Một tên học viên ban Kim Dương híp đôi mắt ti hí nhìn Lý Nguyên, giọng lạnh như băng, lúc nói chuyện, đôi mắt ti hí lại không ngừng liếc trộm trên người Triệu Cẩm đang đứng sau lưng Lý Nguyên.

Lý Nguyên sắc mặt đỏ lên nhìn hai tên thiếu niên trước mắt, hần thật vất vả hẹn Triệu Cẩm đi chơi, vốn định ở Túy Tiên lâu cùng nhau ăn cơm, nhưng không nghĩ hai tên học viên ban Kim Dương đột nhiên ngăn bọn họ lại, hơn nữa còn nói những lời khó nghe.

Tự biết mình không phải đối thủ của hai người, Lý Nguyên cắn răng, cố dè xuống lửa giận trong lòng, xoay người nói với Triệu Cẩm ở sau lưng:

"Cẩm nhi, chúng ta đổi chỗ khác."

"Được." - Triệu Cẩm cũng không muốn tiếp tục nán lại ở chỗ này, gạt đầu một cái, hai người liền muốn đi ra ngoài, lúc này, một đạo thân ảnh bỗng vọt đến trước hai người.

"Lý Nguyên, nếu đã tới, đi nhanh như vậy làm gì?"

Thiếu niên mắt ti hí đưa tay ngăn hai người Lý Nguyên lại, tay thiếu chút nữa rơi vào trên người Triệu Cẩm, Triệu Cẩm bị dọa sợ, hét một tiếng thét kinh hãi, trốn sau lưng Lý Nguyên.

"Dương Thành, các ngươi muốn làm gì?" - Lý Nguyên đem Triệu Cẩm bảo hộ sau lưng, gầm hét lên.

"A... chúng ta chỉ muốn mời Cẩm nhi cô nương cùng uống một ly mà thôi. Chúng ta là hai đại thiên tài của ban Kim Dương, để các ngươi bồi rượu, các ngươi hẳn cảm thấy cao hứng mới phải. Hoặc là, ngươi cũng không biết điều giống phế vật La Phong kia vậy?" - Dương Thành ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo, khí tức lạnh thấu xương từ trên người tỏa ra.

Lý Nguyên sững sờ một chút, tựa hồ đang suy nghĩ liên hệ giữa hai câu nói của Dương Thành.

"A... Dương Thành, đừng hù dọa bọn họ."

Thiếu niên tóc ngắn ngồi bàn bên cạnh cười nhạt, nhìn Lý Nguyên, dùng một loại giọng ngạo nghễ: "Lý Nguyên, nói thật cho ngươi biết, La Phong không coi Đoàn Mộc công tử ra gì, giờ đây lại đắc tội Lý Thiên Dương, ngày tốt của hắn rất nhanh sẽ chấm dứt. Nghe nói ngươi là bạn tốt của La Phong, bây giờ ta liền chỉ cho ngươi con đường sáng, chỉ cần ngươi thề, từ nay về sau cùng La Phong cắt đứt quan hệ, đi theo Đoàn Mộc công tử, ta bảo đảm ngươi so với bây giờ thoải mái hơn nhiều. Loại nữ nhân giống như thế này, ngươi cũng có thể tùy tiện đùa giỡn..."

Thiếu niên tóc ngắn chỉ chỉ Triệu Cẩm, trên mặt lộ nụ cười mập mờ.

"Vô sỉ!" - Triệu Cẩm giận đến cả người phát run.

Gò má hơi mập Lý Nguyên hơi đỏ, nắm hai tay thành nắm đấm, căm tức nhìn thiếu niên tóc ngắn:

"Mời ngươi thu hồi lời nói mới rồi!"

"Chuyện cười! Lời nói ra, như nước tát ra ngoài, làm sao cũng không thu về được. Ta chính là muốn nói, ngươi có thể ra lệnh cho ta sao?" - Thiếu niên tóc ngắn khiêu khích nhìn Lý Nguyên.

"Ta cùng ngươi liều mạng! Phiên Lăng chương!" - Lý Nguyên gầm lên giận dữ, khí thế toàn thân bỗng bùng nổ, giống như một con hổ giận dữ xông về thiếu niên tóc ngắn, bàn tay mơ hồ mang đợt sóng vô tới thiếu niên tóc ngắn.

"Không biết tốt xấu!" - Thiếu niên tóc ngắn trong mắt lóe lên đạo ánh sáng lạnh lẽo bức bách người, vỗ mặt bàn một cái, thân thể nhảy lên, đánh một chương về phía Lý Nguyên.

“Àm”

Quyển chương đụng nhau, mấy cái bàn bên cạnh bị kinh phong hất bay, thực khách vội rít nê tránh, tu vi của Lý Nguyên mới vừa đột phá tam trọng Luyện Lực Cảnh, mà thiếu niên tóc ngắn đã là cao thủ tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, chỉ vừa tiếp xúc, lập tức bị đánh phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra, liên tiếp đụng nát mấy cái bàn, càng không ngừng, mắt thấy sắp phải té xuống đường, đột nhiên bị người cản lại.

"Phong ca!" - Lý Nguyên lau đi vết máu trên khóe miệng, quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Người ngăn lại Lý Nguyên chính là La Phong.

"Bình thường không cố gắng tu luyện, lần này chịu khổ đi." - La Phong chế giễu một câu, để Lý Nguyên ngồi xuống bên cạnh.

Trên mặt Lý Nguyên hiện lên vẻ xấu hổ, nắm hai quả đấm kích động nói:

"Hắn dám làm nhục Phong ca cùng Cẩm nhi, ta không để ý nhiều như vậy, cùng lắm là bị đánh một trận!"

"Lý Nguyên, đây là Huyết Hồng Đan, ngươi mau ăn vào." - Triệu Cẩm mặt đầy sốt ruột lấy ra một viên Huyết Hồng Đan đưa cho Lý Nguyên, trong ánh mắt tất cả đều là vẻ lo âu.

Lý Nguyên ngoan ngoãn gật đầu một cái, đáng vẻ ôn hòa, không còn nửa điểm thất phu giận dữ như vừa rồi, đáng vẻ nhuộm máu năm bước chân.

"Các ngươi ở lại chỗ này." - La Phong nhìn về phía trước, trong ánh mắt đầy lên nhẹ nhẹ sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đánh tới sáng khoái mới ngưng

"La Phong!" - Hai học viên ban Kim Dương nhìn thấy La Phong, có chút kinh hãi.

La Phong nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn về phía hai người, từ trong lời nói vừa rồi không khó nhìn ra, bọn họ là vì hắn nên mới cố ý làm khó hai người Lý Nguyên, không khỏi hừ lạnh nói:

"Các ngươi là chó của Lý Thiên Dương, hay là chó của Đoan Mộc Ngọc, hay là cả hai?"

"Ngươi lão xược! Tiếp một quyền của ta!" - Hai người Dương Vũ đang muốn tìm cơ hội dạy dỗ La Phong, dùng việc này để lấy hảo cảm của Đoan Mộc Ngọc cùng Lý Thiên Dương, nghe vậy tức giận, thiếu niên tóc ngắn khẽ quát một tiếng, bước một bước dài tới, đánh một quyền về phía La Phong.

"Phong ca cẩn thận!" - Mắt thấy thiếu niên tóc ngắn khí thế tàn bạo đánh về phía La Phong, Lý Nguyên lo lắng hô.

Thiếu niên tóc ngắn tên là Trần Cương, mặc dù thực lực ở ban Kim Dương thuộc hạng yếu kém, nhưng thực lực cũng là tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, không thể coi thường.

La Phong nhìn Trần Cương đang xông tới, biểu tình trên mặt không chút gợn sóng, chẳng qua là tiện tay ra một chưởng để đối phương xuống.

Trần Cương bị ánh mắt La Phong đảo qua, chỉ cảm thấy từng lỗ chân lông toàn thân dựng lên, toàn thân da thịt giống như bị kim châm vậy, có loại cảm giác bị người nhìn thấu, đáy lòng mơ hồ phát rét.

"Toái Thạch Quyền!" - Trần Cương trong lòng sợ hãi, không khỏi thúc giục sức mạnh trên tay đến mức cao nhất, uy lực lớn hơn so với một quyền vừa rồi đánh bay Lý Nguyên.

"Nằm xuống đi!" - La Phong thân thể bất động, ánh mắt tinh quang lóe lên, năm ngón tay phải xòe ra, nhìn như tùy ý, nhưng lại chính xác bắt được nắm đấm của Trần Cương, sau đó dùng lực vung một cái!

“Ầm”

Toàn bộ từ lâu chấn động mạnh mẽ. Trần Cương hoảng sợ, thân thể giống như bao bố rách bị La Phong nắm lên, lại quăng mạnh xuống đất, chỉ một thoáng cả người xương cốt như vỡ vụn, mặt đất cũng bị đập thành hố sâu hình người, phun ra một búng máu tươi lớn.

"Cương Nhu Cảnh hậu kỳ!" Dương Vũ bên cạnh cẩn thận quan sát La Phong, hơi sững sờ, ngay sau đó sắc mặt thâm độc nhìn La Phong nói: "La Phong, ngươi dám xuất thủ với chúng ta! Hôm nay ngươi đừng nghĩ có thể đi ra Tủy Tiên lâu này!"

"Nói nhảm nhiều quá!" - La Phong ngạo nghễ cười nhạt, âm thanh còn chưa tản đi, Dương Vũ hoảng sợ phát hiện, La Phong không biết lúc nào đã biến mất khỏi chỗ!

"Ngươi cũng nằm xuống cho ta!" - Âm thanh La Phong lạnh như băng, không hề mang chút tình cảm vang lên bên tai Dương Vũ, đồng thời một cổ kinh phong từ đỉnh đầu hắn đè xuống.

Tốc độ thật nhanh!

Da đầu Dương Vũ bị thổi, lạnh cả người, trong lòng thất kinh, vậy mà phản ứng không chậm chút nào, quay người một quyền đánh về phương hướng của kinh phong.

“Oanh”

Quyền phong khuấy động, đem bàn ghế bốn phía cũng thổi bay ra ngoài, Dương Vũ chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh kinh khủng từ trên nắm tay truyền tới, rên lên một tiếng, thân thể bịch một tiếng nằm trên đất, ngã thất huân bát tổ (*).

La Phong từ bên cạnh nắm một băng ghế, ném lên lưng hai người, dùng chân đạp.

Mặt Dương Vũ cùng Trần Cương song song với mặt đất, trong miệng một đám bụi đất, hai người lúc đầu còn muốn đứng lên, nhưng căn bản là phí công.

Sức mạnh của La Phong lớn đến không tưởng tượng nổi, hai người hợp lực cũng không rung chuyển được một chút, trong lòng vừa giận vừa sợ, liếc mắt kêu gào:

"La Phong, mau thả chúng ta! Nếu ngươi dám dẫm thương chúng ta một chút, hậu quả không phải ngươi có thể gánh nổi!"

"Ha ha ha... Các ngươi đây là uy hiếp ta sao?"

La Phong không thích nhất là bị người khác uy hiếp, cười lên mấy tiếng, ánh mắt bỗng phát lạnh, Hồ Phách đao rơi vào bàn tay, lưỡi đao đâm thẳng xuống, chính xác cắm vào lòng bàn tay trái của Trần Cương, máu tươi lập tức bắn ra.

"A... Tay của ta!" - Trần Cương sắc mặt liền trở nên trắng bệch, hét thảm lên tựa như heo bị chọc tiết.

"Bây giờ ta làm ngươi bị thương, ta ngược lại muốn xem thử một chút sẽ có hậu quả gì." - La Phong đạp trên hai người, cầm đao đứng vững, giống như sát thần giáng thế, lời nói lạnh như băng khiến trán hai người nằm dưới đất đổ một lớp mồ hôi lạnh.

Tầm mắt Dương Vũ nhìn đám người đang hỗn loạn, đột nhiên sắc mặt vui mừng, kinh ngạc vui mừng hô:

"Lý sư huynh! Cứu chúng ta!"

Trần Cương nhìn theo tầm mắt của Dương Vũ, trên mặt hiện lên vui mừng, lau vết máu trên mép, quay đầu dữ tợn nhìn La Phong cười gằn nói:

"Ha ha ha... La Phong, ngươi xong đời rồi! Chờ chịu chết đi! Ta phải đem da thịt trên người ngươi một tác cắt một tác, mới giải được mối hận trong lòng!"

Lý sư huynh?

La Phong nhìn sang bên cạnh, chân mày hơi nhíu lên.

Đứng ở trong đám người là Lý Văn Hạo.

Lý Văn Hạo đứng trong đám người có chút luống cuống.

Hắn cũng ở Túy Tiên lâu ăn cơm, mới vừa rồi phát sinh hắn cũng nhìn thấy.

Hắn không có hiện thân, là muốn cho hai người Dương Vũ thử một chút thực lực của La Phong, nhưng không ngờ tới kết quả sẽ như vậy, đáng về sát ý lăm lăm mới vừa rồi của La Phong khiến cho đáy lòng hắn phát run.

"Lý Văn Hạo, ngươi vì hai người này ra mặt?" - La Phong nhìn về phía Lý Văn Hạo, cười mà như không hỏi.

"Lý sư huynh, mau dạy dỗ tên cuồng vọng này!" - Trần Cương chịu đựng tay phải đau nhức, âm thanh khan khàn hô to. Hắn tin tưởng chỉ cần Lý Văn Hạo xuất thủ, La Phong khẳng định không phải đối thủ.

Lý Văn Hạo nhìn Trần Cương cùng Dương Vũ đang nằm dưới đất, miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói với La Phong: "Ta chẳng qua là đi ngang mà thôi."

Nói xong, Lý Văn Hạo lập tức rời khỏi từ lâu, đầu cũng không quay lại một lần.

Lúc đầu tu vi của La Phong là Cương Nhu Cảnh sơ kỳ, đã có thể đánh bại hắn. Bây giờ tu vi của La Phong tăng lên tới Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, một chiêu liền đánh bại hai tên võ giả tu vi gần đến Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, trình độ tàn bạo tăng thêm một bậc nữa. Lý Văn Hạo không phải người ngu, mà can thiệp vào, dĩ nhiên là đánh bài chuẩn.

Trần Cương và Dương Vũ ngây ngốc cùng kinh ngạc nhìn Lý Văn Hạo bước nhanh rời đi.

Bọn họ có nghĩ cũng không nghĩ tới, sao Lý Văn Hạo lại đối với bọn họ thấy chết mà không cứu.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ Lý Vân Hạo bước nhanh rồi đi, có loại cảm giác chạy khỏi nơi này, sự sợ hãi từ đáy lòng không khỏi tăng lên.

Coi như người thức thời!

La Phong cười lạnh một tiếng, nếu Lý Vân Hạo dám tiến lên một bước, hẳn không ngại nhiều thêm một người nằm trên mặt đất:

"Lý Nguyên, người qua đây."

Lý Nguyên cùng Triệu Cẩm đều bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, trong thời gian ngắn La Phong có thể đánh bại hai tên học viên ban Kim Dương! Ấn tượng trước kia của bọn họ đối với La Phong, đây hoàn toàn là chuyện không thể nào.

"Phong ca!" - Lý Nguyên đi tới bên người La Phong, ánh mắt sùng bái nhìn La Phong, thần sắc còn có chút hoảng hốt.

La Phong gật đầu một cái, lướt qua hai người nằm trên đất, nói:

"Mới vừa rồi bọn họ đánh người như thế nào, người liền trả lại như vậy. Không cần hạ thủ lưu tình."

Lý Nguyên cúi đầu nhìn hai người nằm trên đất, ánh mắt có chút cuồng nhiệt, lại có chút do dự.

Đánh trên đất của ban Kim Dương?

Mặc dù trước kia hắn luôn bị học viên ban Kim Dương khi dễ, nhưng cũng không dám có ý nghĩ như vậy.

"Lý Nguyên, người dám!" - Dương Vũ cùng Trần Cương sợ La Phong, nhưng lại không sợ Lý Nguyên, hai người trừng mắt nhìn Lý Nguyên, hung tợn nói.

Lý Nguyên bị dọa đến lui về sau một bước, quay đầu nhìn Triệu Cẩm một cái, trong mắt hiện lên vài tia giận dữ.

"Hừ! Loại rác rưởi các người, ta có gì không dám!"

“Ba”

Quơ tròn cánh tay, Lý Nguyên tát một bạt tai lên mặt Trần Cương, thanh âm lớn đến mức toàn bộ Túy Tiên lầu đều nghe được.

Trần Cương bị một tát này làm cho mơ hồ, phé vật đáng chết của ban Ngân Nguyệt này lại dám tát hắn?

Lý Nguyên mặt đầy kích động, nhìn La Phong cười nói: "Phong ca, đây thật là quá đã! Mặt của thiên tài cùng với mặt của chúng ta đúng là không giống nhau, tát một cái, âm thanh cũng phải lớn hơn mấy phần!"

La Phong dứt khoát ngồi xuống, từ bên cạnh lấy một ly trà mới, vừa uống vừa nói: "Nếu như vậy, vậy cứ tiếp tục đánh, đánh đến khi nào sáng khoái thì dừng lại."

Ánh mắt nhìn về Triệu Cẩm, La Phong cười nói: "Triệu Cẩm, người có muốn thử một chút hay không?"

Trong mắt sáng ngời Triệu Cẩm có vài phần nhao nhao muốn thử, nhưng nàng nhìn thực khách xung quanh một chút, đồ mặt lắc đầu một cái.

"Ha ha... Cẩm nhi, muội không cần động thủ, ta sẽ đem một phần của muội đòi về. Bọn họ dám nhục mạ muội, hôm nay ta không thể không đem bọn họ tát thành đầu heo!" - Lý Nguyên cười to, xắn tay áo lên, bộ dáng chuẩn bị làm một trận lớn, thân thể hơi mập lợ ra mấy phần hào khí bức người.

"Lý Nguyên, mới vừa rồi ta chỉ đánh người một cái!" - Trần Cương thấy bộ dáng này của Lý Nguyên, mặt bị dọa sợ như màu đất, hét lớn.

"Bây giờ cầu xin tha thứ, muộn rồi!" - Lý Nguyên cười nhạt, ngay sau đó vùi đầu điên cuồng đánh.

“Ba ba ba...”

Tiếng tát tai vang dội không ngừng vang lên trong Túy Tiên lầu.

Thực khách xung quanh khiếp sợ nhìn hết thấy mọi chuyện, rất nhiều người đều kinh ngạc há to miệng.

“La Phong này thật bá đạo!”

"Ha ha, không bá đạo làm sao dám cùng Lý Thiên Dương, Đoan Mộc công tử đối nghịch! Vốn dĩ ta cho rằng hắn chỉ là một người không biết trời cao đất rộng, bây giờ nhìn lại, quả là có mấy phần thực lực. Hai tên võ giả Cương Nhu Cảnh trung kỳ đỉnh phong, lại không đỡ được một chiêu của hắn!"

"Cái này thì có là gì, có nhìn thấy đao sau lưng hắn không, đao này là Hồ Phách đao, nghe nói nặng hơn ngàn cân! Là nửa tháng trước hắn trên võ đài thắng được Lý Thiên Dương! Sức mạnh của hắn thậm chí còn không xuất toàn lực mà thắng được ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh Lý Thiên Dương!"

"Chắc chắn, xem ra người này không đơn giản, mới vừa rồi Lý Vân Hạo nhìn thấy hắn, như là chuột thấy mèo vậy, e là ăn chút khổ trong tay hắn. Lý

Vân Hạo năm ngoái là Sấm Vương hạng mười, La Phong này có thể thắng Lý Vân Hạo, trong Sấm Vương tranh đấu năm nay có lẽ có thể thắng. Ban Ngân Nguyệt đột nhiên xuất hiện một tên thiếu niên cao thủ như vậy, thật là mong đợi đến lúc hắn biểu hiện..."

"Sức mạnh của Lý Vân Hạo ở ban Kim Dương chỉ có thể xếp trước hạng hai mươi, hơn nữa La Phong này đắc tội Lý Thiên Dương cùng Đoàn Mộc Ngọc, trong Sấm Vương tranh đấu chỉ sợ sẽ không thuận lợi như vậy, hắn muốn vào trước hạng mười, sẽ không dễ dàng."

"Đây cũng là..." - Thực khách bên cạnh nhìn La Phong đại mã kim đao (*) đang ngồi, bàn luận sôi nổi.

Sau nửa giờ, La Phong cùng Lý Nguyên, Triệu Cẩm rời khỏi Túy Tiên lâu. Sau lưng ba người, hai người Trần Cương nằm trên đất, cả khuôn mặt đều đã sưng lên không còn hình người, hồng quang tỏa sáng.

Rời khỏi Túy Tiên lâu, La Phong liền cùng hai người Lý Nguyên cáo từ, trở lại học viện.

Ngay đêm đó, trăng sáng sao thưa, La Phong ở trong sân nhỏ đem "Trọng Nhạc đao pháp" cùng "Hổ Khiếu Quyền", "Báo Quyền" tất cả đều thi triển một lần, phát hiện uy lực đều tăng lên, tu vi như có tinh tiến.

Trong phế phổi du long do hai đạo mạch luân diễn hóa, nguyên khí dư thừa, không ngừng sôi trào, mơ hồ có cảm giác muốn trào ra.

La Phong chắc chắn, tu vi của hắn đã vững chắc ở Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, cách đỉnh phong không xa, gần đến ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh.

La Phong thu khí tức lại, lấy Xích Viêm quả ra.

***

(*) Thất huân bát tổ: dạng cứng bái người chết.

(*) Đại mã kim đao: khí thế to lớn, hào sảng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Một quyền cam miệng

Trong bóng đêm, Xích Viêm quả tỏa ra ánh sáng mờ hồ, tựa như một ngọn lửa đỏ đang nhảy múa, linh khí bức người, tản ra từng hơi nóng nhẹ nhàng.

"Người ta đồn rằng Xích Viêm quả là linh dược tốt nhất đối với võ giả Cương Nhu Cảnh, tăng cường khí huyết, da thịt săn chắc, không biết hiệu quả rốt cuộc ra sao..."

La Phong nhìn Xích Viêm quả trong tay, mắt hiện lên vẻ trông mong, lập tức ăn vào.

"Àm àm"

Xích Viêm quả trôi xuống bụng, bên trong dường như truyền tới tiếng sấm nổ vang rền, nhiệt lực dồi dào từ trong bụng sinh ra, tàn sát khắp nơi, trong phút chốc khiến toàn thân La Phong nóng đỏ hồ hởi, hết dài một tiếng.

"Hiệu lực quá mạnh! Nóng quá!" - Máu toàn thân nóng bỏng như nham thạch, ở bên cạnh nhìn sẽ thấy da thịt toàn thân La Phong hơi đỏ lên, nóng rực lên như que hàn.

La Phong không dám thờ ơ, lập tức bắt đầu dùng hết sức thi triển võ học, luyện hóa dược lực trong cơ thể, hòa nguồn năng lượng to lớn này vào trong da thịt, huyết mạch.

Hai ngày liên tiếp, La Phong vẫn ở tiểu viện, ngoại trừ lúc đói bụng ăn chút lương khô đã chuẩn bị thì vẫn tu luyện võ học không ngừng.

Cũng may dưới tác dụng của Xích Viêm quả nên không cảm thấy uể oải.

Sáng sớm ngày thứ ba.

"Rầm rầm rầm..."

Trong tiểu viện, một người đang luyện quyền, sức mạnh mẽ bá đạo mang theo gió dữ, thổi lá của hàng cây hai bên vang lên tiếng ào ào, tán cây lay động không ngừng.

“Bùm bùm!”

Đánh Hồ Khiếu Quyền đến chỗ máu chảy, thân người đột nhiên vang lên một hồi tiếng sấm, thật lâu không ngừng, quyền phong trong phút chốc mãnh liệt hơn gấp mấy lần.

“Ầm”

Đánh một quyền lên tảng đá lớn ở bên cạnh, “rắc”... một tiếng, tảng đá cao bằng một người bị sức đâm khủng bố đánh vỡ, rơi tán loạn trên đất.

“Cốt bạo lôi âm” - Trong mắt La Phong lóe lên tia vui mừng, vội vàng thu liễm khí tức, nhắm mắt lại kiểm tra.

Trong cơ thể quả thật vốn dĩ đen tối u ám không rõ, hai đạo Mạch Luân lại sáng chói rực rỡ như mặt trời, đem quả thật chiếu sáng, nguyên khí dồi dào.

“Nguyên khí vào thận, Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh.” - La Phong mở hai mắt ra, nhận không được kích động la lên.

Đột phá Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, toàn bộ quá trình nhẹ nhàng hơn so với La Phong tưởng tượng nhiều.

“Xích Viêm quả không hổ là linh dược thích hợp nhất với võ giả Cương Nhu Cảnh, giúp ta trực tiếp bước vào Thiết Cốt Cảnh!” - La Phong có chút kích động.

Hắn vẫn nghĩ Xích Viêm quả giúp hắn đột phá đến tứ trọng Cương Nhu Cảnh đã là cực hạn. Nào ngờ lại trực tiếp tiến vào ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh luôn! Hoàn toàn vượt xa mong đợi.

La Phong đoán rằng việc này có chút liên quan tới mười tám đạo Mạch Luân trong cơ thể.

Từ lâu, lúc sử dụng Hồ Lực Bá Thể Đan, La Phong đã cảm giác được thể chất của hắn hấp thụ được lực dễ dàng hơn so với người thường, hiệu quả mang cũng tốt hơn!

“Mạch Luân ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, được xưng tụng là mình đồng da sắt, đao kiếm binh thường không thể làm bị thương! Ta thử chút xem sao!” - Mắt La Phong lóe lên, lấy Hồ Phách đao ra, vận động ba phần khí lực, dùng sức vạch một đao trên tay.

“Xoẹt” một tiếng, lưỡi đao cứa qua da chỉ để lại một vết trắng nhàn nhạt!

La Phong nhìn chỗ lưỡi đao rạch xuống:

“Tốt lắm! Sức một đao của ta đủ để san bằng núi đá, thế mà không để lại chút vết thương nào, sức phòng ngự của ta hiện giờ ít nhất cũng đề cao năm phần!”

Sau khi mừng rỡ trong chốc lát, La Phong dần tỉnh táo lại, phân tích thực lực của bản thân hiện giờ.

Trong ba ngày, La Phong tu luyện đi tu luyện lại các loại võ học nhiều lần, bây giờ “Trọng Nhạc đao pháp”, “Hồ Khiếu Quyền” đều đã là đại thành, thậm chí “Báo Quyền” cũng có cảm giác đang ở cảnh giới viên mãn, thực lực tăng mạnh!

“Thực lực của ta bây giờ, đủ để đánh bại Lý Thiên Dương một cách nhẹ nhàng, dựa vào tốc độ của Đằng Long bộ, thậm chí có thể đánh với đệ nhất thiên tài của ban Kim Dương là Lý Hạ Sơn một trận, nhưng muốn thắng thì vẫn chưa nắm chắc mười phần.

Tài nguyên tu luyện của học viên ban Kim Dương vượt xa so với học viên ban Ngân Nguyệt, tu luyện toàn võ học hoàng cấp trung phẩm, ít nhất đều là cảnh giới tiểu thành, thực lực không thể xem thường.

La Phong nghĩ tới Lý Thiên Dương, cười lạnh một tiếng, để Mạch Luân trong cơ thể hóa thành du long yên tĩnh lại. Khí tức cả người lập tức khôi phục lại cảnh giới tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ.

Việc này là do mấy ngày nay lúc La Phong đang lĩnh hội Đằng Long bộ, phát hiện tác dụng kỳ diệu của nó.

Đằng Long bộ có thể đem Mạch Luân hóa thành du long, chỉ cần bắt du long yên tĩnh thì có thể ẩn giấu tu vi của bản thân.

“Bang bang...” Một trận tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Ai đó?”

“La Phong, là ta đây.”

La Phong nghe thấy giọng của Băng Nhục Lam, thì mở cửa viện ra.

Một bóng dáng xinh đẹp màu xanh nhạt đang đứng ngoài cửa, Băng Nhục Lam chấp hai tay sau lưng, một thân y phục màu xanh nhạt, đôi mắt vô cùng xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều như một dòng nước xanh trong.

Cô nàng này càng lớn càng đẹp...

La Phong nhìn Băng Nhực Lam, hỏi:

“Nhực Lam. Sao cô tới đây?”

Đôi mắt xinh đẹp của Băng Nhực Lam nhìn La Phong, gương mặt nhỏ nhắn phớt hồng như quả táo chín làm say lòng người, cười nói:

“Đừng nói là ngươi quên hôm nay là ngày mấy nhé?”

“Hả, ngày mấy?” - La Phong nhún mày.

Băng Nhực Lam nhìn một góc đình viện lộn xộn hơi lộ ra, cái miệng nhỏ nhắn khê cong: “Ngươi thật đúng là tu luyện đến si mê, hôm nay là ngày báo danh cho Sấm Vương tranh đấu.”

La Phong ngây người, lập tức cười khò: “Ta thiếu chút nữa là quên mất.”

Mấy hôm nay tu luyện cả ngày lẫn đêm, hoàn toàn không có khái niệm thời gian, Băng Nhực Lam mang về mặt bó tay nhìn hần, thúc giục: “Nhanh đi tắm rửa, rồi chúng ta cùng nhau đi.”

La Phong gật đầu, vào trong tắm một chút, rồi cùng Băng Nhực Lam đi tới sân của học viện.

Hai người đi song song với nhau, vì cảnh giới La Phong tăng lên nên cử chỉ tự nhiên có khí chất tự tin khiến người ta phải nhìn, mà Băng Nhực Lam trời sinh đoan trang, tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ, đưa tới không ít ánh mắt hâm mộ.

“Nhực Lam, tu vi của cô đã gần tới Thiết Cốt Cảnh trung kì rồi.” - Trên đường, La Phong tỉ mỉ quan sát Băng Nhực Lam, có chút kinh ngạc.

Băng Nhực Lam cười, gật đầu: “Việc này còn phải đa tạ ngươi vì đã cùng ta tu luyện Hổ Khiếu Quyền. Nhưng mà, so với ta, ngươi tiến bộ hơn nhiều, nửa tháng không gặp, vậy mà đã là tu vi đã là Cương Nhu Cảnh hậu kỳ! Tốc độ tu luyện thế này, sợ là mấy tên thiên tài của ban Kim Dương cũng không bằng ngươi!”

Cương Nhu Cảnh hậu kỳ...

La Phong cười cười sờ mũi.

Nếu Băng Nhực Lam biết, hần đã là ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, không biết Băng Nhực Lam sẽ có biểu cảm thế nào nữa.

Hai người đi đến sân học viện, chỗ này bây giờ hoàn toàn thành biển người, ngoại trừ những học viên đến báo danh cho trận Sấm Vương ngày mai, còn có những học viên đến xem náo nhiệt.

Ở chính giữa sân học viện, đặt ba đỉnh đồng lớn cao ba trượng.

Bên đỉnh đồng đặt mấy cái bàn đá, vài giáo tập của học viện ngồi ở đó, phụ trách đăng ký.

Việc ghi danh vô cùng đơn giản, sau khi đăng ký, dựa vào sức mạnh di chuyển đỉnh đồng ra xa mười mét, thì sẽ có tư cách dự thi.

La Phong cùng Băng Nhực Lam đi đến bên bàn đá ghi danh, sau đó đứng đợi ở bên cạnh.

“Trần Sơn!” - Một giáo tập trung niên đứng bên cạnh đỉnh đồng kêu lên.

“Có ta!” - Một thiếu niên mắt to mày rậm lên tiếng đáp, đi tới trước đỉnh đồng, nhỏ nước bọt vào lòng bàn tay, hét một tiếng, hai tay nắm chặt lấy một chân đỉnh đồng, chậm rãi nâng đỉnh đồng lên, mặt đỏ bừng, từng bước di chuyển tới vạch đỏ.

“Àm àm”

Đi được năm bước, sức lực thiếu niên cạn kiệt, lao đảo, đỉnh đồng ầm một tiếng đập xuống đất.

“Sáu mét! Không hợp cách!” - Giáo tập trung niên lạnh lùng lắc đầu, gọi thiếu niên tên Trần Sơn đang xám xịt mặt mày đứng dậy, ra bên cạnh ngồi nghỉ.

La Phong nhìn chuyện trước mắt không ngạc nhiên.

Đỉnh đồng này nặng cũng cỡ năm ngàn cân, ít nhất phải có thực lực tứ trọng Cương Nhu Cảnh sơ kỳ mới có thể di chuyển được, Trần Sơn vừa mới đột phá tứ trọng Cương Nhu Cảnh, hoàn toàn không thể chống đỡ đi được mười mét.

“Lâm Tiêu Tiêu!”

Giáo tập trung niên đọc lên một cái tên, mắt La Phong từ từ nheo lại.

Một thân ảnh yếu điệu từ trong đám người đi ra, đôi mắt xinh đẹp mờ sương nhìn quanh, xinh đẹp không gì sánh bằng, chính là Lâm Tiêu Tiêu.

Lâm Tiêu Tiêu đi đến bên cạnh đỉnh đồng, nhẹ nhàng đề khí, đôi tay ngọc ngà thon dài ôm lấy đỉnh đồng, đỉnh đồng từ từ nhấc lên, không tốn bao nhiêu sức lực liền mang đỉnh đồng qua vạch đỏ mười mét.

“Hợp cách!”

Nghe giọng của giáo tập, xung quanh vang lên tiếng hoan hô.

Ánh mắt Lâm Tiêu Tiêu bình tĩnh, tầm mắt đảo qua đám người, nhìn thấy La Phong, lông mày không khỏi nhướn lên, lộ vẻ cao ngạo.

“Tứ trọng Cương Nhu Cảnh đỉnh phong, xem ra không tệ lắm” - La Phong nhàn nhạt liếc Lâm Tiêu Tiêu, rồi không quan tâm nữa.

Lâm Tiêu Tiêu nhìn thấy biểu cảm của La Phong thì mặt hơi lạnh, hai tay trong tay áo nắm chặt lại.

Trong thời gian một tháng, nàng từ Cương Nhu Cảnh sơ kỳ đột phá tới đỉnh phong, có thể nói là tiến triển thần tốc, vốn muốn thấy vẻ mặt thất bại của La Phong, ai ngờ đối phương chẳng thêm đề ý, khiến trong lòng Lâm Tiêu Tiêu nổi giận vô cùng.

“Lâm sư muội, không cần đề ý, ngày mai là Sấm Vương tranh đấu rồi, hấn không cười được lâu đâu!” - Lý Thiên Dương đứng bên cạnh chú ý tới sắc mặt của Lâm Tiêu Tiêu, cười nhạt.

“Đúng vậy.” - Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, hai người xoay người rời đi.

Kể đến có mấy chục người tham gia thi, chỉ có mười mấy người hợp cách, đa số đều là học viên ban Kim Dương.

“Băng Nhược Lam!”

Nghe giọng giáo tập, ánh mắt học viên xung quanh “xoạt” một cái nhìn về phía Băng Nhược Lam.

Băng Nhược Lam bình thần cười với La Phong, đi tới cạnh đỉnh đồng, ngón tay ngọc ngà nhỏ nhắn nắm một nếp khắc của đỉnh đồng, nhẹ nhàng nâng lên, thân ảnh lên xuống mấy lần, bước nhanh qua khoảng cách mười mét, đặt đỉnh đồng xuống bên kia vạch đỏ.

“Hợp cách!” - Giáo tập trung niên tán thưởng nhìn Băng Nhược Lam, cao giọng tuyên bố.

“Mọi người nhìn kìa, chân ngọc tiên tử đã đột phá ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh!”

“Thật không đơn giản nha, học viên đột phá Thiết Cốt Cảnh của ban Kim Dương cũng không đến mười người, xem ra thành tích hạng mười một năm ngoái đã kích thích nàng rất nhiều, năm nay nhất định phải vào được vị trí Sấm Vương!”

“Người vừa xinh đẹp, thực lực lại vừa mạnh! Nàng mà trở thành bạn gái của ta, ta chết cũng nguyện ý...”

“Chỉ dựa vào tu vi tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ của ngươi mà cũng mơ mộng hão huyền? Ta nghe nói trước đây Đoạn Mộc Ngọc có bày tỏ tình cảm với Băng Nhược Lam nhưng không được đáp lại, huống chi là ngươi?”

“Đoạn Mộc công tử cũng bị từ chối? Thế ta không có hi vọng rồi.”

Làn sóng hoan hô ầm ĩ xung quanh dường như bao phủ cả Băng Nhược Lam, Băng Nhược Lam xoay người, giống như con bướm xanh đi tới bên cạnh La Phong.

“Chúc mừng” - La Phong cười nói.

Đôi mắt Băng Nhược Lam hiện lên vui vẻ, cười nhẹ nói: “Đa tạ.”

Xôn xao!

Thấy Băng Nhược Lam cười với La Phong, âm thanh của các học viên xung quanh cao hơn mấy lần.

“Tiểu tử kia là ai? Sao chân ngọc tiên tử lại cười nói với hấn?”

“Hắn là học viên của ban Ngân Nguyệt, hình như tên là La Phong.”

“Xi! Chỉ có thực lực Cương Nhu Cảnh hậu kỳ, tiểu tử, ta muốn đấu tay đôi với ngươi, chân ngọc tiên tử là của ta!”

Vô số ánh mắt địch ý, tràn ngập ghen tỵ nhìn về phía La Phong.

Giáo tập trung niên nhìn sổ điểm danh trong tay, ánh mắt đồng tình nhìn La Phong, cao giọng gọi:

“La Phong!”

“Ta đi một lát sẽ trở lại.” - La Phong cười nhạt, tiêu sái đi đến cạnh đình đồng.

“Để xem tên tiểu tử này có thực lực ra sao! Tốt nhất là ngay cả đình đồng cũng không nhắc lên nổi!”

Bên cạnh vang lên tiếng cười châm chọc, rất nhiều người hi vọng La Phong xấu mặt.

La Phong không thèm nhìn, trực tiếp đâm ra một chưởng.

“Đông”

Âm thanh to lớn vang vọng toàn bộ học viện Từ Dương, đình đồng năm ngàn cân giống như sao băng, bay qua vạch đỏ, vượt qua hơn mười mấy mét mới đập âm xuống đất, cắm sâu xuống ba thước, khiến sân rung động.

Xung quanh chỉ còn sự tĩnh lặng quỷ dị.

Tất cả mọi người há hốc miệng, vẻ mặt kinh hoàng nhìn La Phong rồi nhìn về phía đình đồng khổng lồ bị lún sâu xuống đất ba thước, ánh mắt kinh sợ.

Giáo tập trung niên kia cũng vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, nuốt nước miếng, cao giọng nói: “Hợp cách!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Vu oan giá họa

“Phong ca, làm tốt lắm!” - Lý Nguyên trong ở trong đám người vỗ tay đầu tiên, gương mặt hơi tròn kích động đến đỏ ửng lên.

Những học viên khác của ban Ngân Nguyệt tỉnh táo lại, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn La Phong.

Bọn họ vừa rồi kiểm tra, rất nhiều người không thể di chuyển đình đồng tới mười mét, bị các học viên ban Kim Dương chế nhạo.

Bây giờ La Phong chỉ cần một chưởng đã đem đình đồng đánh bay hai mươi mét, khí thế kinh người, việc này giống như giáng một bạt tai đầy sáng khoái lên mặt những tên học viên ban Kim Dương dùng mũi nhìn người khác.

Ánh mắt La Phong liếc nhìn đám người, mấy tên học viên ban Kim Dương ban nãy âm ỉ hung hăng nhất, cảm thấy da đầu tê rần, mắt rũ xuống, không dám nhìn thẳng vào La Phong.

“Hừ!” - Hừ lạnh một tiếng, La Phong quay trở lại bên cạnh Băng Nhược Lam, chuẩn bị rời khỏi sân học viện.

Ở góc sân rộng lớn.

“Không ngờ năm nay ban Ngân Nguyệt lại xuất hiện vài học viên xuất sắc. Đặc biệt là La Phong và Băng Nhược Lam, tiềm lực không nhỏ, Sấm Vương tranh đấu năm nay, e là sẽ có chuyện bất ngờ đây.” - Người đang nói là một thiếu nữ áo trắng văn tĩnh nho nhã, duyên dáng yêu kiều, thanh tú nhã nhặn.

Người này chính là thiếu nữ thiên tài hạng hai xếp song song với Lý Thiên Dương - Tần Lạc Tuyết.

“Ha ha, Băng Nhược Lam đó đột phá Mạch Luân ngũ trọng, thì còn có chút đáng nói. Còn tên La Phong kia, thực lực chỉ có tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ nho nhỏ, cho dù thiên phú dị bẩm, sức lực lớn một chút cũng chả là gì.” - Một thiếu niên mày rậm đứng cạnh Tần Lạc Tuyết, giọng hơi hợ, hiển nhiên không để La Phong và Băng Nhược Lam vào mắt.

“Ta ngược lại không nghĩ vậy, ta cảm thấy tên La Phong đó không đơn giản, sức mạnh đó không phải võ giả Cương Nhu Cảnh thông thường có thể có được, nghe nói hắn với Đoạn Mộc Ngọc có xung đột, sợ là có chỗ dựa...” - Trong đôi mắt sáng ngời của Tần Lạc Tuyết toát lên vẻ suy tư.

“Hắn xung đột với Đoạn Mộc Ngọc sao?” - Thiếu niên mày rậm bên cạnh nhiu mày.

“Ta cũng là nghe nói. Đoạn Mộc Ngọc ban đầu muốn lôi kéo La Phong, cuối cùng bị hắn từ chối, nguyên nhân bên trong hình như liên quan tới Lâm Tiêu Tiêu của ban chúng ta.” - Tần Lạc Tuyết cười.

“Ha ha, xem ra tên La Phong này cũng có chút thú vị đây.”

“Lý Hạ Sơn, chẳng lẽ ngươi còn muốn phân cao thấp với Đoạn Mộc Ngọc sao? Giờ hắn đi vào nội viện, thực lực tiến triển cực nhanh, nghe nói mấy

ngày trước đã đột phá Thần Dũng Cảnh lực trọng...” - Tần Lạc Tuyết khề thờ dài.

Thiếu niên mày rậm kia chính là đệ nhất thiên tài của ban Kim Dương - Lý Hạ Sơn!

“Hừ! Tên Đoàn Mộc Ngọc đó chẳng qua là nhờ gia thế, tu luyện bộ võ học hoàng cấp tuyệt phẩm, lại có vô số đan dược hỗ trợ tu luyện, tu vi mới tăng nhanh như vậy! Sớm muộn gì cũng có ngày Lý Hạ Sơn ta vượt qua hắn!” - Lý Hạ Sơn sắc mặt âm trầm, nói xong thì quay người rời khỏi sân.

Tần Lạc Tuyết thấy bóng lưng đi xa của Lý Hạ Sơn, bất đắc dĩ thờ dài một hơi, quay đầu nhìn La Phong, rồi cũng đi theo.

La Phong đang chuẩn bị rời khỏi sân, trong lòng đột nhiên có cảm giác không tên, quay đầu nhìn, vừa vặn thấy bóng lưng Tần Lạc Tuyết và Lý Hạ Sơn đã đi xa.

“Thiết Cốt Cảnh trung kì, Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ! Khí tức thật mạnh, hai người này chắc là Tần Lạc Tuyết và Lý Hạ Sơn của ban Kim Dương rồi!” - Ánh mắt La Phong chú ý tới thiếu niên bên cạnh, chân mày cau lại, hai người này khiến hắn có cảm giác áp bách không rõ, nhất là Lý Hạ Sơn, khí thế toàn thân như cự mãnh cuồng giao (*), thực lực không thể coi thường.

Lòng La Phong thoáng dao động, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Chỉ cần lấy được phần thưởng trong trận Sấm Vương này, hắn tự tin rằng rất nhanh bản thân sẽ vượt qua cả Lý Hạ Sơn, trở thành học viên đệ nhất của ngoại viện!

“Người chính là La Phong?” - Một giọng chất vấn lạnh băng đột nhiên vang lên.

La Phong và Băng Nhược La quay lại nhìn, một người mặc áo gấm màu tím đứng bên cạnh, thân hình trung niên cao lớn, đôi mắt hung dữ lạnh lạnh nhìn La Phong.

“Đừng vậy, không biết giáo tập tìm ra có chuyện gì?” - La Phong gật đầu, hắn nhận ra người đến là ai, chính là giáo tập của ban Kim Dương - Lý Nguyên Hào, đồng thời cũng là phụ thân của Lý Thiên Dương!

E là đến đây không có mục đích tốt!

Lý Nguyên Hào hừ lạnh, quay đầu hét lên: “Trần Cương, Dương Vũ, hai người lại đây.

Hai bóng người sợ hãi rụt rè đến gần, La Phong vừa nhìn không khỏi neho mắt lại.

Đúng là hai tên học viên ban Kim Dương mấy ngày trước bị hắn đánh tã tời một trận ở Túy Tiên lâu.

Mặt hai người bây giờ còn hơi sưng, nhìn La Phong, ánh mắt có chút sợ hãi.

“Các người không cần sợ hãi, có ta ở đây, không ai dám đánh các người thành như thế này nữa!”

Lý Nguyên Hào lạnh lùng nhìn chằm chằm La Phong, nói với hai người: “Các người kể lại chuyện đã xảy ra mấy hôm trước một lần.”

“Vâng! Hôm đó trò và Dương Vũ đến Túy Tiên lâu ăn, tên La Phong không biết phải trái này cùng tên Lý Nguyên của ban Ngân Nguyệt đánh chúng trò một trận.” - Trần Cương lấy dũng khí nói.

Lý Nguyên Hào lạnh lùng hừ mạnh một tiếng, mắt lạnh băng nhìn La Phong: “La Phong, người còn gì muốn nói? Người dám không coi nội quy của học viện ra gì, không phân biệt tốt xấu, vung đao kiếm với đồng môn, quá thẹn cho học viên học viện Từ Dương! Hôm nay ta phạt người tới tểnh thất úp mặt vào tường ba tháng! Người có dị nghị gì không?”

Úp mặt ba tháng!

Mắt La Phong lạnh lẽo, nhìn Lý Nguyên Hào chất vấn: “Lẽ nào chỉ dựa vào lời của hai bọn họ, ngài liền phạt ta sao?”

Lý Nguyên Hào xuất hiện, La Phong cũng biết hắn sẽ có ý xấu, nhưng không ngờ đối phương muốn hắn úp mặt vào tường ba tháng!

Không đến hai tháng nữa là hắn đã nhập học tròn ba năm, đến lúc đó nếu như không vào được nội viện, chỉ có thể thôi học.

Kết quả này, bất luận thế nào hắn cũng không chấp nhận!

Lý Nguyên Hào nhìn La Phong: “Đương nhiên! Học viên của ta, ta hiểu rõ, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói dối!”

“Ha ha ha .... Hay cho câu tuyệt không nói dối!” - La Phong ngửa mặt cười to.

Lý Nguyên Hào nhướn mày: “Người cười cái gì?”

La Phong ngừng cười, lạnh lùng nhìn Lý Nguyên Hào: “Ta cười người, uổng công người làm giáo tập lại không phân biệt được trắng đen!”

Nếu đối phương đã không bỏ qua cho hắn, La Phong cũng không để lại mặt mũi đối phương, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Ngươi!” Bị La Phong chửi rủa trước mặt nhiều người như vậy, Lý Nguyên Hào tức đến đỏ bừng mặt, cả giận nói: “Hay cho tên La Phong ngươi! Thế mà không tôn trọng trưởng bối! Học thói xấu như ngươi, cho dù có ra khỏi học viện cũng sẽ khiến học viện hổ thẹn, hôm nay ta phế tu vi của ngươi! Trục xuất ngươi ra khỏi học viện!”

“Hừ! Muốn đồ tội cho người khác thì thiếu gì lý do! Đừng tưởng ngươi là giáo tập, muốn làm gì thì làm, người khác sợ ngươi, nhưng La Phong ta không sợ! Muốn phế tu vi của ta, chỉ sợ ngươi không có khả năng này thôi!” - La Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh, khi đang nói thì bay ra sau mấy bước, xoay một cái, Hồ Phách đao đã nằm trong tay, ánh mắt nghiêm nghị đầy ý chí chiến đấu.

Đối phương thế mà muốn phế tu vi của hắn, sao hắn có thể để yên chịu trôi, Lý Nguyên Hào là hồ dữ thì hôm nay La Phong cũng quyết tâm bẽ gãy mấy cái răng của đối phương!

“Nghep chừng! Hôm nay không thể để ngươi lại!” - Lý Nguyên Hào giận dữ, tay áo bay bay, một luồng áp lực vô hình tràn ngập ra ngoài, uy áp hướng về phía La Phong.

Mạch Luân thất trọng Giấu Tinh Cảnh!

La Phong thâm rùng mình, chiến ý trong lòng càng sâu, âm thầm vận chuyển Đẳng Long bộ!

“Dừng tay!” - Lúc tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng, một tiếng quát vang lên, “xoạt” một tiếng, một thân hình đỏ rực ngăn trước mặt La Phong.

“Giáo tập.” - La Phong thấy người ngăn trước mặt mình thì hơi sững sờ, hóa ra là Cơ Vô Nguyệt!

Ánh mắt nhìn phía bên cạnh, Băng Nhược Lam đứng ở một bên le lưỡi, hắn lập tức hiểu ra, Cơ Vô Nguyệt là do Băng Nhược Lam gọi tới.

Đôi mắt thanh tú của Cơ Vô Nguyệt nhìn Lý Nguyên Hào, lạnh nhạt nói: “Lý Nguyên Hào, ngươi có phải là xía vào việc người khác nhiều quá không? La Phong là học viên của ta, cho dù muốn phạt cũng không tới lượt ngươi ra tay!”

Lý Nguyên Hào căm tức nhìn Cơ Vô Nguyệt, hắn không ngờ Cơ Vô Nguyệt lại tới vào lúc này, râu tóc run muốn dựng thẳng: “Cơ Vô Nguyệt, ngươi muốn bênh vực tên phế vật này! Tên này chẳng những không coi đồng môn ra gì, lại ra tay hung ác, còn không tôn trọng trưởng bối, học viên xấu thế này, phải giết một mà răn đe trăm người!”

“Ta có thiên vị hay không, không phải ngươi nói là được.” Cơ Vô Nguyệt không nhường bước, nói với người bên cạnh: “Lý Nguyên, Triệu Cẩm, hai trò lại đây, kể lại chuyện ngày đó ra xem!”

Lý Nguyên và Triệu Cẩm đi ra từ trong đám người.

Lý Nguyên Hào mất lạnh đảo, ánh mắt Lý Nguyên lập tức run lên nhưng vẫn chỉ vào hai tên Dương Vũ, lớn tiếng nói:

“Ngày đó trò cùng Triệu Cẩm đến Tủy Tiên Lâu ăn, bị hai người này vô cớ vũ nhục, Trần Cương còn đánh trò bị thương, La Phong vì bảo vệ hai trò nên mới ra tay.”

Mặt Triệu Cẩm ửng đỏ, lấy dũng khí nói: “Không sai, La Phong là bắt đắc dĩ mới ra tay! Tiểu nhị, lão bản của Tủy Tiên lâu có thể làm chứng!”

Cơ Vô Nguyệt nhìn về phía Lý Nguyên Hào đang tái xanh mặt mày nói: “Lý Nguyên Hào, sự việc đã rõ ràng. Huống hồ, học viện chỉ có quy định không cho đồng môn sát hại tính mạng lẫn nhau, chứ không cấm đấu đá. La Phong chỉ dạy dỗ hai tên đó một chút, chỉ do tài nghệ bọn hắn không bằng, sao có thể trách La Phong?”

Lý Nguyên Hào bị hỏi đến câm miệng không trả lời được, trừng mắt nhìn Trần Cương và Dương Vũ bên cạnh, nhìn Cơ Vô Nguyệt giọng nói càng âm trầm:

“Việc này có thể tạm không truy cứu! Nhưng vừa rồi La Phong dám công khai chống đối ta, còn định ra tay với ta, hành vi không tôn trọng trưởng bối thế này, phải nghiêm phạt!”

“La Phong, chuyện này là thật sao?” - Cơ Vô Nguyệt quay đầu nhìn về phía La Phong.

La Phong cũng không ngốc, lập tức thu Hồ Phách đao lại, nhìn Lý Nguyên Hào cười nói:

“Lý giáo tập, ngài thật biết đùa, trò chẳng qua chỉ là tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ mà ngài lại là tuyệt thế cao thủ thất trọng Giấu Tinh Cảnh, cho trò mười lá gan cũng không dám ra tay với ngài. Mọi người thấy ta nói đúng không?” - La Phong nhìn về phía những người đứng ở bên.

“Đừng vậy! Võ giả Cương Nhu Cảnh khiêu chiến với võ giả Giấu Tinh Cảnh, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là không có khả năng.” - Lý Nguyên cao giọng nói.

“Đúng vậy, thế chẳng phải tự tìm chết sao?”

“Ngay cả kẻ ngu cũng biết là không thể...”

“Ta cá năm ngân tệ, trên đời này không có người như vậy.”

Lý Nguyên vừa mở lời, thì các học viên khác của ban Ngân Nguyệt cũng ồn ào theo, tất cả đều nói đỡ cho La Phong.

Bình thường bọn họ đều bị ban Kim Dương chèn ép, một số người còn bị Lý Nguyên Hào trách phạt, làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Học viên ban Kim Dương tuy muốn giúp Lý Nguyên Hào cãi cò vài câu, nhưng lời La Phong nói hoàn toàn chính xác và có lý, trong phút chốc không biết mở miệng nói thế nào, chỉ có thể mặc cho học viên ban Ngân Nguyệt ồn ào.

Lý Nguyên Hào toàn thân phát run, đột nhiên quát một tiếng: “Được rồi!”

Âm thanh như sấm sét, khiến mấy tên học viên bị đánh cho xơ xác, tất cả âm thanh lập tức yên tĩnh lại.

Lý Nguyên Hào quét mắt nhìn La Phong, căm tức nhìn Cơ Vô Nguyệt nói:

“Được! Được! Được lắm! Cơ Vô Nguyệt, học viên tốt mà ngươi dạy! Để ta xem ngươi bảo vệ được bao lâu! Còn mười ngày nữa là ngươi phải tham gia Kim Điện sát hạch rồi đúng không? Nhìn tu vi của ngươi, năm nay e là phải thất vọng rồi, đến lúc đó ta xem ngươi còn mặt mũi ở lại học viện không!”

Cơ Vô Nguyệt cắn môi, sắc mặt trắng bệch, trầm mặc hiếm thấy.

“Hừ! Ngày mai là Sấm Vương tranh đấu, ta ngược lại muốn coi thử đám phế vật ngươi dẫn ra ngoài, rốt cuộc có năng lực gì.” Lý Nguyên Hào hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn học viên ban Kim Dương đứng bên cạnh, lớn tiếng nói: “Được rồi, giải tán. Ngày mai phải cho bọn phế vật này nhìn xem thế nào gọi là thực lực chân chính.”

***

(*) Cự mãng cuồng giao: Giao ở đây là giao long hay còn gọi là thường luân, ý chỉ sức mạnh to lớn, uy áp kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thắng thì tùy người

“Giờ chứ! Mấy tên ban Kim Dương này, thật ức hiếp người quá đáng!”

“Nhưng bọn họ nói không sai, thực lực chúng ta căn bản không vào được hạng mười.”

“Hồ Nam, sao ngươi lại nâng ý chí kẻ khác mà diệt uy phong mình chứ!”

“Ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà, ngoại trừ ban trưởng, ban chúng ta còn ai đủ tư cách tranh đua vào hạng mười?”

“Việc này... Không có tư cách cũng phải tranh! Cũng đâu thể thừa nhận mình là phế vật chứ! Ta không cam lòng!”

“Đúng! Ta cũng không cam lòng...”

Lý Nguyên Hào dẫn các học viên ban Kim Dương rời đi, không ít tên học viên ban Kim Dương lúc đi còn châm chọc khiêu khích, xung quanh lập tức nổi bão.

Sự miệt thị công khai không chút lưu tình này, khiến các học viên ban Ngân Nguyệt tức giận không thôi.

“Răng rắc”

Cơ Vô Nguyệt nhìn bóng lưng đi xa của Lý Nguyên Hào, vẻ mặt lạnh lùng, đất dưới chân nứt ra!

Lần đầu tiên mọi người nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cơ Vô Nguyệt, thôn thức không ngừng, âm thanh huyền ảo dần yên ắng lại.

“La Phong, Băng Nhục Lam, hai trò qua đây.”

Cơ Vô Nguyệt gọi La Phong và Băng Nhục Lam tới trước mặt, trầm giọng nói:

“Nếu người khác đã đánh vào mặt chúng ta, chúng ta cũng không thể nhượng bộ để bị coi thường! Nhục Lam, ngươi đã đột phá ngũ trọng Thiết Cốt

Cảnh rồi, lần này có hi vọng vào hạng mười Sấm Vương tranh đấu. Nhưng ta hi vọng ngươi có thể vào được hạng sáu! Chặn miệng thú của tên Lý Nguyên Hào kia!”

Trong mắt Băng Nhược Lam có phản tức giận, gật đầu: “Giáo tập, Nhược Lam nhất định sẽ dốc hết sức!”

“Tốt.” Cơ Vô Nguyệt nhìn về phía La Phong, ánh mắt nhu hòa, vỗ vai La Phong: “La Phong, không ngờ ngươi lại ẩn giấu sâu như vậy, ngay cả tên già Lý Nguyên Hào kia mà cũng dám chống đối! Vừa rồi ta nghe được tin mà hết hồn.”

“Việc đó...”

La Phong định giải thích một chút, Cơ Vô Nguyệt lại nở nụ cười:

“Ngươi không sai, cho nên không cần giải thích làm gì, có thể chọc cho tên già Lý Nguyên Hào kia tức giận ra dạng như vậy, ngươi chính là người đầu tiên trong học viện này.”

Vậy mà không trách ta sao...

La Phong gãi đầu.

Chuyển mắt một vòng, trên gương mặt lạnh lùng của Cơ Vô Nguyệt có vài tia lo lắng, tiếp tục nói:

“Nhưng mà, thế giới này là dùng thực lực để nói chuyện, thực lực ngươi bây giờ vẫn chưa đủ để đối đầu với Lý Nguyên Hào, cho nên tốt nhất đừng có đụng tới hắn nữa.”

“Đa tạ giáo tập.” - La Phong cảm nhận được sự quan tâm trong lời của Cơ Vô Nguyệt, trong lòng âm áp.

Cơ Vô Nguyệt chỉ là giáo tập đại diện cho ban Ngân Nguyệt, dù là quyền thế hay thực lực cũng thấp hơn Lý Nguyên Hào. Đối phương không sợ đắc tội với Lý Nguyên Hào mà đứng ra vì hắn, La Phong cũng có chút bất ngờ và cảm động.

“Các trò cũng vậy!” - Cơ Vô Nguyệt nhìn về phía các học viên ban Ngân Nguyệt bên cạnh.

“Muốn được người khác tôn trọng, nhất định phải có thực lực cường đại! Nếu không... Sự việc hôm nay chính là bài học! Người yếu chỉ có thể bị kẻ khác giẫm đạp dưới chân, nghiền nát thành bụi, hài cốt không còn! Các trò phải nhớ kỹ, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu chỉ có thể bị người ta làm thịt.” - Giọng Cơ Vô Nguyệt tựa như sấm sét, ồm ồm vang vào tai mọi người, các học viên ban Ngân Nguyệt xung quanh đều lộ ra vẻ trầm tư.

Cơ Vô Nguyệt thu ánh mắt lại, nhìn La Phong bên cạnh nói: “La Phong, ta có chuyện muốn nhờ ngươi.”

“Có chuyện gì ạ?”

“Trong khoảng thời gian này tu vi của ngươi tăng lên rất nhanh, nhưng lấy thực lực Cường Nhu Cảnh hậu kỳ để vào hạng mười Sấm Vương thì không dễ dàng gì. Ta hi vọng trong cuộc thi ngày mai ngươi có thể hỗ trợ Băng Nhược Lam giành giật vào hạng sáu!”

“Giáo tập, ta không cần...” - Băng Nhược Lam bên cạnh ngây người, vừa muốn mở miệng từ chối lại bị ánh mắt Cơ Vô Nguyệt làm ngừng lại.

“Phần thưởng cho người trong hạng mười của Sấm Vương tranh đấu là võ học hoàng cấp trung phẩm, có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng hạng sáu sẽ được Ngọc Cốt Đan. Ngọc Cốt Đan rất có ích với việc tu luyện của võ giả Thiết Cốt Cảnh. Nhược Lam, ngươi phải vào được hạng sáu, như vậy mới có cơ hội thi vào Kim Điện!”

“Nhưng...” - Đôi mắt xinh đẹp của Băng Nhược Lam nhìn thoáng qua La Phong. Ánh mắt có chút do dự, làm vậy thì không công bằng với La Phong.

“Không sao, ta đối với với hạng mười cũng không hứng thú gì lắm.” - La Phong phát tay cười nói.

Mục tiêu của hắn là trước hạng ba, tiện tay giúp Băng Nhược Lam vào hạng sáu chẳng qua chỉ là cái nhấc tay.

Huống hồ, Lý Nguyên Hào nói trước hạng mười Sấm Vương sẽ không có học viên ban Ngân Nguyệt, giúp Băng Nhược Lam vào hạng sáu, đến lúc đó trước hạng sáu Sấm Vương sẽ có hai học viên của ban Ngân Nguyệt!

Hắn muốn xem thử tới lúc đó Lý Nguyên Hào xuống đài thế nào!

“Được! Ta trông chờ vào trận so tài ngày mai. La Phong nếu ngươi thật sự giúp Băng Nhược Lam vào được hạng sáu, ta sẽ đích thân thưởng cho ngươi một phần thưởng không thua gì võ học hoàng cấp trung phẩm!” - La Phong không chút do dự đồng ý khiến Cơ Vô Nguyệt có chút bất ngờ, cười nói.

“Nếu ta vào được hạng ba thì sao?” - La Phong hứng thú nhìn Cơ Vô Nguyệt.

“Hạng ba?” - Cơ Vô Nguyệt nhướn mày, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, gương mặt tinh xảo lộ ra nụ cười vừa khiêu khích vừa quyến rũ, hút hồn người khác: “Nếu ngươi có thể vào được hạng ba, ta bằng lòng đáp ứng tất cả các yêu cầu của ngươi! Thế nào?”

Thực lực ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh của ban Kim Dương có gần mười tên, trong đó có Lý Hạ Sơn, Lý Thiên Dương và Tàn Lạc Tuyết thực lực đều ở

trên Thiết Cốt Cảnh trung kỳ, đều là thiên tài.

Cơ Vô Nguyệt cảm thấy Băng Nhược Lam vào được hạng sáu là cực hạn rồi, còn hạng ba thì hoàn toàn không có khả năng.

“Một lời đã định!” - La Phong cười nhạt, dưới ánh mắt nghi hoặc của Băng Nhược Lam và Cơ Vô Nguyệt nhanh chóng rời khỏi sân.

Một ngày mau chóng trôi qua, tia sáng mặt trời đầu tiên từ hướng đông hiện ra.

Trong viện, La Phong cả đêm tu luyện cũng ngừng lại, nhìn mặt trời, mắt hiện vẻ trầm tư:

“Cha con Lý Nguyên Hào bây giờ coi ta là gai trong mắt, là cái đinh trong thịt, ta phải mau chóng đi vào nội viện, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn. Chỉ cần đạt được võ học hoàng cấp thượng phẩm, rất nhanh sẽ vào được nội viện thôi!”

Tâm tư Lý Nguyên Hào hẹp hòi, La Phong hiểu rõ, hôm nay hẳn khiến đối phương mất mặt, đối phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Học viên ngoại viện cũng không được học viện coi trọng, huống chi là học viên của ban Ngân Nguyệt, đối phương sẽ có nhiều cách để đối phó hẳn.

Chỉ có trở thành học viên nội viện, được sự coi trọng của tầng cao trong học viện thì mới khiến Lý Nguyên Hào kiêng nể.

Ra khỏi tiểu viện, toàn bộ học viện Tử Dương náo nhiệt ồn ào cả lên, lập tức bao phủ cả La Phong.

Sấm Vương tranh đấu đối với đa số học viên trong học viện mà nói là thời gian quan trọng, đến lúc đó mới có được một vài học viên giỏi trong nội viện đến đây xem, không ít người ở tầng cao xuất hiện.

“La Phong” - Giọng nói thanh thúy như chim hoàng oanh vang lên bên cạnh, La Phong nhìn lại, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Băng Nhược Lam tay cầm trường kiếm, chấp tay sau lưng đứng bên cạnh, đôi mắt màu lam toát ra ý cười, khiến cảnh đẹp ý vui, nhất là cặp chân thon dài tròn trịa được đồng phục học viện tôn lên kia đủ để ngạo mạn với các thiếu nữ cùng tuổi, duyên dáng yêu kiều, khí chất động lòng người không thể tả được.

“Trà cái này lại cho ngươi, ta đã nhớ kỹ nội dung rồi. Đa tạ.” - Băng Nhược Lam thấy La Phong nhìn nàng chăm chăm, gương mặt có chút khô nóng, ngón tay ngọc ngà nhỏ nhắn lấy một cuốn bí tịch ra, đưa cho La Phong.

La Phong nhận cuốn bí tịch.

Đây là Hành Văn kiếm pháp hẳn lấy được từ chỗ Trần Tân, hẳn không tu luyện kiếm pháp nên đưa cho Băng Nhược Lam nghiên cứu luyện tập một đêm.

Hai người cùng nhau đi đến sân học viện.

Lúc đến sân, nơi đây đã tập nập người, trên sân rộng lớn có mấy trăm tên học viên, đều là học viên ngoại viện đủ tư cách tham gia Sấm Vương tranh đấu. Trong đó hơn phân nửa là học viên ban Kim Dương, học viên ban Ngân Nguyệt chưa tới một trăm người, hai bên đứng trên sân, phân chia rõ ràng.

Những người khác thì ngồi trên khán đài quanh sân học viện, trong đó có không ít học viên nội viện từ trên cao nhìn xuống.

Ngồi cao nhất trên khán đài là vài nguyên lão của học viện, ngồi ở giữa là người trung niên mặt chữ điền mặc áo bào Tử Dương, chính là viện trưởng của học viện Tử Dương - Tử Hoành Viễn!

“Tốt lắm, ngoại viện học viện năm nay thực lực tăng lên không ít, Lý Hạ Sơn đã là cảnh giới ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ, quả nhiên là anh tài ngút trời! Năm ngoái bị Đoan Mộc Ngọc chặn chân, chỉ đạt được vị trí Sấm Vương thứ hai, xem ra đệ nhất Sấm Vương lần này không ai khác ngoài hẳn!” - Ánh mắt viện trưởng Tử Hoành Viễn quét khắp sân, dừng trên người một thiếu niên mày rậm, mỉm cười nói.

“Thực lực Lý Hạ Sơn không có gì nghi ngờ, nhưng mà vị trí đệ nhất Sấm Vương có thuộc về hẳn không còn khó nói.” - Lý Nguyên Hào ngồi phía dưới vẻ mặt ung dung cười nhạt.

“Sao?” Mắt Tử Hoành Viễn lộ ra tia hứng thú nhìn Lý Nguyên Hào: “Ai có thể uy hiếp được Lý Hạ Sơn?”

“Chính là khuyến tử Lý Thiên Dương.”

Ánh mắt Lý Nguyên Hào nhìn Lý Thiên Dương trên sân tràn đầy tự tin: “Thiên Dương bây giờ đã luyện Thiết Sơn Bích tới cảnh giới đại thành rồi, võ học khinh thân Thiên Lam Vân Trung bộ cũng tu luyện tới cảnh giới tiểu thành, dựa vào hai bộ võ học này, hẳn có thực lực để tranh đệ nhất Sấm Vương!”

“Thiết Sơn Bích, Thiên Lam Vân Trung Bộ... Hai võ học này đều là võ học hoàng cấp trung phẩm, thế mà đã tu luyện trên tiểu thành, thật là hiếm có, Lý Nguyên Hào, ngươi có một đứa con trai tài đấy.” - Tử Hoành Viễn cười nói.

Lý Nguyên Hào miệng hàm chứa ý cười, ánh mắt vô cùng đắc ý.

“Ồ...”

Hai mắt Từ Hoành Viễn nheo lại, nhìn về phía thân ảnh màu xanh xinh đẹp trên sân, cười nói với người bên cạnh: “Cơ Vô Nguyệt, Băng Nhược Lam ban người thế mà đã đột phá ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh. Tốt lắm, tốt lắm, xem ra Sấm Vương tranh đấu năm nay nàng có thể vào hạng mười rồi!”

Cơ Vô Nguyệt đứng lên, liếc nhìn Lý Nguyên Hào bên cạnh, cười nhẹ nói: “Mục tiêu của Băng Nhược Lam là Ngọc Cốt Đan của hạng sáu.”

“Hạng sáu? Ha ha, có quyết đoán! Xem ra Sấm Vương tranh đấu năm nay vô cùng đặc sắc!” - Từ Hoành Viễn lộ vẻ mặt chờ mong.

Hạng sáu... Người nằm mơ đi! Lần này nàng ta cũng sẽ giống như năm ngoái thôi, ngay cả vào hạng mười cũng không vào được!

Lý Nguyên Hào nheo mắt, khinh thường nhìn Cơ Vô Nguyệt, cho rằng cơ vô nguyệt nói phét.

Cơ Vô Nguyệt lạnh lùng nhìn Lý Nguyên Hào, trực tiếp ngồi xuống.

Hừ, cứ giả vờ đi, đợi khi trận đấu kết thúc, ta xem ngươi xuống đài thế nào!

Lý Nguyên Hào đáy lòng hừ lạnh, ánh mắt xem thường.

Từ Hoành Viễn thu hết thần sắc hai người vào mắt, khuôn mặt cười nhàn nhạt.

Ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt cạnh tranh với nhau chính là kết quả hẳn muốn. Như vậy mới có thể làm cho nhiều học viên tiềm năng nâng cao thực lực.

“Viện trưởng, đã tới giờ.” - Một nguyên lão tóc bạc trắng quay đầu nhìn Từ Hoành Viễn nói.

Từ Hoành Viễn gật đầu, đứng lên, ánh mắt tùy ý lướt qua, một áp lực vô hình bao phủ khắp sân học viện rộng lớn.

Tất cả âm thanh công kích đều lập tức ngừng lại.

“Mang ngay vàng Sấm Vương lên!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngai vàng thập đại sấm vương

“Mang ngay vàng Sấm Vương lên.” - Giọng Từ Hoành Viễn vang lên, hàng người bên cạnh đi ra, bốn người một hàng, ở giữa khiêng một ngai vàng sáng lấp lánh, cứ cách mười mét sẽ đặt một ngai vàng, xếp thành một hàng.

“Là ngai vàng Sấm Vương.” - Trong sân vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc, rất nhiều học viên liếc mắt nhìn mười chiếc ngai vàng đặt giữa sân, trong mắt hiện lên tia cuồng nhiệt!

Những chiếc ngai vàng này cao một mét, toàn thân mạ vàng, điêu khắc đồ án rồng bay, khí thế khoáng đạt.

Mỗi chiếc ngai vàng đều có một con số, từ một đến mười.

Mười chiếc ngai vàng này đại biểu cho thập đại Sấm Vương trong Sấm Vương tranh đấu này, học viên ngồi lên ngai vàng sớm nhất sẽ có danh xưng Sấm Vương tương ứng! Ngoại trừ đạt được phần thưởng ra thì cũng đại biểu cho vinh quang cực cao.

La Phong sớm đã quen rồi, vì vậy không hề ngạc nhiên lắm, hần hơi hít thở, ánh mắt nhìn vào ba chiếc ngai vàng gần nhất, trong mắt lộ ra tia kiên định!

Người nhìn ba chiếc ngai vàng hạng đầu của Sấm Vương tranh đấu không chỉ có mình La Phong.

Bên kia, đôi tay trắng như phấn của Lâm Tiêu Tiêu nắm chặt, vẻ mặt kích động nhìn ba vị trí đầu của Sấm Vương tranh đấu, ánh mắt say mê.

“Thiên Dương, ngươi thực sự có thể giúp ta vào được hạng ba sao?” - Lâm Tiêu Tiêu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lý Thiên Dương bên cạnh.

Lý Thiên Dương khoanh tay, không để ý nói:

“Sur muội yên tâm, nếu ta đã đáp ứng Đoan Mộc công tử thì nhất định sẽ không nuốt lời. Thực lực của ngươi vào hạng mười không có vấn đề gì, muốn vào hạng ba, đối thủ duy nhất của ngươi chính là Tần Lạc Tuyết, nhưng có sự trợ giúp của ta, nàng ta chả là thứ gì đâu.”

“Đa tạ sư huynh!” - Lâm Tiêu Tiêu kích động đến nổi mặt ửng đỏ, ánh mắt trông mong nhìn vào ba ngai vàng đầu của Sấm Vương tranh đấu, đầu lưỡi

phần hồng nhện không được liếm môi đỏ mọng.

Thực lực của nàng chỉ ở tứ trọng Cương Nhu Cảnh đỉnh phong, vận khí tốt thì cũng vào được hạng mười, nhưng hạng ba thì không chắc. Lần này có sự giúp đỡ của Lý Thiên Dương, nếu đến lúc đó có thể đạt được vị trí thứ ba thì có thể được bộ võ học hoàng cấp thượng phẩm, đến lúc đó tăng cường tu luyện, đột phá ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh thì có thể tham gia Kim Điện sát hạch, vào nội viện.

Lúc này, Lý Thiên Dương chuyển đề tài:

“Nhưng mà trước đó, ta còn có một việc muốn làm.”

Lâm Tiêu Tiêu cảm nhận được khí tức lạnh thấu xương tỏa ra từ người Lý Thiên Dương thì hơi sợ hãi, nhìn theo ánh mắt của Lý Thiên Dương, một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt nàng.

“La Phong...” - Lâm Tiêu Tiêu nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, khuôn mặt hiện lên vẻ cười nhạt.

Chuyện xung đột giữa Lý Thiên Dương và La Phong ở Thanh Phong trấn, nàng có nghe thấy, Lý Thiên Dương này có thù tất báo, lần này chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Không biết sao, chuyện Lâm Tiêu Tiêu không muốn thấy nhất chính là thực lực của La Phong ngày càng tăng, điều này khiến lòng nàng có sự sợ hãi vô hình, lúc này nghe thấy Lý Thiên Dương muốn giáo huấn La Phong thì không khỏi mở mồm trong bụng.

La Phong đang quan sát ngai vàng Sấm Vương thì đột nhiên có cảm ứng, nhìn sang bên cạnh, vừa lúc đối mắt với ánh mắt lạnh lùng tức giận của Lý Thiên Dương, hần chỉ cười nhạt, không để ý.

Lấy thực lực bây giờ của hắn, dù Lâm Tiêu Tiêu hay Lý Thiên Dương đều không có tư cách để hắn đặt trong lòng.

Từ Hoành Viễn từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn về mấy trăm học viên dưới sân nói:

“Các trò, hôm nay chính là Sấm Vương tranh đấu mỗi năm một lần! Một trăm học viên vào được cửa Sấm, sẽ có được phần thưởng của học viện và vinh dự vô cùng lớn, về việc phần thưởng là gì các trò đã biết rồi, ta cũng không nhắc lại nữa.”

“Mọi người xuất phát từ cửa đông, đi qua ba cửa Yêu Lâm, Cự Mộc Cốc, Vong Xuyên Hà, rồi trở lại học viện từ cửa tây, thì coi như qua cửa Sấm thành công. Ta ở đây chờ các trò trở về.”

“Ừm ừm...”

Từ Hoành Viễn vừa dứt lời, sân học viện đột nhiên rung động, hai bên đông tây của cửa đá to lớn dần mở ra, cảnh sắc bên ngoài vô cùng hoang vu, không biết đi hướng nào.

Mọi người nóng bỏng nhìn cửa đông, chỗ này là điểm khởi đầu của trận đấu!

“Tranh đấu bắt đầu!” - Từ Hoành Viễn vừa dứt lời, hàng trăm học viên trên sân ồn ào một tiếng, lập tức hóa thành một trận hồng thủy, xông về cửa đông.

Ra khỏi cửa đông, trước mắt La Phong là một sơn cốc sâu rộng.

Sơn cốc này có hình móng ngựa, trên là Từ Xà Cốc, như một con rắn khổng lồ vờn quanh núi Từ Linh, ước chừng dài mấy chục dặm! Tuyến đường đi của Sấm Vương tranh đấu chính là thông qua thung lũng này, sau đó trở về cửa tây.

“Vèo vèo...”

Mấy trăm người chen lấn xông vào thung lũng, không ít người vận chuyển võ học khinh thân, sợ bị tụt lại so với người khác.

La Phong đi không nhanh không chậm, cũng không thi triển Đẳng Long bộ.

Bây giờ không phải lúc mấu chốt để tranh tài, không cần thiết phải lãng phí thể lực.

“Nhược Lam, chúng ta chia ra hành động. Đến Vong Xuyên Hà sẽ gặp lại.” - La Phong nói với Băng Nhược Lam bên cạnh.

Sấm Vương tranh đấu tổng cộng có ba cửa nạn, theo thứ tự là Yêu Lâm, Cự Mộc Cốc, Vong Xuyên Hà. Trong ba cửa này, hai cửa trước mắt người ngày càng nhiều, ngược lại thành trời buộc.

“Được, người cẩn thận nhé, Lý Thiên Dương hình như vẫn còn canh cánh chuyên thua người ở Thanh Phong trấn.” - Băng Nhược Lam dặn dò.

“Ha ha ha... Không cần lo lắng, nếu trước đây hắn thua ta, thì sau này cũng như vậy thôi!” - La Phong vỗ Hổ Phách đao sau lưng, vẻ mặt tự tin.

Băng Nhược Lam bĩu môi, chỉ xem như La Phong đang nói khoác.

La Phong chỉ có thực lực tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kì, mà tu vi của Lý Thiên Dương đã đạt ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kì, cho dù sức mạnh lớn hơn một chút, La Phong cũng không có khả năng thành đối thủ của Lý Thiên Dương.

“Được rồi, ta biết ngươi lợi hại, được chưa? Ta đi trước...” - Băng Nhược Lam trừng mắt nhìn, vừa dứt lời, thân ảnh xanh nhạt đã hòa vào dòng người, chỉ nửa khắc liền mất vào rừng núi.

“Cô nàng này, vậy mà không tin ta, sau này sẽ cho nàng biết ca ca ta anh dũng bất phàm thế nào!” - La Phong sờ lỗ mũi, thầm nói một câu, cũng đi sát theo.

“Xoát xoát xoát...”

Mặc dù La Phong không thi triển Đằng Long bộ, nhưng tốc độ cũng cực nhanh, tựa như con báo săn trong rừng cây, dần dần kéo dài khoảng cách với những học viên thông thường, rất nhanh đã đi tới cửa ải khó nhất “Yêu Lâm”.

Thung lũng lúc đầu chỉ rộng hơn mười mét, nhưng đến đây thì đột nhiên rộng gấp mấy lần, cây cối sinh trưởng trong đó cao hơn đầu người khoảng mười trượng, tán cây rậm rạp, giữa các tầng cây là tầng tầng lớp lớp sương trắng đang bay phát phơ, tràn đầy thần bí, khí tức quý dị khiến cho lòng người sinh ra cảm giác lạnh giá.

Bước chân La Phong không chút do dự, xông thẳng vào Yêu Lâm, bên trái cách hắn mười mét có bốn tên học viên ban Kim Dương đi thành nhóm nhỏ.

“Uông Văn, ta nghe nói Yêu Lâm này tốt nhất nên đi một mình vào.” - Một tên trong bốn tên, quan sát những cây cao lớn xung quanh, có chút sợ hãi nói.

Tên học viên ban Kim Dương tên Uông Văn quay đầu cười nói:

“Lý Nhị Xuyên, nhìn chút tiền đồ của ngươi kia. Thực lực của chúng ta ở ban Kim Dương căn bản là dưới chót, không đoàn kết lại thì hoàn toàn không có hi vọng qua cửa!”

Uông Văn chỉ vào La Phong cách đó không xa, hừ nói:

“Các ngươi có nhìn thấy tên tiểu tử của ban Ngân Nguyệt không? Ta dám cược, hắn sẽ bị loại bỏ ngay lập tức!”

Ba người bên cạnh gật đầu nói phải.

Mà lúc này, đột nhiên xảy ra biến cố.

“Xèo xèo...”

Theo tiếng thét chói tai, giữa tán cây rậm rạp đột nhiên lao ra rất nhiều bóng đen.

“Vèo vèo...”

Đá và mộc côn từ trên cây rơi xuống như mưa.

“Là vượn cây Đại Lực! A!” - Tên học viên tên Lý Nhị Xuyên kinh hô một tiếng, bị một tảng đá đập vào người, lập tức đau nhức lăn lộn trên đất.

Lúc này, mấy người mới nhìn rõ bóng đen trong tán cây.

Những bóng đen cao gần hai người, hai cánh tay cực kì khỏe mạnh, con người đồ ngầu, chính là yêu thú vượn cây Đại Lực trong Yêu Lâm.

Những con vượn cây Đại Lực này cầm đá hoặc côn gỗ trong tay, không ngừng ném về phía mọi người, thỉnh thoảng có mấy con lao từ trên cây xuống, cho bọn họ mấy phát côn, mỗi lần đánh trúng sẽ phát ra tiếng kêu chít chít vui sướng, tựa như vô cùng hưng thú.

“Mấy con súc sinh này! Vây lại!” - Uông Văn hét lên một tiếng, bốn người lập tức vây thành vòng tròn.

“Xoạt”

Uông Văn xuất kiếm, nhắm ngay một con vượn cây Đại Lực muốn xông tới, kiếm đâm ra, đâm mạnh vào vai phải của con vượn cây Đại Lực.

“Chít”

Con vượn cây Đại Lực bị thương, hét lên một tiếng, lăn ra ngoài.

Tựa như chọc vào tổ ong vô vẽ, cả cánh rừng lập tức sôi trào!

Những con vượn cây Đại Lực xung quanh mất đồ ngầu lên, đâm ngực, thét lên nhảy từ tán cây xuống, nhằm về phía bốn tên học viên ban Kim Dương, ném đá và mộc côn như mưa về phía bốn người!

La Phong đứng bên kia, ban đầu còn nghe thấy tiếng học viên ban Kim Dương hét lên, sau đó chỉ còn vài tiếng rên thảm.

“Mấy tên ngu ngốc này!” - La Phong thầm lắc đầu, đồng tình nhìn bên đó.

Vườn cây Đại Lực tính tình ôn hòa, nhưng là yêu thú có ý thức lãnh địa cực cao, không cho phép ai bước vào lãnh địa của mình!

Đối với những kẻ xông vào lúc đầu chỉ hơi cảnh cáo, ngăn đối phương tiếp tục đi tới, nếu như bị phản kích, sẽ công kích hết sức, đánh người xâm lăng tới hấp hối, sau đó ném ra lãnh địa.

Đáng nhắc tới chính là, người xâm lăng càng nhiều, thì càng dễ dàng lọt vào tầm ngắm công kích của vườn cây Đại Lực. Những người có chút kinh nghiệm đều sẽ đi một mình vào Yêu Lâm, tận lực không gây phiền toái với những con vườn này.

Mấy con vườn cây Đại Lực xung quanh đều bị mấy tên học viên ban Kim Dương hấp dẫn, La Phong liền buông lỏng.

“Vèo”

Nắm lấy cơ hội, La Phong nâng bước chân, thân ảnh bay như chớp về phía trước.

Trên đường, lâu lâu còn gặp phải mấy con vườn cây Đại Lực, La Phong dựa vào động tác mạnh khỏe, mỗi lần đều nhẹ nhàng tránh ra, tiến lên với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, đa số học viên đều dừng hẳn đi vào Yêu Lâm, cả cánh rừng lập tức ồn ào lên, khắp nơi đều nghe tiếng học viên kêu thảm thiết với tiếng rống giận dữ của vườn cây.

Một đường tiến về trước, người càng ngày càng ít, La Phong tính toán sơ qua, gần như một nửa học viên đều ngã xuống Yêu Lâm.

Sau nửa canh giờ, tầm nhìn dần khoáng đạt, rào rào một tiếng, La Phong cuối cùng cũng ra khỏi Yêu Lâm.

Trước mặt là một thung lũng trơ trụi, vách đá bốn phía dựng thẳng lên, không có một ngọn cỏ, phía trước có một hồ như miệng hồ lô.

Miệng cốc chật hẹp, bên cạnh miệng có mười mấy học viên, trên người mặc đồng phục của ban Kim Dương.

“Hả? Đây là học viên ban Ngân Nguyệt...”

“Không ngờ ngoài Băng Nhược Lam của ban Ngân Nguyệt ra, còn có người có thể nhanh chóng ra khỏi Yêu Lâm”

“Vượt qua Yêu Lâm cũng chẳng có gì, Cự Mộc Cốc với Vong Hà Xuyên mới là cửa ải khó khăn chân chính, ta đánh cược, hẳn không cách nào vượt qua được Cự Mộc Cốc...”

Nghe thấy tiếng động, mọi người quay đầu, thấy đồng phục học viên trên người La Phong, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

La Phong không quan tâm tới ánh mắt mọi người, trực tiếp đi tới miệng cốc.

Đây chính là cửa ải khó khăn thứ hai của Sấm Vương tranh đấu “Cự Mộc Cốc”!

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chấn nhiếp toàn trường

Cự Mộc cốc giống như là một cái vực sâu, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời qua một khe hở nhỏ, trông chẳng khác nào một sợi dây màu xanh da trời bất ngang.

Trong thung lũng, có vô số thanh cự mộc dùng móc xích treo treo ngược lên, những thanh cự mộc này ở giữa không trung chuyển động xoay tròn loạn cả lên, không theo một quy luật nào, chỉ chít, tràn ngập toàn bộ thung lũng.

Khi những thanh cự mộc xoay tròn còn mang theo ô ô tiếng xé gió “vù vù” vừa nhanh vừa mạnh.

La Phong nhìn những thứ này, trong ánh mắt cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Có người nói bên trong Cự Mộc cốc này bố trí một loại trận pháp đặc biệt, những thanh này cự mộc có thể chuyển động mãi mãi, tự phát công đánh những người trong cốc, có chút kỳ diệu.

"Chúng ta vào thôi!"

Các học viên của Kim Dương ban đứng bên cạnh quan sát mấy thanh cự mộc chuyển động một hồi đều tự mình tìm được phương hướng, nối đuôi nhau mà vào.

La Phong cũng đi theo sát.

Vù! Vù! Vù!

Tiến vào Cự Mộc cốc, giữa không trung từng thanh cự mộc to như ván cửa mang theo gió to, quét ngang qua mọi người trong cốc, chớp mắt liền đập vào những đệ tử Kim Dương ban không kịp tránh đến mức thổ huyết mà bay đi, nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

"Lực đập vào của những thanh cự mộc này tương đương với một chưởng của võ giả với cương nhu cảnh tứ trọng! Thật là khủng bố. "

La Phong lắc mình né tránh một thanh cự mộc đang toàn lực quét ngang qua, cảm nhận gió lớn lạnh lạnh thấu xương, trong lòng liền đưa ra phán đoán đối với lực đập của những thanh cự mộc này.

Thân thể cúi xuống, tránh được một thanh cự mộc đánh xuống từ không trung, La Phong dùng cước bộ điểm xuống mặt đất, như mũi tên rời cung lao ra, vừa hay tránh được một thanh cự mộc đang xoay tròn quét tới từ phía sau xoay.

Bốn phía không ngừng có cự mộc đánh tới, toàn bộ thung lũng bị phong tỏa kín không kê hở, nhưng thần sắc của La Phong lại hết sức thông dong.

Trong cơ thể hắn có hai linh hồn, linh hồn lực cường đại, không cần dùng mắt cũng có thể cảm giác được động tĩnh gần bên, có thể phán đoán chuẩn xác vị trí của cự mộc tìm ra hướng đi tốt nhất, động tác lưu loát không ngần ngại.

"Mẹ kiếp, tốc độ của tên tiểu tử Ngân Nguyệt ban kia nhanh thật!"

Một gã học viên của Kim Dương ban bên cạnh thấy La Phong không nhìn cự mộc ngăn cản, tốc độ như gió, tức giận chửi một câu. Hắn vừa tiến vào trong cốc, liền bị luống cuống tay chân, mấy lần đều suýt chút nữa bị cự mộc đánh vào người.

"A!"

Nói vừa xong, phía sau hắn đột nhiên một cây cự mộc quét ngang tới, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài.

La Phong hạ thấp cơ thể, chạy trước cực nhanh không ngừng bỏ các học viên của Kim Dương ban lại đằng sau.

Vượt lên trước năm người!

Vượt lên trước mười người!

Vượt lên trước mười lăm người!

Nửa khắc đồng hồ sau, xung quanh La Phong đã không còn học viên của Kim Dương ban nữa.

Bên kia, cước bộ của Lý Thiên Dương nhanh như chớp, tư thế tiêu sái, mang theo Lâm Tiêu Tiêu vượt qua những thanh cự mộc bay tới thật nhanh. Hắn mỗi lần đều có thể tìm được góc chết của cự mộc, né tránh sự ngăn cản của cự mộc, cho nên dù mang theo Lâm Tiêu Tiêu, tốc độ của hắn cũng cực kỳ nhanh chóng.

Một đường ung dung, Lý Thiên Dương mừng thầm trong lòng: May mắn nhờ cậy phụ thân hỏi thăm một chút phương pháp vượt qua Cự Mộc cốc, bằng không, ta cũng không có khả năng bỏ những người khác lại đằng sau xa như vậy.

Tiếp tục đi thêm một đoạn, không gian trước mắt liền sáng tỏ thông suốt, xa xa nghe có tiếng nước chảy ầm ầm, phía trước là một sông Hồng Hà chảy dài mấy trăm thước, hai người đã ra khỏi Cự Mộc cốc, đến được cửa ải cuối cùng của ba cửa ải khó nhất: Sông Vong Xuyên.

Lý Thiên Dương thấy phía trước có bóng người, lập tức thi triển Thiên Lam Vân Trung bộ, đẩy nhanh tốc độ tới cực hạn, đuổi theo bóng người đó, tự tay ngăn lại nói: "Lý Hạ Sơn, dừng lại!"

Người này chính là đệ nhất thiên tài của Kim Dương ban Lý Hạ Sơn.

Lý Hạ Sơn hơi nghi hoặc một chút liếc mắt nhìn Lý Thiên Dương, không biết Lý Thiên Dương tại sao muốn mình dừng lại.

Lẽ nào hắn muốn tranh vị trí đứng đầu với ta? Hừm, ta ngược lại muốn xem xem ngươi muốn dùng thủ đoạn gì.

Ánh mắt của Lý Hạ Sơn âm trầm nhìn Lý Thiên Dương: "Ngươi muốn gì?"

Lý Thiên Dương đứng chấp tay, cười nhạt nói: "Không có ý gì, ta muốn mời ngươi dừng lại xem trò hay, sau đó chúng ta lại tiếp tục thi đấu. "

"Ta không có hứng thú."

Lý Hạ Sơn phát phát tay, chuẩn bị đi tiếp

Lúc này Lâm Tiêu Tiêu cũng theo sau, đứng bên cạnh Lý Thiên Dương.

Lý Hạ Sơn liếc mắt quan sát Lâm Tiêu Tiêu, đột nhiên nghĩ tới những lời của Lạc Tuyết nói về La Phong, dừng bước lại, nhìn Lý Thiên Dương hỏi: "Lý Thiên Dương, ngươi muốn đối phó với La Phong ở chỗ này?"

Lý Thiên Dương nghe vậy sùng sốt, gật đầu: "Không sai!"

"Thú vị, vậy ta phải xem cho kỹ rồi." Lý Hạ Sơn cười ha ha một tiếng, thân hình lóe lên, thân ảnh đã đứng trên một tảng đá lớn cách đó mười bước chân.

Lý Thiên Dương không biết Lý Hạ Sơn tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, hẳn cũng không để ý, mục đích của hắn là giữ chân Lý Hạ Sơn cho đến khi hắn thu thập xong La Phong, sau đó sẽ tiếp tục tranh vị trí đứng đầu.

Thời gian dần dần trôi qua, sau một lúc lâu sau, hai bóng người liên tiếp lao ra khỏi Cự Mộc cốc.

"Chính là bọn họ..." Lâm Tiêu Tiêu nhìn hai bóng người, trong con ngươi lóe lên một tia đồ kị.

Bóng người vừa xuất hiện là nữ học viên thiên tài của Kim Dương Tàn Lạc Tuyết, người còn lại theo sát phía sau chính là Băng Nhã Lam.

Tàn Lạc Tuyết một đầu tóc xanh như suối, mũi cao mày rậm, khí chất xuất trần; còn Băng Nhã Lam một đầu tóc ngắn màu xanh lam nhạt đón gió bay lượn, đôi mắt màu ngọc bích quyến rũ động lòng người, thanh xuân phơi phới, hai người đều là một trong ba người đẹp nhất của ngoại viện học viện Tử Dương, vừa xuất hiện, lập tức khiến Lâm Tiêu Tiêu trở nên nhột nhòa.

Tiến tới gần, Tàn Lạc Tuyết nhìn ra bầu không khí không bình thường, mở miệng dò hỏi: "Lý Hạ Sơn, sao vậy?"

Lý Hạ Sơn nhìn Lý Thiên Dương đứng bên cạnh nhũn mày: "Lý Thiên Dương muốn giáo huấn La Phong, ta cảm thấy thú vị nên muốn ở lại xem một chút."

Hắn quả nhiên phải đối phó với La Phong!

Bên cạnh, Băng Nhã Lam nhướn hàng chân mày mảnh khảnh nhìn Lý Thiên Dương, trong ánh mắt toát ra vài tia ngưng trọng, hai tay không khỏi xoắn lại với nhau.

"Làm sao bây giờ, tu vi của Lý Thiên Dương ở trên ta, huống hồ bên cạnh còn có Lâm Tiêu Tiêu, cho dù cộng thêm ta, cũng không phải đối thủ của hai người bọn họ." Băng Nhã Lam trong lòng lo lắng, thậm chí từ sâu trong đáy lòng âm thầm cầu khẩn, hy vọng La Phong đã bỏ cuộc tại Yêu Lâm và Cự Mộc Cốc như vậy, La Phong cũng không cần đối mặt với Lý Thiên Dương!

Nhưng nàng cũng biết, với tu vi của La Phong mà nói, điều đó không có khả năng.

"Ồ, nhanh như vậy lại có người đi ra, không biết người kia là ai?" Lý Hạ Sơn đột nhiên nhìn về phía xa xa của Cự Mộc cốc, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Bốn người bên cạnh cũng đồng thời nhìn về phía Cự Mộc.

Mấy người bọn họ đều có thực lực mạnh nhất ở ngoại viện, theo lý mà nói người phía sau muốn đuổi kịp, hẳn là phải tốn một ít thời gian, đều cảm thấy thân phận của "con ngựa đen" này có chút kỳ quái.

"Tại sao lại là hắn!"

Đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh hãi, mấy người đều giật mình nhìn bóng người đang bước ra từ Cự Mộc cốc.

Thiếu niên diện mục thanh tú, vóc người mặc dù không cường tráng nhưng lại sùng sững nguy nga như một ngọn núi, phía sau vác một thanh trường đao đồ ngòm to gần bằng người thật, ẩn chứa sát khí! Bóng người đi ra từ Cự Mộc Cốc chính là La Phong.

La Phong đến gần, nhìn thoáng xung quanh, trong lòng lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, cười nhạt nói: "Ha ha, các đại thiên tài của ngoại viện mấy đều ở nơi này. Mọi người không phải là đang chờ ta đây chứ!?"

"La Phong..."

Băng Nhã Lam tiến lên, vừa muốn mở miệng, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười dữ tợn của Lý Thiên Dương: "Ha ha ha... La Phong, ta chờ ngươi đã lâu, chuyện ngày đó ở Thanh Phong hôm nay cũng nên kết thúc tại đây thôi!"

Lý Thiên Dương từng bước tiến lên, hai mắt ngưng thần nhìn La Phong, trên người toát ra khí thế kinh người.

"Hoàn toàn chính xác nên kết thúc thôi."

La Phong nhìn Lý Thiên Dương gật đầu, đang muốn tiến lên, Băng Nhã Lam bên cạnh nhanh nhẹn đến gần, thấp giọng nói: "La Phong, ngươi không phải đối thủ của Lý Thiên Dương, ngươi cứ giả bộ giao thủ với hắn rồi tìm cơ hội vượt qua sông Vong Xuyên, để ta ở lại chặn hắn. Chỉ cần ngươi trở lại học viện, hẳn cũng không dám hành động như vậy với ngươi!"

La Phong cười nhạt: "Ta tự biết tính toán"

Bước qua Băng Nhã Lam, La Phong tiến lên, nhìn thoáng qua Lâm Tiêu Tiêu, ánh mắt chợt dừng lại trên người Lý Thiên Dương. Loại thái độ không thèm ngó ngang này lại làm cho Lâm Tiêu Tiêu tức giận không ngớt trong lòng.

Lý Thiên Dương đứng ra, khoanh tay nhìn La Phong cân nhắc cười nói: "La Phong, ta cho ngươi một cơ hội, hiện tại ngươi đem Hồ Phách đao giao ra đây, rồi dập đầu nhận sai với ta. Ta hôm nay sẽ tha cho ngươi một mạng. Bằng không, ngày hôm nay ta đánh gãy tứ chi của ngươi, để cho ngươi phải bỏ trở về học viện!"

"Thật không?"

Ánh mắt của La Phong, giọng nói có một loại sát ý khiến sống lưng của người ta phát lạnh: "Đánh gãy tứ chi, cái chủ ý này ngược lại không tệ. Chờ chút nữa ta đem tứ chi của ngươi cắt đứt, để chính ngươi ném thử loại tư vị này như thế nào."

"Tên La Phong này quả thật dũng khí hơn người, đáng tiếc chỉ là quá mức cuồng vọng, không có thực lực, chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi." Bên cạnh, Lý Hạ Sơn khoanh tay, đánh giá La Phong, lắc đầu nói.

"Mọi chuyện còn chưa kết thúc, cũng không nên có kết luận quá sớm..." Tần Lạc Tuyết bốn cọt cười.

"Ngươi cảm thấy hẳn có thể thắng được Lý Thiên Dương?"

"Ta chẳng qua là cảm thấy tên La Phong này không đơn giản. Hẳn biết rõ tu vi của Lý Thiên Dương trên mình, còn có thể bình tĩnh như vậy. Hơn nữa, dựa theo thực lực của hẳn đáng ra không thể rời khỏi Cự Mộc Cốc nhanh như vậy. Ta nhìn không thấu hẳn." Ánh mắt của Tần Lạc Tuyết dừng lại trên người La Phong, nhũ mày nói.

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi. Hẳn chỉ là không được dạy dỗ đàng hoàng, không biết mấy câu đại loại như "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên" Lý Hạ Sơn khẽ lắc đầu.

"Ha ha... Chỉ là phế vật cương nhu cảnh hậu kỳ cũng dám ở trước mặt ta kiêu ngạo. Một ngón tay của ta cũng có thể dí chết ngươi! Nếu ngươi muốn tự tìm đến cái chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Lý Thiên Dương căm tức nhìn La Phong, hét dài một tiếng, cánh tay vung mạnh xuống dưới, một quyền nện thẳng xuống La Phong, kinh phong gào thét.

"Lạc Thạch quyền! La Phong, mau tránh ra! Đây là võ học hoàng cấp trung phẩm!"

Ánh mắt Băng Nhã Lam biến đổi, kinh hô.

Lạc Thạch quyền là quyền pháp hoàng cấp trung phẩm, cực kỳ sắc bén, một quyền đánh xuống, giống như cự thạch rơi xuống, có thể làm chấn động cả dãy núi. Lạc Thạch quyền này phối hợp với võ học Thiết Sơn Bích mà Lý Thiên khổ luyện, uy lực càng thêm một bậc!

"Đánh hay lắm!"

La Phong dường như không có nghe thấy tiếng Băng Nhã Lam cảnh cáo, hét lớn một tiếng, bất ngờ đánh ra một chiêu "Nộ Hổ Xuất Động";.

Một động tác này của hắn, bắp thịt trên cánh tay đều rung lên, nổ tung từng khúc, một dòng khí tức hung hãn từ cơ thể bay ra, phảng phất như mãnh thú đột nhiên thức tỉnh.

"A! Thiết Cốt cảnh ngũ trọng!"

Băng Nhã Lam cảm giác được khí tức kinh khủng trên người La Phong, nhin không được che miệng kêu lên, đôi mắt đẹp long lanh.

Khí thế của La Phong không nghi ngờ gì nữa nhất định là Thiết Cốt thậm chí tu vi còn trên cả nàng ta!

Ba người đứng bên cạnh là Lý Hạ Sơn và Tần Lạc Tuyết, Lâm Tiêu Tiêu cũng nhao nhao biến sắc.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Tiêu Tiêu trắng bệch, hai mắt thất thần nhìn La Phong.

Nàng theo Đoan Mộc Ngọc đạt được không ít thứ tốt, chỉ có tu vi cương nhu cảnh tứ trọng là nàng chưa từng nghĩ tới, tu vi của La Phong vậy mà vượt qua chính mình!

Àm ầm!

Bước chân của La Phong tựa như mãnh thú đạp lên mặt đất, mặt đất đều run rẩy, lại giống như một mãnh hổ đang xù lông tóc, trực tiếp đánh về phía Lý Thiên Dương!

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đánh gãy tứ chi của người

Ầm ầm!

La Phong đánh ra một quyền, không khí nổ bùng không ngừng, uy lực tuyệt luân.

Lý Thiên Dương quyền phong cương mãnh thổi đến nỗi không mở mắt ra được, cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người La Phong, sắc mặt đại biến, trong lúc vội vàng, toàn lực đánh ra "Thiết sơn bích".

Đùng Đùng Đùng...

Cùng với tiếng cơ thịt run rẩy, làn da toàn thân của Lý Thiên Dương đều biến sắc, thâm lại, da của hắn giống như một lớp bê tông bọc bên người sắc thép, đúng là võ học "Thiết sơn bích!" đã thành danh của hắn.

Ầm!

Hai quả đấm hung hăng đụng vào nhau, Lý Thiên Dương kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bị đánh bay lên, tạo thành một đường pa-ra-bôn bay ra hơn mười thước, chặt vật rơi xuống đất.

La Phong hai chân vững vàng đứng tại chỗ, không hề suy chuyển nửa phần.

Thấy cảnh này, Lý Hạ Sơn và Tàn Lạc Tuyết bên cạnh đều biến sắc.

La Phong tuy là đột phá Thiết Cốt cảnh ngũ trọng, lại chỉ là tu vi sơ kỳ, vẫn là ở dưới Lý Thiên Dương.

Lý Thiên Dương sau khi thi triển Thiết Sơn bích, khí lực nhận được tăng lên rất nhiều, vậy mà lại bị La Phong vững vàng áp chế!

"Đã sớm nghe nói La Phong thiên phú dị bẩm, sức mạnh vượt xa người thường, không ngờ kinh khủng như vậy. " Tàn Lạc Tuyết thở nhẹ một hơi nói.

"Không chỉ có như vậy. Nhìn không lầm, thì Nộ Hồ quyền của hắn đã tu luyện tới cảnh giới đại thành. Không hổ là có can đảm khiêu chiến một nhân vật như Đoan Mộc Ngọc! Quả là thú vị! " Lý Hạ Sơn nắm chặt hai tay thành năm nắm, nhìn La Phong, vẻ mặt như đang muốn khiêu chiến một trận.

Lý Thiên Dương ổn định thân hình, sau một lúc lâu mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt âm trầm nói: "La Phong, thì ra ngươi ẩn giấu tu vi! "

"Ha ha ha... Lý Thiên Dương, lẽ nào ngươi đang sợ phải không? "

La Phong cao giọng cười to, liếc mắt nhìn Lý Thiên Dương, lạnh nhạt nói: "Cũng tốt, ta hiện tại cũng cho ngươi một cơ hội, ngươi chỉ cần quỳ xuống nhận sai với ta, đồng thời phát thề từ nay về sau thấy La Phong ta thì phải đi vòng sang đường khác, thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng. "

"Cuồng vọng! Ngươi đột phá Thiết Cốt cảnh ngũ trọng thì sao, ngươi cho rằng ngươi chính là đối thủ của ta? " Lý Thiên Dương cười lạnh không dứt, trên người tay áo bay phát phối, tự tay gỡ Hoàn Thủ đao sau lưng.

Coong!

Cổ tay rung rung, ánh sáng lạnh của mũi đao trầm tĩnh chiếu xuống, Lý Thiên Dương đe dọa nhìn La Phong, cười lạnh nói: "Tất cả mọi người đều cho rằng võ học lợi hại nhất của ta là Thiết Sơn bích nhưng không một ai biết thứ ta am hiểu chính là đao pháp! Hôm nay ta sẽ để cho ngươi lãnh giáo một chút Phong Ma đao pháp của ta! "

Lý Thiên Dương vừa dứt lời, hai tay nắm chắc trường đao, xoát xoát xoát! Chớp mắt chém ra mấy đao, lập tức chém thẳng vào phạm vi ba thước xung quanh La Phong một nhát sắc bén, không khí chém ra như muốn băm nát mọi thứ.

"Phong Ma đao pháp! " ánh mắt của Băng Nhã Lam đứng bên cạnh liên biến đổi.

Lý Thiên Dương thi triển chính là Phong Ma pháp, võ học hoàng cấp trung phẩm, bộ này đao pháp uy mãnh, hung hãn, lúc thi triển, người giống như phát điên, chém giết loạt xạ, giống như đao ma, chỉ là sát ý dày đặc, cũng làm cho người ta hai chân như nhũn ra!

Phong Ma đao pháp của Lý Thiên Dương tuy chém loạn xạ nhưng lại có thứ tự, mỗi lần đều chém thẳng tới chỗ yếu hại, hiển nhiên cảnh giới không thấp!

"Phong Ma đao pháp, tên Lý Thiên Dương này rốt cuộc biết bao nhiêu võ học! " Trong đôi mắt đẹp của Tàn Lạc Tuyết toát ra vẻ kinh ngạc.

Thiên Lam Vân Trung bộ, Lạc Thạch quyền, Thiết Sơn bích, bây giờ lại là Phong Ma đao pháp! Đây đều là võ học hoàng cấp trung phẩm cực kỳ trân! Lý Thiên Dương vậy mà biết đến bốn loại!

Lý Hạ Sơn bĩu môi khinh thường, cười lạnh nói: "Hừm, Lý Nguyên Hào thân là giáo viên của Kim Dương ban, hiển nhiên là có thủ đoạn bắt Lý Thiên Dương tu tập những thứ võ học này. Bất quá, võ học nhiều cũng không hẳn là chuyện tốt. "

"Như vậy... "

Tần Lạc Tuyết gật đầu, ánh mắt nhìn về phía La Phong: "Chắc La Phong am hiểu quyền pháp, bây giờ e rằng sẽ nguy hiểm.. "

Bên cạnh, đối mặt với sự chém giết điên cuồng của Lý Thiên Dương, ánh mắt của La Phong lạnh lùng, cước bộ liên tục né tránh, cả người cứ như đang rảnh rỗi dạo chơi, đem toàn bộ công kích của Lý Thiên Dương né tránh rất nhanh.

Linh hồn lực của hắn rất mạnh, năng lực cảm nhận vượt xa người thường, cộng thêm Phong Ma đao pháp của Lý Thiên Dương chỉ học được một chút da lông, đề ứng phó cũng không có gì khó khăn.

"Hừm! Ta xem ngươi né tránh tới khi nào! "

Lý Thiên Dương thấy La Phong có thể tránh được toàn bộ công kích của mình,

Hừ lạnh một tiếng, trong khoảnh khắc ngăn ngừa từ trên dưới trái phải chém ra bốn đao!

Quỹ tích của bốn đao này rất xảo quyết, phong kín hết thấy đường lui của La Phong! Đây chính là một trong những sát chiêu của Phong Ma đao pháp "Phong Ma tứ đao!";

Mấy người đứng bên cạnh đều ngưng thần, nhìn ra tình cảnh của La Phong lúc này không ổn. Ánh mắt của Băng Nhã Lam khẩn trương, còn Lâm Tiêu Tiêu trong mắt cũng lóe ra lạnh ý, hận vì mấy đao này không thể đem La Phong xé nát!

Nhưng vào lúc này, La Phong không biết từ khi nào đã đem hồ phách đao nắm trong tay.

"Hám Sơn! "

La Phong mắt sáng như sao, gầm nhẹ một tiếng, thân thể bùng một cái dựng lên, Hồ Phách đao trong tay từ chính diện hướng Lý Thiên Dương ép xuống. Khí thế như cầu vòng, giống như một ngọn núi đang rơi xuống.

"Trọng Nhạc đao pháp... Đây không phải là võ học cơ bản sao? " Tần Lạc Tuyết thấy La Phong thi triển ra Trọng Nhạc đao pháp, khẽ nhíu mày.

Theo lẽ thường mà nói, võ học phẩm cấp càng cao, uy lực lại càng lớn, võ học cơ bản không có khả năng ngăn cản Phong Ma đao pháp của Lý Thiên Dương!

Lý Hạ Sơn cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết La Phong có dụng ý gì.

"Tiểu tử, ngươi điên rồi! "

Lý Thiên Dương thấy La Phong thi triển đao pháp cơ bản để ngăn cản Phong Ma đao pháp của mình, hai mắt dường như muốn phun ra lửa, Phong Ma tứ đao mang theo trong lửa giận cuộn cuộn trong lòng hắn, bất ngờ tập kích, đao quang giống như đang muốn cắt không khí mà xông tới.

Uy lực của một đao này khiến Lý Hạ Sơn đứng bên cạnh không khỏi âm thầm gật đầu.

"Phong Ma đao pháp của Lý Thiên Dương vậy mà đã đến cảnh giới tiểu thành, La Phong sợ rằng khó có thể tiếp được một chiêu này. "

Xoát!

Ánh đao lóe lên như tia chớp, đụng vào nhau.

Rào rào!

Đao phong của La Phong ở phía dưới, bốn đao của Lý Thiên Dương thế như chẻ tre tan rã một cách đơn giản, ánh đao ngay lập tức bị nghiền nát, Lý Thiên Dương cũng bị chấn động phải lui lại mấy bước.

"Làm sao có thể! "

Lý Thiên Dương trở mặt như muốn nổ con ngươi, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ và không dám tin tưởng. Lúc đầu cho rằng có thể đem La Phong đánh bại trong một chiêu, không ngờ vậy mà bị đối phương chiếm thế thượng phong chỉ với một chiêu đao pháp cơ bản.

"Ta không tin, vừa rồi khẳng định chỉ là sự trùng hợp! Ta làm sao có thể không thắng được tên phế vật này! " Lý Thiên Dương trong lòng rít gào, ánh mắt vằn vẹo, lần nữa thi triển Phong Ma đao pháp đánh về phía La Phong.

"Phong Ma tứ thức, Phong Ma Loạn trảm! "

Lý Thiên Dương giống như phát điên, Hoàn Thủ đao trong tay biến hóa đến hoa mắt, khiến La Phong hoàn toàn bị bao phủ ở bên trong, sát ý dày đặc.

"Phong Ma loạn tâm! Đây chính là đòn sát thủ lợi hại của Phong Ma đao pháp, đem tốc độ và sức mạnh đều phát huy đến cực hạn, thế tiến công như mưa rền gió dữ, quét ngang tất cả!"

"Nghịch lưu!"

Đối mặt với ánh đao kinh người ngay trước mắt, ánh mắt của La Phong bình tĩnh không lay động, Hồ Phách đao theo quỹ đạo kỳ diệu từ dưới chặt nghiêng lên, một đao này gần dị tự nhiên, chứa đầy ý cảnh cuộn cuộn của Trường Giang và Hoàng Hà.

Ánh đao va chạm lần nữa, vền vền một đao, thế tiến công giống như mưa to gió lớn của Lý Thiên Dương liền tan thành mây khói, Lý Thiên Dương chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, Hoàn Thủ đao suýt chút nữa tuột tay bay ra ngoài.

Hai người giao chiến với nhau, Lý Thiên Dương bị áp chế không còn sức đánh trả chút nào.

"Cái này... Lại lấy đao pháp cơ bản ngăn chặn Phong Ma đao pháp của Lý Thiên Dương, làm sao hắn làm được như vậy?" Đôi mắt xinh đẹp của Tần Lạc Tuyết nhìn La Phong, lóe ra một tia kinh ngạc.

Lý Hạ Sơn hơi hép hai mắt, trong con ngươi bộc phát ra tinh quang kinh người "Nếu như ta không nhìn lầm, Trọng Nhạc đao pháp của La Phong trọng Nhạc đã tu luyện tới cảnh giới viên mãn!"

Cảnh giới viên mãn!

Tần Lạc Tuyết hơi ngẩn ra, chột bọt tỉnh.

Tuy là võ học phẩm cấp càng cao, uy lực càng lớn, nhưng có thể phát huy ra mấy thành uy lực, cũng phải nhìn xem người đó tu luyện võ học đạt tới cảnh giới nào/.

Thông thường cảnh giới võ học chia làm nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, có tất cả là bốn cái cảnh giới! Cảnh giới càng cao, võ học có thể phát huy ra được uy lực càng mạnh.

La Phong đem trọng Nhạc đao pháp tu luyện tới cảnh giới viên mãn, có thể miễn cưỡng đối kháng võ học hoàng cấp trung phẩm, hơn nữa sức mạnh khủng bố của La Phong hòa cùng năng lực cảm nhận cực mạnh, có thể ung dung ngăn chặn Lý Thiên Dương là chuyện hiển nhiên.

"Mau xem kia, La Phong bắt đầu phản kích." Lý Hạ Sơn nhắc nhở.

Tần Lạc Tuyết lập tức nhìn về phía La Phong.

Xoát!

Vừa rồi La Phong vẫn ở thế phòng ngự, đột nhiên từ bị động biến thành chủ động, cả người nhảy dựng lên thật cao, Hồ Phách đao phảng phất như hòa làm một thể, tản mát ra một loại khí thế đồ sộ không thể kháng cự, dứt khoát chém về phía Lý Thiên Dương vẫn còn đang bàng hoàng.

"Đoạn Sơn Hà."

La Phong Trảm quát một tiếng, đao phong chém xuống một cái!

Sắc mặt Lý Thiên Dương trắng nhợt, vội vàng dùng Hoàn Thủ đao ngăn cản.

Kết!

Đao phong va chạm, Hoàn Thủ đao trong tay Lý Thiên Dương không chịu nổi cỗ cự lực này, đột nhiên đứt đoạn, Lý Thiên Dương như bị sét đánh, phun ra một ngụm máu tươi, lao đảo lui lại.

La Phong đáp xuống mặt đất, không dừng lại, cước bộ bùng một cái, đuổi kịp Lý Thiên Dương, nắm chặt song quyền, toàn thân tản mát ra một khí tức vô cùng hung mãnh giống như hổ dữ đang xù lông tóc.

"La Phong, phụ thân ta là giáo viên của Kim Dương ban, ngươi dám động vào ta!!! " Lý Thiên Dương nhận ra đây là chiêu thức đầu tiên Hồ Khiếu Quyền trong "Liệt hổ liễu nguyên", sợ tái mặt, lớn tiếng kêu lên.

"Ha ha ha ha... Ngươi đây là đang khoe khoang gia thế sao? Đáng tiếc, ngươi chọn sai đối tượng rồi, đành phải đắc tội với ngươi vậy. Ngày hôm nay coi như lão phụ thân của ngươi ở đây, ta cũng muốn đánh gãy tứ chi của ngươi! Ai cũng không ngăn cản được! Liệt Hổ Liễu Nguyên!" La Phong cao giọng cười lớn, song quyền mang theo khí thế phá hủy kinh khủng không ngừng đánh ra!

"Thiết Tỏa Hoành Giang!"

Sắc mặt của Lý Thiên Dương tái xanh, lập tức đem hai cánh tay thu lại, đem Thiết Sơn bích thoi động đến cực hạn, hy vọng có thể ngăn cản thế tiến công của La Phong, sau đó tùy thời chạy trốn.

Ầm Ầm Ầm Ầm

Hắn vừa mới thi triển Thiết Sơn bích, nắm đấm như cuồng phong bạo vũ của La Phong đã đánh tới, đánh cho Lý Thiên Dương toàn thân chấn động run rẩy không ngừng, phát ra âm thanh chói tai.

Bốp bốp bốp bốp.

La Phong đắc thế không tha người, đánh một hồi trên trăm quyền, đánh đến mức không khí trước người hắn như là sóng nước dâng cuộn cuộn.

Cổ khí thế này bọn Lý Hạ Sơn đứng bên cạnh đều có chút tê cả da đầu, phảng phất như mãnh thú thời viễn cổ đang phát cuồng, không khỏi giật mình trước khí lực mạnh mẽ của La Phong.

Bịch bịch bịch

Lý Thiên Dương bị bức phải liên tiếp lui về phía sau, lùi một bước là để lại trên mặt đất một hố sâu! Sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, trong mắt vẻ sợ hãi càng ngày càng đậm, rốt cục chống đỡ đến cực hạn, hơi đỏ mặt, oa một tiếng phun ra một búng máu tươi!

"La Phong, ngươi dám... A!..."

Lý Thiên Dương vừa kinh vừa sợ, hai mắt tròn tròn, cảm tức nhìn La Phong, nhưng mà tiếng hét phần nộ lập tức bị tiếng kêu thảm thiết thay thế. Thiết Sơn bích bị phá, đối mặt với công kích như cuồng phong bạo vũ của La Phong, hắn căn bản không thể chống đỡ một chút nào.

Grắc...!

Nhắm ngay tứ chi của Lý Thiên Dương, một quyền của La Phong không phải là hư chiêu, quyền ảnh như gió, mỗi lần hạ xuống cũng có thể nghe rõ ràng tiếng xương nứt!

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lưu manh

La Phong đánh một hồi mấy trăm quyền, Lý Thiên Dương chẳng khác nào một bìa tập, không có chút sức phản kháng nào, bị đánh bay lên, phun ra một búng máu tươi lớn.

“Bịch”

Quăng mạnh xuống đất, bán sống bán chết, Lý Thiên Dương toàn thân nhuốm máu, gắng sức mở hai mắt ra, nhìn chòng chọc La Phong, còn chưa kịp nói một tiếng “ngươi”, liền trực tiếp hôn mê.

Ba chiêu!

Vén vén ba chiêu, Lý Thiên Dương ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh trung kỳ liền bị La Phong đánh cho tứ chi xương cốt vỡ vụn thành từng mảnh, sống không bằng chết!

"Tại sao có thể như vậy..." - Lâm Tiêu Tiêu đứng một bên, mặt trắng bệch, thân hình lão đảo lui về sau mấy bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn La Phong, đôi mắt ngày thường cao ngạo như chim khổng tước kia, lúc này âm trầm không một tia sáng, tựa như hồn phách đều bị hút ra.

Nàng còn muốn Lý Thiên Dương hung hăng giáo huấn La Phong, nhưng vạn lần không ngờ, người đã từng là phế vật trong mắt nàng, không biết lúc nào đã cường đại đến trình độ này! Bóng người trước mắt khiến cho nàng xuất hiện cảm giác lạnh buốt từ đáy lòng.

La Phong lướt mắt nhìn Lý Thiên Dương đang hấp hối nằm trên mặt đất, không xuất thủ.

Tứ chi xương cốt của Lý Thiên Dương nát hết, coi như khôi phục, thực lực cũng sẽ tổn hao nhiều.

“Bốp bốp bốp...”

Tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên, Lý Hạ Sơn đứng trên tầng đá lớn, đôi mắt cười nói với La Phong:

"Lấy tu vi ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ, đánh bại Lý Thiên Dương, không tồi! La Phong, ngươi có tư cách làm đối thủ của Lý Hạ Sơn ta!"

La Phong quay đầu lại, thấy Lý Hạ Sơn, hai mắt hơi nheo lại, trên người cũng tuôn ra một hồi chiến ý lạnh thấu xương.

Hiện tại hắn đánh bại Lý Thiên Dương, phóng mắt nhìn toàn bộ ngoại viện, thực lực đủ để cùng hắn đánh một trận chỉ còn lại có Lý Hạ Sơn, nếu như có thể đánh bại đối phương, liền chân chính trở thành đệ nhất của ngoại viện.

Lý Hạ Sơn cảm giác được chiến ý trên người La Phong, sừng sốt một chút, trong mắt lập tức hiện lên ý cười:

"Ha ha ha... có khí phách! Không hổ là người dám khiêu chiến với Đoan Mộc Ngọc. Ta cũng rất muốn cùng ngươi luận bàn một chút, nhưng đáng tiếc, bây giờ không phải lúc."

Lý Hạ Sơn nhìn thoáng qua Cự Mộc Cốc.

Đây dựa này giờ, lại có không ít người chạy ra khỏi Cự Mộc Cốc, đang chạy về đằng này.

"La Phong, chuyện so tài xem ra chỉ có thể tạm thời gác lại. Nhìn thân pháp lúc này của ngươi, khinh công tựa hồ cũng không tồi, có dám tỷ thí khinh công với ta không? Xem ai có thể leo lên ngai vàng đệ nhất Sấm Vương!" - Lý Hạ Sơn cất cao giọng nói.

La Phong đứng chấp tay, nhìn Lý Hạ Sơn, ánh mắt nghiêm nghị:

"Sao lại không dám! Ngai vàng đệ nhất Sấm Vương không phải La Phong ta thì còn ai nữa!"

Trước khi bắt đầu tranh đấu, La Phong không mơ ước đến ngai vàng đệ nhất Sấm Vương. Tu vi của Lý Hạ Sơn là ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh hậu kỳ, thực lực hoàn toàn không thể so sánh với Lý Thiên Dương, danh xưng đệ nhất cơ bản là không có hy vọng.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước nữa, vượt qua Yêu Lâm và Cự Mộc Cốc, hiện tại ba cửa ải đại nạn chỉ còn lại có Vong Xuyên Hà, khảo nghiệm kế tiếp là tu vi khinh công.

Có Đằng Long bộ, La Phong tự tin khinh công của hắn sẽ không thua Lý Hạ Sơn!

Lý Hạ Sơn vừa rồi đã lĩnh giáo sự cuồng vọng của La Phong, nhưng nghe thấy lời của La Phong, vẫn sừng sốt một chút, hứng thú liếc mắt quan sát La Phong:

"Tốt! Ngươi đối với tu vi khinh công của mình có lòng tin như vậy, ta ngược lại muốn lĩnh giáo một chút, ta đi trước một bước!"

Khẽ quát một tiếng, Lý Hạ Sơn thi triển Đại La bộ, một cước đạp xuống tảng đá lớn.

“Ầm ầm”

Tảng đá cao bằng hai người phát nổ vang trời, Lý Hạ Sơn giống như mũi tên rời cung, bay vút về Vong Xuyên Hà.

Vong Xuyên Hà rộng hơn vài trăm thước, giữa sông, cứ cách hai mươi mét sẽ có một khúc gỗ tròn xếp thẳng hàng, Lý Hạ Sơn dậm lên mấy khúc gỗ tròn đó, như đại bàng nhô lên ngụp xuống, liền biến mất trong hơi nước mịt mờ của Vong Xuyên Hà.

Tần Lạc Tuyết thấy Lý Hạ Sơn rời đi, ánh mắt đảo qua La Phong, rồi nhìn Băng Nhược Lam bên cạnh, cười ló lúm đồng tiền, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên:

"Đệ nhất danh ta không tranh cùng các ngươi, nhưng ngai vàng đệ tam Sấm Vương, ta sẽ không bỏ qua."

Nói xong, Tần Lạc Tuyết cũng nhanh nhẹn rời đi, đến bờ sông, trực tiếp nhảy xuống, gót sen trên mặt nước không trầm xuống, như chuồn chuồn điểm nước, đập sóng mà đi, dần dần đi xa.

Võ học mà nàng tu luyện chính là Vân Yên bộ - võ học hoàng cấp hạ phẩm.

Thi triển ra tựa như cười mây đạp gió, cực kỳ phiêu dật nhẹ nhàng.

Lâm Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua Lý Thiên Dương đang thoi thóp trên mặt đất, cắn môi đỏ mọng một cái, ánh mắt đảo qua La Phong bên cạnh, hiện lên một tia dứt khoát:

"Chỉ cần ta có thể đoạt được một trong ba vị trí đầu bảng, đạt được võ học hoàng cấp thượng phẩm, lập tức có thể đột phá Thiết Cốt Cảnh! Đến lúc đó nhất định có thể vượt qua hắn!"

“Xoát”

Lâm Tiêu Tiêu thi triển võ học khinh thân, cũng tiến thẳng về phía bờ sông.

Thấy Lâm Tiêu Tiêu nhanh chóng rời đi, La Phong nhìn xuống Lý Thiên Dương đang thoi thóp trên mặt đất, khẽ lắc đầu:

"Lý Thiên Dương, uống cho ngươi còn muốn vì nàng xuất đầu lộ diện, bây giờ bản thân ngươi bị trọng thương, vậy mà nàng đối với ngươi không hỏi han không để ý, không biết khi ngươi biết được việc này sẽ nghĩ gì." Cười nhạt vài tiếng, ngẩng đầu, La Phong nhìn Băng Nhược Lam nói: "Nhược Lam, đưa

tay cho ta."

"Đề làm gì?" - Băng Nhược Lam nhìn La Phong, con người có chút bối rối. Đến bây giờ nàng vẫn chưa hết chấn kinh về việc La Phong đánh bại Lý Thiên Dương.

"Cô quên rồi sao? Ta nói sẽ giúp cho cô đoạt được một trong ba vị trí đầu!" - La Phong cười nhạt nói.

Băng Nhược Lam sững sốt, nhớ lại lời mà Cơ Vô Nguyệt nhắc nhở lúc trước, chần chờ nói:

"Nhưng người không phải muốn cùng Lý Hạ Sơn tranh đoạt vị trí đệ nhất Sấm Vương sao? Mang theo ta... A, La Phong, người làm gì vậy? Mau thả ta xuống..."

Băng Nhược Lam không muốn La Phong lo cho mình, nhưng không ngờ chỉ mới nói được một nửa, cả người đột nhiên lơ lửng trên bầu trời, đến khi phục hồi tinh thần lại, phát hiện nàng đang ở trong lòng La Phong! Trong lòng vừa thẹn vừa vội, hai tay vỗ vỗ bả vai La Phong muốn xuống.

"Đừng nhúc nhích! Nếu không... ta liền vứt cô xuống Vong Xuyên Hà!" - La Phong ôm Băng Nhược Lam, cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại kinh người, chạy về phía Vong Xuyên Hà.

Băng Nhược Lam bình tĩnh lại, quệt miệng, trừng mắt La Phong:

"La Phong, người dám ăn hiếp ta! Ta chính là ban trưởng của ban Ngân Nguyệt, đừng tưởng rằng thực lực của người cao hơn ta một chút thì có thể không để ta vào mắt!"

"Thật không?" La Phong hai mắt nheo lại, trong mắt lộ ra sự lạnh lùng nhẹ nhẹ, điềm nhiên nói: "Ban trưởng, cô cũng biết đời này ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp?"

Băng Nhược Lam bị ánh mắt La Phong dọa đến hoảng sợ, nhất gan nói:

"Người muốn làm gì?"

“Bốp”

La Phong đột nhiên giơ tay lên, trực tiếp đánh một cái vào mũi Băng Nhược Lam, khẽ cười nói:

"Đây chính là nghiêm phạt!"

"Người..." - Bị hành động bất ngờ của La Phong làm cho chấn động đến sững sờ, Băng Nhược Lam khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt tròn thật lớn, khuôn mặt ánh sáng hồng. Từ trước tới nay chưa từng có ai đánh mũi nàng.

Thất thần nửa ngày, Băng Nhược Lam chỉ có thể cắn răng phun ra ba chữ:

"Người lưu manh!"

Lúc này, La Phong đã đến bờ sông, không để ý đến Băng Nhược Lam, lập tức thi triển Đẳng Long bộ, dậm xuống một phát, vọt xa gần bốn mươi mét.

"A!" - Băng Nhược Lam không hề chuẩn bị, sợ đến mặt hoa thất sắc, ôm chặt lấy La Phong, những lời trách mắng trên miệng đều bị nuốt hết vào trong.

Thấy Băng Nhược Lam chôn chặt đầu vào ngực mình, La Phong trong lòng cười thầm, nhắm ngay cọc gỗ trước mặt, thân hình bay vút, giống như một con du long, kéo dài qua sông.

Mặc dù Đẳng Long bộ của La Phong mới chỉ ở nhị trọng, nhưng vì trong cơ thể hắn có mười tám đạo Mạch Luân, nên uy lực tương đương với tứ trọng, có thể nhảy vượt qua bốn mươi đến năm mươi mét, gấp bốn lần tốc độ bình thường, cho dù ôm Băng Nhược Lam, tốc độ của hắn vẫn nhanh như trước đến mức khó tin.

Lâm Tiêu Tiêu đi trước một bước, thấy La Phong và Băng Nhược Lam chậm chạp không đuổi theo, trong lòng mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghe được tiếng xé gió nhọn hoắt từ đỉnh đầu truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy La Phong ôm Băng Nhược Lam, bay nhanh về phía trước, vừa mới cùng nhau rơi xuống, liền vượt qua nửa sông, quả thực giống như là bay lên, không khỏi có hơi thất thần.

"Đó là võ học khinh thân gì vậy, sao có thể nhanh như vậy..." - Lâm Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn La Phong mang theo Băng Nhược Lam biến mất trong tầm mắt, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, cắn chặt môi.

La Phong mang theo Băng Nhược Lam, rất nhanh liền vượt qua Vong Xuyên Hà, tiếp tục chạy thật nhanh khoảng nửa khắc đồng hồ, mới ngừng lại.

"Còn không buông ta ra, ta sẽ la lên cho người khác biết người vô lễ với ta." - La Phong dừng lại, nhìn Băng Nhược Lam vẫn ôm chặt hắn như trước, cười nói.

Băng Nhựt Lam từ từ mở hai mắt ra, sau đó như là một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, lập tức từ trên người La Phong nhảy xuống.

Nghĩ đến vừa rồi chính mình còn nói La Phong là lưu manh, bây giờ lại ôm đối phương không buông tay, Băng Nhựt Lam chỉ cảm thấy gương mặt như bị lửa đốt, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng La Phong.

"Nhựt Lam, ta đã bỏ lại Tần Lạc Tuyết phía sau, việc thi đấu còn lại phải dựa vào cô thôi." - La Phong nhìn thoát qua phía sau, nói.

Thần sắc La Phong bình thản ung dung, khiến Băng Nhựt Lam trấn định không ít, gật đầu, trong mắt hiện lên một tia kiên định:

"Được, ta nhất định sẽ lấy được vị trí thứ ba!"

"Vậy là tốt rồi, ta đi trước." - La Phong gật đầu, bốn đạo long khí trong suốt lập tức bay lên không ngớt bên cạnh hắn, nhảy lên một cái, biến mất vào rừng rậm.

Băng Nhựt Lam sờ sờ chỗ vừa rồi bị La Phong đánh, con ngươi xinh đẹp chứa một tia ngại ngùng, thoáng nhìn về phía La Phong biến mất, mấp máy môi, cũng lập tức thi triển võ học khinh thân, bay về phía học viện.

Học viện Từ Dương.

Đã qua nửa ngày thi đấu, dựa theo kinh nghiệm trước kia, hiện tại là thời khắc tranh đấu cuối cùng, mọi người ngồi trên khán đài ở giữa sân đều vươn dài cổ, nhìn về công phía Tây của học viện.

"Tại sao lại chậm như vậy..." - Viện trưởng Từ Hoàn Viễn ngồi ở chỗ cao nhất trên khán đài, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Dựa theo thời gian thi đấu của Sấm Vương tranh tài đợt trước mà suy đoán, hiện tại cũng nên có người trở về chứ, nhưng cửa phía Tây vẫn như trước không có bất kỳ bóng người nào, trên quảng trường mười kim quang long lánh của ngài vàng Sấm Vương vẫn lẻ loi xếp hàng cùng một chỗ.

P phía dưới khán đài, mặt Lý Nguyên Hào không có một chút sốt ruột, bụng trà chậm rãi thưởng thức, trong ánh mắt chứa đựng một tia lãnh ý, thỉnh thoảng liếc Cơ Vô Nguyệt bên cạnh.

Hắn biết vì sao thời gian dài như vậy vẫn chưa có người nào xuất hiện, Lý Thiên Dương trước khi lên đường từng nói với hắn, trên đường sẽ giáo huấn La Phong thật tốt!

Về mặt Lý Nguyên Hào tương đối thản nhiên, ánh mắt của Cơ Vô Nguyệt lại hết sức sốt ruột.

Mọi người đều biết tính cách của Lý Nguyên Hào, có thù tất báo, năng mơ hồ đoán ra nguyên nhân vì sao chưa có học viên nào hoàn thành cuộc tranh đấu vào thời điểm này.

Nếu không phải thân là giáo tập không thể vào khu vực thi đấu, nàng hiện tại chỉ hận không thể lập tức đi kiểm tra.

"Cơ Vô Nguyệt, người hình như rất nôn nóng tranh đấu?" Lý Nguyên Hào buông chén trà xuống, nhìn Cơ Vô Nguyệt cười ha hả nói: "Thi đấu là chuyện của học viên, chúng ta thân là giáo tập, không nên quá quan tâm. Huống chi, học viên của ban Ngân Nguyệt cho dù thua người trong ban của ta, không phải cũng rất bình thường sao?"

Ánh mắt của Cơ Vô Nguyệt hơi lạnh, đè nén lửa giận trong lòng, nhìn Lý Nguyên Hào cười lạnh nói:

"Học viên của ta, không cần Lý giáo tập hao tâm. Nhưng có chuyện ta cũng muốn hỏi người, ta nghe nói nửa tháng trước, lệnh công tử Lý Thiên Dương cùng La Phong của ban chúng ta ở Thanh Phong trấn vì tranh đoạt một cây đao mà so đấu với nhau. Kết quả lệnh công tử lấy tu vi ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, lại bại bởi tứ trọng Cương Nhu Cảnh hậu kỳ của La Phong, không biết việc này có phải thật vậy hay không?"

"Phi..."

"Xùy"

Bên cạnh vang lên một tràng cười.

Việc này phát sinh ở Thanh Phong trấn, cho nên rất nhiều người đều biết.

Võ giả ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh, trong lúc so tài lại thua võ giả tứ trọng Cương Nhu Cảnh, đây quả thực là chuyện mất hết mặt mũi.

"Cơ Vô Nguyệt, người..." - Sắc mặt Lý Nguyên Hào tái xanh, vụt đứng dậy, nhìn thoáng qua các giáo tập, nguyên lão xung quanh, mới ngồi xuống lại.

"Hừ! Mãi hừ thất đề. La Phong chẳng qua là may mắn nên mới đắc thắng, loại tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, sớm muộn cũng sẽ bị giáo huấn!" - Lý Nguyên Hào híp hai mắt, trong lời nói có một loại ý vị sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Hắc mã kinh người

"Lý Nguyên Hào, có ý gì?" - Hai chân mày Cơ Vô Nguyệt nhíu lại thành một đường, ánh mắt sắc bén nhìn Lý Nguyên Hào.

Lý Nguyên Hào cười lạnh một tiếng, làm lơ ánh mắt của nàng, không thèm trả lời.

"Ra rồi!" - Toàn bộ học viện đột nhiên cùng nhau thốt lên, mặt đất đang chấn động, tất cả mọi người rướn cổ lên, nhìn về cửa phía Tây.

Bên ngoài cửa phía Tây của học viện, có thể nhìn thấy hai bóng người cùng đáp xuống, đuổi theo nhau chạy về phía học viện.

"Hai người? Không biết là người nào?" - Từ Hoành Viễn nheo cặp mắt lại.

"Luận tu vi mà nói, Lý Hạ Sơn sẽ chiếm ngôi đầu bảng, Đại La bộ của hắn đã đạt đến cảnh giới đại thành, về phương diện kinh công hắn chỉ có Lý Thiên Dương và Tần Lạc Tuyết là đủ thực lực cùng hắn tranh cao thấp."

"Võ học khinh thân mà Tần Lạc Tuyết tu luyện là Vân Yên bộ, phiêu dật nhẹ nhàng. Mà võ học khinh thân của hai người này rõ ràng không phải, xem ra chắc là Lý Hạ Sơn và Lý Thiên Dương."

Những giáo tập và nguyên lão ngồi bên cạnh nhìn hai thân ảnh ở phía xa xa, phân tích rón rảng.

"Ha ha ha... Nhất định là Dương nhi." - Lý Nguyên Hào vỗ bàn một cái, cả khuôn mặt đỏ bừng, nhìn thân ảnh ở phía xa đang tiến tới gần, hưng phấn đến mức râu tóc cũng run rẩy.

"Chúc mừng, chúc mừng lệnh lang có tư chất như thế, khẳng định có thể thi vào Thập Nhị Kim Điện, tiền đồ vô hạn..." - Mấy giáo tập và nguyên lão khác của học viện đều rối rít chúc mừng Lý Nguyên Hào.

Có một đứa con trai xuất sắc như vậy, phụ bằng từ quý, sau này địa vị của Lý Nguyên Hào ở học viện nhất định sẽ càng cao.

Cơ Vô Nguyệt ngồi tại chỗ, âm thầm cắn môi, ghế ngồi bị nàng bóp kêu cọt kẹt, con ngươi xinh đẹp hiện lên vẻ không cam lòng.

Ban Ngân Nguyệt không có ai có thực lực tranh được ba vị trí đầu, cho nên nàng cũng không ôm hy vọng.

Chỉ là sắc mặt của Lý Nguyên Hào khiến nàng vô cùng căm phẫn, nàng thà rằng người về trước là Tần Lạc Tuyết chứ không mong là Lý Thiên Dương!

"Ồ, thiếu niên vác thanh đao trên lưng ở bên cạnh Lý Hạ Sơn là ai?" - Từ Hoành Viễn nhìn hai bóng người đang tới gần, con ngươi hiện lên một đạo tinh mang.

"Viện trưởng, đó là khuyển tử Lý Thiên Dương." - Vũ khí của Lý Thiên Dương là Hoàn Thủ đao, Lý Nguyên Hào khẳng định từ đáy lòng, thuận miệng đáp.

Bên cạnh đột nhiên yên lặng quỷ dị, Từ Hoành Viễn lúng túng ho khan một tiếng, nhìn Lý Nguyên Hào, hơi có lúng túng nói:

"Lý Nguyên Hào, người đó hình như không phải Lý Thiên Dương."

"Viện trưởng thật thích nói đùa." - Lý Nguyên Hào cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía cửa Tây, đột nhiên khựng lại.

Lúc này, hai đạo thân ảnh kia đã tới cửa phía Tây, có thể thấy rõ ràng.

Thiếu niên lông mày rậm bên trái hiển nhiên là Lý Hạ Sơn không thể nghi ngờ.

Thiếu niên vác đao trên lưng còn lại là...

"Không thể nào!" Nụ cười trên mặt Lý Nguyên Hào cứng lại, kinh hô một tiếng, trực tiếp ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, trông giống như thấy quỷ, trong miệng nhiều lần lắp bắp nói: "Tại sao lại là hắn, tại sao lại là hắn..."

"Thiếu niên vác đao là ai? Lại có thể cùng Lý Hạ Sơn tranh cao thấp!"

"Trên người hắn mặc đồng phục của ban Ngân Nguyệt, chắc là học viên của ban Ngân Nguyệt!"

"Học viên của ban Ngân Nguyệt? Ban Ngân Nguyệt ngoại trừ Băng Nhược Lam, xếp thứ hai là Nam Phi nhưng thực lực chỉ có tứ trọng Cương Nhu Cảnh trung kỳ, sao có thể là đối thủ của Lý Hạ Sơn."

"Nói cũng phải, hắc mã này không biết từ chỗ nào ra."

"Ồ! Cây đào kia... Hẳn chính là thiếu niên La Phong đã thắng được Lý Thiên Dương ở Thanh Phong trấn. Ta nhận ra hẳn."

Toàn học viện náo động, mọi người đang thảo luận về thân phận của thiếu niên đang sánh vai cùng Lý Hạ Sơn.

"Cơ Vô Nguyệt, chúc mừng, chúc mừng! Không nghĩ tới người lại dạy được một học viên kiệt xuất như vậy! Thực sự là đáng mừng!" - Biết được thân phận của người đang đến, giáo tập bên cạnh liền chúc mừng Cơ Vô Nguyệt.

"Chúc mừng ta cái gì?" - Cơ Vô Nguyệt nhú mày nhìn về người nói chuyện.

Nàng cho rằng người đến là Lý Thiên Dương và Lý Hạ Sơn, do đó không có chú ý tình huống trên quảng trường.

Người giáo tập kia chỉ vào quảng trường, cười nói:

"La Phong của ban các người và Lý Hạ Sơn có thực lực ngang nhau. Cái này chẳng lẽ còn không nên chúc mừng sao?"

La Phong?

Cơ Vô Nguyệt lắc đầu cười khổ, chỉ xem như đối phương đang giỡn.

Thực lực của La Phong nàng biết rất rõ, tuy nói rằng sau này sẽ là thiên tài, tiềm lực vô hạn, nhưng bây giờ tu vi chỉ có Cường Nhu Cảnh hậu kỳ, không có khả năng chống đỡ được thực lực của Lý Hạ Sơn.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Cơ Vô Nguyệt vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn quảng trường.

“Xoạt”

Thấy đạo thân ảnh quen thuộc trên quảng trường kia, đôi mắt xinh đẹp của Cơ Vô Nguyệt run lên, liền đứng lên, trực tiếp vọt tới sát ranh giới khán đài.

"Quả nhiên là hắn..." Cơ Vô Nguyệt nhìn hai bóng người gần cửa phía Tây, nắm thật chặt song quyền, một quyền đập lên khán đài, đôi mắt xinh đẹp cong lên thành hình trăng khuyết: "Hảo tiểu tử! Ngay cả ta cũng lừa, để xem ta làm sao thu thập người!"

Người tới chính là Lý Hạ Sơn và La Phong.

Sau khi cùng Băng Nhược Lam tách ra, La Phong toàn lực thi triển Đẳng Long bộ, rốt cục cũng trở về đến học viện trước, đuổi kịp Lý Hạ Sơn.

"La Phong, không nghĩ tới kình công của người đạt được thành tựu như vậy!" - Lý Hạ Sơn vừa chạy nhanh vừa nói.

Đại La bộ của hắn là võ học hoàng cấp trung phẩm, cũng là người nổi bật, đồng thời đã đạt cảnh giới đại thành. Lúc đầu cho rằng có thể ung dung bỏ rơi La Phong, đoạt được ngai vàng đệ nhất Sấm Vương, không nghĩ rằng đối phương lại khó chơi như vậy, làm sao cũng không thoát khỏi.

La Phong thi triển Đẳng Long bộ chạy ngang với Lý Hạ Sơn, nhìn ngai vàng đệ nhất Sấm Vương ở giữa sân, ánh mắt thông dong, cười vang nói:

"Lý Hạ Sơn, ta nói rồi, ngai vàng đệ nhất Sấm Vương trừ ta ra không còn ai khác!"

Ánh mắt của Lý Hạ Sơn khựng lại một chút, lần này lại không phản bác lời nói cuồng vọng của La Phong.

Riêng về kình công mà nói, tu vi kình công của La Phong dường như trên hắn, nếu không phải tu vi của hắn so với La Phong cao hơn không ít, hiện tại khẳng định đã bị La Phong bỏ xa rồi.

"Võ học kình thân của người là gì vậy? Sao từ trước tới nay ta chưa từng gặp qua."

La Phong cười nhạt:

"Ta đến được ngai vàng đệ nhất Sấm Vương sẽ nói cho người biết. Ta đi trước một bước."

“Xoạt”

Nói xong, bốn dòng long khí trong suốt bên người La Phong đột nhiên mãnh liệt bốc lên, đồng thời tốc độ của hắn lần nữa tăng lên, dĩ nhiên là kéo dài khoảng cách với Lý Hạ Sơn bốn bước!

Hắn vẫn có thể gia tốc!

Lý Hạ Sơn nhìn La Phong, trong lòng vừa sợ vừa buồn bực.

Lúc đầu hắn cho rằng tốc độ của La Phong giống như hắn, đã đến cực hạn, không ngờ đối phương vẫn còn giữ lại hậu chiêu.

Nếu tiếp tục như vậy, ngai vàng đệ nhất Sấm Vương nhất định sẽ rơi vào tay La Phong, Lý Hạ Sơn không dám khinh thường, mắt sáng lên, “xoạt” một

cái rút bội kiếm bên hông ra, kiếm quang chấn động, đâm về phía La Phong.

Trong lòng La Phong sớm đã có chuẩn bị, Hồ Phách đao chấn ngang người, ngăn cản một kiếm sắc bén này của Lý Hạ Sơn, cước bộ ngừng lại, ánh mắt nhìn Lý Hạ Sơn:

"Lý Hạ Sơn, rút cuộc ngươi cũng ra tay."

Lý Hạ Sơn tay cầm trường kiếm, ánh mắt thản nhiên:

"La Phong, ta thừa nhận khinh công của ta không bằng ngươi, nhưng thi đấu trong Sấm Vương tranh đấu không chỉ có khinh công! Có thể ép ta đến nước này, đủ để ngươi tự hào rồi! Trục Phong thập tam kiếm!"

“Xoát xoát xoát”

Trường kiếm trong tay Lý Hạ Sơn đột nhiên tách ra hơn mười đạo kiếm quang, vừng vàng vây lấy La Phong.

"Trục phong kiếm pháp..." - La Phong cảm giác được trong kiếm quang kia ẩn chứa sự lạnh lùng thấu xương, không khỏi nheo hai mắt lại.

Trục Phong kiếm pháp này là một loại kiếm pháp trong võ học hoàng cấp trung phẩm, tương đối nổi danh, trường kiếm vừa ra, phảng phất như cuồng phong loạn vũ, khiến người ta hoa cả mắt, khó lòng phòng bị, vô cùng sắc bén.

"Ha ha... La Phong, xem ra ngài vàng đệ nhất Sấm Vương lần này thuộc về ta!" - Ngăn cản được cước bộ của La Phong, Lý Hạ Sơn cười ha ha, thi triển Đại La bộ, muốn rời đi.

"Ngươi vui mừng quá sớm rồi." - La Phong lấy tinh chế động, đợi kiếm quang tới gần, Hồ Phách đao thuận thế chém ngược lên!

Phản phát!

Khắp bầu trời kiếm quang nổ tung, Hồ Phách đao của La Phong và Tinh Cương trường kiếm trong tay Lý Hạ Sơn đụng vào nhau, kinh phong bay ra, hai người đều bị đẩy lui hai bước.

Lý Hạ Sơn ánh mắt rốt cục trở nên có chút ngưng trọng.

Từ xa quan sát sẽ không cảm nhận được cái gì, chỉ khi tự bản thân cảm nhận, Lý Hạ Sơn mới cảm giác được sức mạnh khủng bố của La Phong, chỉ dựa vào một đao, liền đánh vỡ vụn kiếm quang của hắn.

Đao pháp cơ bản của đối phương cực kỳ vững chắc, động tác gọn gàng lưu loát, không chút đông dài.

Đối mặt với tình huống này, Lý Hạ Sơn không sợ mà ngược lại còn cười châm biếm, cước bộ đạp lên mặt đất, thân hình như điện đánh về phía La Phong.

"Đao pháp tốt, ta xem ngươi có thể ngăn cản được mấy chiêu của ta!"

"Phóng ngựa qua đây!" - La Phong nắm Hồ Phách đao, vẻ mặt cũng háo chiến, không thối lui chút nào.

Tu vi kiếm thuật của Lý Hạ Sơn không tầm thường, cộng thêm chênh lệch tu vi, nên hắn là đối thủ tốt nhất để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến, loại bỏ những chỗ chưa tốt của đao pháp, đối với việc nâng cao thực lực là vô cùng tốt.

Hai bóng người ngay lập tức va vào nhau, trong chốc lát, tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên, đao quang kiếm ảnh rất nhanh liền đem thân ảnh của hai người bao phủ.

Trên khán đài, học viên của ban Kim Dương và ban Ngân Nguyệt đều tròn to hai mắt, rất nhiều người thậm chí nhìn không được đứng lên.

"Tên La Phong có thể chống đỡ lại Lý Hạ Sơn, thật không đơn giản!"

"Chà chà, ban Ngân Nguyệt vậy mà lại sinh ra một tên quái thai, có thể lấy thực lực ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ khiến Lý Hạ Sơn rơi vào khổ chiến. Xem trình độ kịch liệt của trận chiến này, quả thực so với học viên nội viện cũng không kém chút nào."

"Đây là hắc mã đứng đầu năm nay."

"Xem ra chúng ta cũng phải nỗ lực tu luyện, nếu không... rất nhanh sẽ bị bọn họ vượt qua."

Một vài học viên nội viện đến để quan sát cuộc chiến, nhìn trận chiến đang kịch liệt diễn ra trong quảng trường, liền bàn tán ầm ĩ.

"Ha ha, không nghĩ tới Sấm Vương tranh đấu năm nay gặp phải việc này. Nhìn tên La Phong này, khiến ta nghĩ tới Lục Tiêu Vân ba năm trước đây. Lúc đó hắn không có tiếng tăm gì, sau đó đột nhiên nhất minh kinh nhân (*), hào quang vạn trượng, bây giờ đã là một trong Thập Đại Tân Long của Lưu Vân Lĩnh, ba năm chớp mắt trôi qua, thời gian thật đúng là nhanh." - Ở chỗ cao nhất trên khán đài, Từ Hoành Viễn hứng thú nhìn La Phong.

"Lục Tiêu Vân? Thiên tài siêu cấp trăm năm khó gặp? Tên La Phong này có thể đánh đồng cùng hắn?" - Một vị nguyên lão tóc bạc hoa râm của học viện có chút giật mình.

Từ Hoành Viễn cười nhạt, chỉ vào La Phong nói:

"Mọi người có biết La Phong tu luyện võ học kinh thân gì không?"

"Tu vi kinh công của hắn còn trên cả Lý Hạ Sơn, vô cùng huyền diệu, xem ra tu luyện võ học kinh thân phẩm cấp không thấp, chỉ là loại võ học kinh thân này ta cũng chưa từng thấy qua." - Các nguyên lão khác và giáo tập đều lắc đầu.

Ngồi trên khán đài cao bên trái, giáo tập trung niên phụ trách trông coi Diễn Võ đường ngưng mắt nhìn La Phong, đột nhiên vỗ trán một cái, cả kinh nói:

"Ta nhớ ra rồi, hắn chính là người mượn Đăng Long bộ để đọc!"

Đăng Long bộ!

Các giáo tập và nguyên lão chung quanh đều lộ vẻ kinh hãi.

"Ha hã, không sai! Nếu như ta không nhìn lầm, hắn thi triển chính là Đăng Long bộ! Hơn nữa, quanh người có bốn long khí quán quanh, có thể thấy được, Đăng Long Bộ của hắn đã tu luyện đến tứ trọng!" - Từ Hoành Viễn vẻ mặt kích động nói.

A...

Bên cạnh vang lên một hồi hít thở, giáo tập và nguyên lão xung quanh kinh hãi nhìn La Phong.

Toàn bộ người của học viện Từ Dương đều biết sự kì diệu của Đăng Long bộ, từ mười năm trước tới nay chưa từng có ai tu luyện thành công, rất nhiều nguyên lão, thậm chí là đích thân viện trưởng Từ Hoành Viễn cũng đã từng thử, cuối cùng đều thất bại.

Cho dù là thiên tài siêu cấp Lục Tiêu Vân, cũng chỉ có thể chạm vào nhất trọng của Đăng Long bộ mà thôi.

Mà La Phong lại đem Đăng Long bộ tu luyện tới tứ trọng, ngộ tính của hắn kinh khủng đến mức nào!

"Tu vi của Lý Hạ Sơn cao hơn một bậc, mà kinh công của La Phong huyền diệu, không biết vị trí ngai vàng đệ nhất Sấm Vương rơi vào trong tay của ai..." - Có người cảm thán nói.

"Hừ, có thể ngộ tính của tên La Phong này không tồi, võ học kinh thân so với Lý Hạ Sơn hơn một chút. Nhưng thực lực chính là thực lực, tu vi của hắn vền vẹn chỉ có ngũ trọng Thiết Cốt Cảnh sơ kỳ, căn bản không phải là đối thủ của Lý Hạ Sơn, vị trí ngai vàng đệ nhất Sấm Vương này, hắn không có nửa điểm hy vọng!" - Lý Nguyên Hào đã khôi phục lại, nắm chuôi ghế, sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn chòng chọc vào La Phong.

"Việc này cũng đúng." - Người bên cạnh gật đầu phụ họa, dù sao cảnh giới của hai người chênh lệch quá lớn.

***

(*) Nhất minh kinh nhân: bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Đạo Bá Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.